

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Martina Bobáka a Jana Ferneckého ve věci

žalobkyně: **Fair Credit Czech s.r.o.**, IČO 04455835
sídlem Kubánské náměstí 1391/11, 100 00 Praha
zastoupena advokátem Mgr. Ing. Davidem Hanelem
sídlem Letenská 121/8, 118 00 Praha

proti
žalované: **Česká národní banka**
sídlem Na Příkopě 864/28, 115 03 Praha

o žalobě proti rozhodnutí bankovní rady České národní Banky ze dne 19. 6. 2024,
čj. 2024/070856/CNB/110,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Jádrem tohoto sporu je, zda žalobkyně mohla být potrestána za přestupek nebankovního poskytovatele spotřebitelských úvěrů, pokud (jak tvrdí) během řízení čelila tzv. nepřátelskému převzetí skupinou neoprávněných osob. Další otázkou je, zda za takových

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

okolností mohla Česká národní banka (ČNB) žalobkyni také odejmout oprávnění nebankovního poskytovatele spotřebitelských úvěrů.

2. ČNB jako orgán dohledu nad dodržováním povinností poskytovatelů a zprostředkovatelů spotřebitelských úvěrů podle zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (ZSÚ), zjistila, že žalobkyně postupovala v rozporu s § 15 odst. 1 ve spojení s § 15 odst. 2 písm. a) ZSÚ. Dle ČNB žalobkyně nezavedla, resp. neudržovala postupy a pravidla, která jsou vhodná z hlediska řádného poskytování spotřebitelského úvěru a z hlediska dodržování povinností souvisejících s bojem proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2024 (prvostupňové rozhodnutí) ČNB uznala žalobkyni vinnou z přestupku dle § 148 odst. 1 písm. b) ZSÚ, jelikož nesplňovala požadavek na výkon činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru. Neudržovala řádné administrativní a účetní postupy, když
- a) nevedla v účetním roce 2022 v souladu s § 7 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění účinném do 31. 12. 2023, správné a úplné účetnictví, neboť účetní závěrka nepodávala věrný a poctivý obraz o předmětu účetnictví a o finanční situaci společnosti, jelikož v dokumentu „Inventární zápis“ uvedla, že hodnota souboru obchodních známek ke dni 31. 12. 2022 byla ve výši 83 745 777 Kč, nicméně ze znaleckého posudku ze dne 10. 11. 2022 vyplynulo, že soubor ochranných známek byl pro účely ocenění znalcem uvažován pouze ve výši 10 % z pořizovací ceny, tj. ve výši 9 734 000 Kč, dále pak z dokumentu „Inventární zápis“ vyplynulo, že žalobkyně k 31. 12. 2022 zaúčtovala odpisy k souboru ochranných známek ve výši 10 468 223 Kč, zatímco podle dokumentu „Odpisový plán“ měly být ve výši 11 776 752 Kč, tj. o 1 308 529 Kč vyšší, dále dne 24. 5. 2023 informovala správní orgán o návrhu jednatele, aby na valné hromadě nebyla účetní závěrka za rok 2022 schválena a bylo nařízeno její přepracování do 1. 9. 2023, když na základě toho byl vyhotoven nový posudek ze dne 16. 6. 2023, který ocenil soubor ochranných známek na 69,9 mil. Kč, avšak opravenou účetní závěrku nepředložila;
 - b) v období od 10. 11. 2022 do 24. 11. 2023 nebyla schopna doložit informace týkající se počtu žádostí o předčasné splacení i skutečně realizovaných předčasných splacení úvěrů k produktu v rozdělení podle jednotlivých produktů v portfoliu na základě výzvy ČNB ze dne 21. 10. 2022 pro účely dohledu nad dodržováním povinností podle § 117 ZSÚ, protože nebyla schopna u produktu Fajn půjčka z důvodu technického omezení interního systému FIS identifikovat a analyzovat předčasně splacené spotřebitelské úvěry, čímž nezajistila vedení řádné evidence poskytnutých spotřebitelských úvěrů, která by odpovídala přiměřeně povaze, rozsahu a složitosti její činnosti.

Za tento přestupek ČNB uložila žalobkyni pokutu ve výši 1 mil. Kč (výrok I) a současně výrokem II odňala žalobkyni oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelských úvěrů [§ 146 odst. 1 písm. c) ZSÚ]. Dle ČNB žalobkyně opakovaně a závažně porušila povinnosti stanovené ZSÚ. Žalobkyně se bránila rozkladem, který bankovní rada ČNB (bankovní rada) v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí ČNB potvrdila. Správní orgány zejména uvedly, že žalobkyně porušila své povinnosti stanovené ZSÚ opakovaně, jelikož příkazem ze dne 27. 4. 2023 jí za jiné pochybení ČNB pravomocně uložila pokutu ve výši 3 mil. Kč. Dále zdůraznily, že k nyní vytýkaným pochybením docházelo již před zahájením správního řízení a v době před žalobkyní tvrzeným nepřátelským převzetím z podzimu 2023. Dle bankovní rady okolnosti související s nepřátelským převzetím jednak nemohly být důvodem pro porušování povinností žalobkyně ve smyslu ZSÚ, jednak žalobkyně měla dostatek času k nápravě jak před oním nepřátelským převzetím, tak po něm, jelikož soud do obchodního rejstříku jako jednatele opětovně zapsal p. Štronera. Povinnosti stanovené ZSÚ směřují zejména k ochraně spotřebitelů, tj. žalobkyní úvěrovaných fyzických osob. Tyto povinnosti byla žalobkyně povinna dodržovat bez ohledu na soukromoprávní spory, ať již mezi jejími smluvními

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

partnery, mezi ní a klienty a investory či spory mezi společníky týkající se ovládnutí žalobkyně a ustavení statutárního orgánu. Bankovní rada odmítla tolerovat dlouhodobé, opakované a závažné porušování povinností stanovených ZSÚ. Spory o ovládnutí žalobkyně nepovažovala za okolnost, pro kterou by měla rezignovat na výkon dohledových pravomocí. Nemohla nadále otálet s řešením závadného stavu a nahradit odnětí oprávnění k činnosti jiným dohledovým nástrojem (uložením opatření k nápravě).

II. Žaloba a další podání stran sporu

3. Žalobkyně soudu zaslala poměrně rozsáhlou žalobu. Soud na tomto místě nebude detailně rekapitulovat text žaloby, který je stranám sporu dobře znám. Namísto toho stručně shrne *ratio* jednotlivých žalobních bodů. Již na tomto místě soud poznamenává, že žalobkyně na prvních čtrnácti stránkách – s výjimkou několika málo vět – pouze uváděla svou žalobu, dovozovala její přípustnost a podrobně popisovala časovou osu skutečností, které dle ní souvisely s jejím nepřátelským převzetím, resp. zprostředkovaně také s řízením o nyní řešených přestupcích (část IV.A.). Do této části žalobkyně nezahrnula vlastní žalobní námítky, avšak popisovala v ní skutečnosti, které pak využila při koncipování ohrazených námitek (části IV.B. až IV.E. žaloby).
4. V části IV. B. žalobkyně namítla porušení jejích procesních práv. Upozornila, že za ni v průběhu řízení před žalovanou jednalo hned několik osob, vč. osob neoprávněných (pan Ptáček). Žalovaná o tom věděla, přesto jí neposkytla prostor k hájení práv a oprávněných zájmů. Z bodu 68 prvostupňového rozhodnutí je patrné, že se žalovaná seznámila s okolnostmi nepřátelského převzetí, avšak tyto dle žalobkyně nevzala v potaz. Žalobkyně se domnívá, že jí žalovaná včas neustanovila opatrovníka, a vytýkala jí také to, že nevyhověla ani její žádosti o posečkání s rozhodnutím. Ani jeden z opatrovníků, kteří jí byli ustanoveni (jak JUDr. Brož v insolvenčním řízení, tak JUDr. Karfík v nynějším řízení), během řízení neučinil žádné úkony k zajištění ochrany práv a oprávněných zájmů žalobkyně. JUDr. Karfík pouze převzal správní spis. K ochraně práv žalobkyně mohl přispět i předběžný insolvenční správce, který v řízení mohl vystupovat jako zúčastněná osoba. Zdůraznila, že neměla reálnou příležitost odstranit nedostatky, které jí vytkla ČNB. Za neodstranitelnou vadu správního řízení považovala to, že k rukám žalované se vyjádřil p. Ptáček (jednatel, který byl neoprávněně zapsán do obchodního rejstříku), avšak p. Štroner (oprávněný jednatel) nemohl podat vlastní vyjádření ve věci. I proto správní orgány nemohly následně žalobkyni vyčítat procesní pasivitu. Dle žalobkyně není pravda, že jí žalovaná vycházela vstříc. Dále bankovní rada nereflektovala, že v den vydání prvostupňového rozhodnutí insolvenční soud nařídil žalobkyni, aby nakládala s majetkovou podstatou pouze s předchozím písemným souhlasem předběžného insolvenčního správce, v důsledku čehož vzniklo na straně žalobkyně další omezení. Následujícího dne pak byl závod žalobkyně sepsán do majetkové podstaty CEPO Green3, SE, a žalobkyně prakticky ztratila možnost volně nakládat se svým závodem.
5. V téže části žaloby ještě žalobkyně dodala, že před zahájením řízení i v jeho průběhu činila kroky k nápravě jí vytýkaných nedostatků, a to i přestože se nacházela v situaci, v níž jí různé okolnosti bránily zajistit nápravu. Po sepsání jejího závodu do soupisu majetkové podstaty CEPO Green3 čelila dalším omezením. Žalobkyně se tedy musela soustředit především na vyřešení této záležitosti. Svá práva aktivně bránila v insolvenčních řízeních, činila úkony v řízení a uváděla do pořádku škody napáchané p. H. a s ním spřízněnými osobami. Bankovní rada si toho byla vědoma, přesto jí vytkla, že v řízení o rozkladu nepředložila věrohodný harmonogram připravených a řádně odůvodněných nápravných kroků, které by

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

mohly zvrátit prvostupňové rozhodnutí. K tomu žalobkyně namítá, že ji bankovní rada nevyzvala, aby takový harmonogram doložila, ačkoli žalobkyně avizovala, že na výzvu ho doloží. Správní orgány prý nezohlednily specifické okolnosti nynějšího případu (zejména paralýzu žalobkyně), a tedy se dopustily zásadního procesního pochybení.

6. K právě uvedeným procesním námitkám se váže také žalobní bod spočívající v tom, že správní orgány neseznámily žalobkyni s obsazením rozkladové komise, která případ projednávala před rozhodnutím bankovní rady (část IV.E. žaloby). Žalobkyně míní, že složení rozkladové komise nebylo předem ani zveřejněno a informace nebyla uvedena ani ve správním spisu. Neměla možnost podat námitku podjatosti.
7. V části IV.C. žaloby namítla žalobkyně, že jednání spočívající v omisivním skutku (neaktivita nepravého jednatele Ptáčka) jí nelze přičíst ve smyslu § 20 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (přestupkový zákon). Naproti tomu měl p. Štroner, který byl skutečným jednatelem, v tomto období silně svázané ruce, jelikož mu nesvědčil zápis v obchodním rejstříku, nedisponoval přístupem k IT systémům, účtům ani k datové schránce. Žalobkyně namítla, že v případě jejího nepřátelského převzetí nešlo o čistě soukromoprávní spor, jelikož soud zapsal p. Ptáčka jako jednatele žalobkyně na základě vadného notářského zápisu, tj. veřejné listiny.
8. Žalobkyně také namítla, že přestupek spáchala v krajní nouzi, jelikož – pokud by v inkriminované době plně dedikovala své omezené personální, časové a finanční kapacity na komunikaci s žalovanou, a neodvracela by výše popsané hrozby, pravděpodobně by to pro ni mělo fatální důsledky. Nechtěný zánik společnosti je jistě závažnějším následkem než vytýkané porušení účetních předpisů či nedoložení informací o předčasném splacení úvěrů. Pokud by nebyly splněny všechny podmínky pro jednání v krajní nouzi, dovolávala se zohlednění této skutečnosti alespoň jako polehčující okolnosti.
9. Dále žalobkyně míní, že za přestupek neodpovídá, jelikož prokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možné požadovat, aby přestupku zabránila. Přijala množství opatření, která měla zajistit soulad s regulatorními požadavky. Opravila chyby v IT systémech, v jejichž důsledku nedoložila úplnou informaci o počtu žádostí o předčasné splacení úvěrů. Dle ní jsou tyto systémy plně v souladu s regulatorními požadavky. Navíc v době podání žaloby finalizovala vývoj zcela nového IT systému. Od roku 2022 spolupracovala se společností Smart Compliance, s.r.o., která měla pro ni externě zabezpečovat soulad s regulatorními požadavky. Po opětovném převzetí kontroly žalobkyně začala dávat do pořádku také účetnictví. Na 1. 9. 2024 plánovala audit účetních závěrek za roky 2022 a 2023. Poté měly být neprodleně zveřejněny ve sbírce listin obchodního rejstříku. Upozornila také na to, že finanční úřad souhlasil s posunutím termínu vyhotovení účetní závěrky a podání přiznání k dani z příjmů na 30. 9. 2024.
10. V části IV.D. žaloby vytýká žalobkyně správním orgánům, že jí uložily nepřiměřený správní trest (pokutu). S ohledem na shora uvedené měla žalobkyně za to, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy, zásadou vyšetřovací a principem individualizace trestu. Žalobkyně se domnívá, že ČNB měla u ní shledat polehčující okolnosti spočívající ve vnitřním boji o ovládnutí žalobkyně. Uložená pokuta je nepřiměřená vzhledem k aktuální majetkové situaci, jakož i k okolnostem posuzovaného případu. Žalobkyně nyní funguje spíše v nouzovém režimu než v režimu běžného podnikání generujícího zisky.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

11. ČNB nezohlednila veřejný zájem na kontinuitě její činnosti, na osudech stovek lidí a rodin, které zasáhlo odnětí oprávnění poskytovatele spotřebitelských úvěrů. Stejně tak má odnětí oprávnění negativní vliv na zákazníky žalobkyně a její investory, neboť ukončení její činnosti bezprecedentně ovlivnilo stabilitu celého investičního trhu a investice investorů fondu byla zmařena. Správní orgány nevzaly v potaz okolnosti ležící mimo dispoziční sféru žalobkyně ani při rozhodování o odnětí oprávnění. Přitom odnětí tohoto oprávnění je ultimativní prostředek řešení. Místo toho měla ČNB dočasně omezit či zakázat činnost žalobkyně.
12. Nadto správní orgány porušily zásadu legitimního očekávání, jelikož nerozhodly stejně jako v případě Expobank CZ, a.s., které neodňaly bankovní licenci.
13. Dle žalobkyně ČNB ani bankovní rada dostatečně neodůvodnily závažnost přestupku a neprovedly řádné správní uvážení. Žalobkyně odmítla, že by se v případě individuálních pochybení v účetnictví nebo v případě dodání neúplné informace o počtu žádostí o předčasné splacení úvěrů jednalo o tak závažná porušení povinností, že by měla mít za následek odnětí oprávnění. V případě tak závažné sankce by měly být požadavky na odůvodnění správního orgánu velice přísné. Závažné či opakované porušení zákonem uvedených povinností bez dalšího neznamená automatický závěr o naplnění předpokladů pro odnětí povolení. Je-li ve správním řízení prokázáno splnění těchto podmínek, je tím splněn toliko předpoklad pro správní úvahu. Pokud správní orgán I. stupně správní úvahu neprovede, jedná v rozporu s § 145 ZSÚ, podle kterého správní orgán povolení odebrat může (nikoli paušálně odebírá). Napadená rozhodnutí tedy měly obsahovat důkladné vyličení správní úvahy ohledně škodlivosti konkrétního jednání žalobkyně a míry ohrožení zákonem chráněného zájmu a také uvedení důkazů, o které se tato tvrzení opírají.
14. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud moderoval zjevně nepřiměřený správní trest (část VI. žaloby).
15. Žalobkyně také navrhla, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek (usnesení ze dne 18. 9. 2024, čj. 14 A 46/2024-83). S ohledem na to, že soud již o tomto návrhu rozhodoval, zde nerekapituluje tuto část žaloby či navazujících podání, stejně tak ani podání, která se týkala návrhu žalované na zrušení usnesení ze dne 18. 9. 2024.
16. V podání ze dne **26. 8. 2024** žalobkyně doplnila přílohy žaloby.
17. Žalovaná ve vyjádření ze dne **30. 8. 2024** zejména popírala oprávněnost návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Mj. uvedla, že žalobkyně se nedopustila pochybení poprvé, ale jde již o druhé rozhodnutí o jejím přestupku. ČNB zohlednila veřejný zájem na ochraně spotřebitelů využívajících spotřebitelské úvěry a veřejný zájem na tom, aby na finančním trhu podnikaly jen důvěryhodné osoby, tedy veřejný zájem na zachování elementární důvěry veřejnosti ve finanční trh. Žalovaná odmítla, že by porušila procesní práva žalobkyně.
18. Ve vyjádření ze dne **6. 9. 2024** pak žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl. Podrobně se vyjádřila k jednotlivým bodům žaloby. Žalobní argumentaci označila za nesprávnou, manipulativní a místy i nepravdivou. Poukázala na to, že dle ní žalobkyně v části IV.A. žaloby vznesla řadu nepodložených tvrzení týkajících se soukromoprávních sporů o ovládnutí žalobkyně, které nemají relevantní vztah k nynějšímu sporu, jelikož k jejich řešení je příslušný civilní soud, a ne žalovaná. Žalobkyně celou kauzu zužuje na okolnosti nepřátelského převzetí, a na to, že ji chtěly poškodit třetí osoby, avšak pomíjí celý kontext

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

případu a pochybení, kterých se dopustila. Navíc žalobkyně v této části žaloby prezentovala své spory účelově jednostranně. Žalovaná také odmítla vstupovat do soukromoprávních sporů žalobkyně, ať přímo nebo nepřímo, např. tím, že by nekriticky přejímala tvrzení žalobkyně o nepřátelském převzetí (která by mohla být využita a desinterpretována v jiných sporech, jejichž stranou je žalobkyně). Žalovaná proto předkládá vyjádření jen k těm žalobním tvrzením, ve kterých lze seznat žalobní bod, resp. alespoň náznak relevantní žalobní argumentace.

19. Žalobkyně se nebrání proti zjištěním týkajícím se povahy jí spáchaných skutků, ale pouze nekonzistentně namítá, že porušení zákona jí nejsou přičitatelná, nebo že se jich dopustila v krajní nouzi pod vlivem třetích osob (p. H. a p. Ptáčka). Okolnosti týkající se žalobkyní tvrzeného nepřátelského převzetí žalovaná vyhodnotila. Není pravda, že by k nim nepřihlédla (body 32 až 35 napadeného rozhodnutí). Spory o ovládnutí žalobkyně a obsazení jejího statutárního orgánu neměly veřejnoprávní povahu, a to i když p. Ptáček měl být zapsán do veřejného rejstříku na základě „vadného“ notářského zápisu. Žalovaná také odmítla akceptovat údajnou „paralýzu“ žalobkyně jako důvod pro ospravedlnění jejího dlouhodobého protiprávního jednání. Navíc žalobkyně zaměňovala svou dispoziční sféru se sférou p. Štroner, který byl nadán vlastní právní osobností a odpovědností např. za výkon člena statutárního orgánu s péčí řádného hospodáře. Žalobkyně a p. Štroner nejsou jedinou osobou. Štroner není ani *alter egem* žalobkyně. Povinnosti stanovené ZSÚ tíží žalobkyni jako právnickou osobu bez ohledu na to, kdo je statutárním orgánem. Nadto zjištěná porušení zákona, za která ČNB sankcionovala žalobkyni, nebyla spojena s výše uvedenými spory.
20. Jde-li o námitku, že p. Štroner nemohl v řízení hájit práva žalobkyně, žalovaná poukázala na to, že 19. 1. 2024 od něj obdržela žádost o poskytnutí všech dokumentů, které mu následně poskytla (oznámení o zahájení řízení ze dne 24. 11. 2023, možnost vyjádřit se k podkladům ze dne 14. 12. 2023, ustanovení opatrovníka ze dne 15. 1. 2024). Jak p. Ptáček, tak p. Štroner byli prokazatelně seznámeni s probíhajícím řízením. Žalovaná neustanovila opatrovníka pozdě, ale fakticky obratem poté, co se z insolvenčního rejstříku dověděla, že zde byl spor o to, kdo je jednatelem žalobkyně. V tomto případě nešlo o to, že by žalobkyni neměl kdo reprezentovat v řízení, ale bylo zde více osob, které se tohoto práva dovolávaly. Štroner se měl aktivně přihlásit dřív, pokud inicioval spor o to, kdo je jednatelem žalobkyně. Pak Štroner mohl během řízení opatrovníka kdykoli kontaktovat; za situace, kdy sám mohl aktivně jednat, nedává smysl, proč namítal také jeho pasivitu. O vstřícnosti žalované svědčí to, že bankovní rada vypořádala také námitky v pozdě doručeném doplnění rozkladu nebo to, že – poté, co se žalobkyně nedostavila k nahlížení do spisu – žalovaná zaslala zmocněnci žalobkyně kopii správního spisu.
21. Žalobkyně mlčela ohledně principů formální a materiální publicity veřejných rejstříků. V logice žalobkyně tyto principy neplatí, protože dle ní by musel každý, tedy i žalovaná, opatřit si k bližší nespecifikovanému okamžiku v minulosti informace ohledně osoby oprávněné jednat za tu kterou právnickou osobu a dále zjistit, zda probíhají, či neprobíhají spory u rejstříkového soudu. Na zápisy v obchodním rejstříku by se totiž nešlo spoléhat, neboť ty jako by neměly žádného významu.
22. Bankovní rada nepřehlédla ani to, že závod žalobkyně byl sepsán do soupisu majetkové podstaty CEPO Green3 (bod 36 napadeného rozhodnutí). Tvrzení o tom, že v brzké době dojde k uvedení činnosti žalobkyně do souladu se ZSÚ, bankovní rada považovala – s ohledem na dosavadní průběh věci a řízení – nejen za nedoložená, ale také nerealistická

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

a odporující stavu, který u žalobkyně trval ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Žalobkyně ani netvrdila, jak bankovní rada měla reflektovat blíže neurčené kroky, ke kterým došlo v insolvenčním řízení. Žalovaná se pozastavila nad tím, že není jasné, proč a jak obě strany sporu o „nepřátelské převzetí“, které dle ní měly společný zájem na zachování oprávnění žalobkyně poskytovat spotřebitelské úvěry, dosáhly po řadě soudních sporů v insolvenčním řízení rychlého smíru.

23. Správní orgány nepřičetly žalobkyni k tíži, že nebyla schopna zajistit nápravná opatření. Naopak šlo o skutečnost, kterou vyhodnotily jako okolnost dokládající neperspektivnost vyhlídky rychlé nápravy trvajícího protiprávního stavu. Tuto okolnost ČNB v prvním stupni zohlednila při správním uvážení před odnětím oprávnění žalobkyně. K tomu žalovaná dodala, že p. Štroner je minimálně od 20. 3. 2024 opět jednatelem žalobkyně, avšak k datu vydání napadeného rozhodnutí ani k datu podání správní žaloby nenapravit vadně vedené účetnictví, přestože opakovaně deklaroval, že brzy dojde k nápravě. Žalobkyně měla několikaměsíční prostor k odstranění vytýkaných pochybení (bod 35 napadeného rozhodnutí). Žalovaná připomněla, že žalobkyně spáchala přestupek dle ZSÚ podruhé, jelikož ji ČNB v dubnu 2023 uznala vinnou z jiných přestupků páchaných v souběhu a po dlouhou dobu. Nyní řešený přestupek je dalším protiprávním jednáním žalobkyně, který ČNB dosud netrestala. Žalovaná měla za to, že již jen proto žalobkyně opakovaně porušila povinnosti stanovené ZSÚ, a tedy naplnila podmínku pro odnětí oprávnění ve smyslu § 146 odst. 1 písm. c) ZSÚ. Žalovaná neshledala účelným postup spočívající v uložení alternativního opatření. Žalobkyně ani netvrdí, v čem měla žalovaná vybočit z mezí správního uvážení.
24. Žalovaná dále zdůraznila, že na jejích webových stránkách je uvedeno složení rozkladové komise vč. členění do senátů I, II a III a možných náhradníků. Pokud měl zmocněnec Sharp za to, že některý z členů komise je vůči němu či žalobkyni podjatý, mohl tuto námitku uplatnit bez ohledu na to, který senát věc projednává. Také mohl požádat žalovanou o informaci o tom, který senát bude její věc projednávat, mohl také nahlédnout do spisu. Zjistil by, že předseda senátu II JUDr. Dřevínek se z projednávání věci vyloučil a z pracovníků Ministerstva spravedlnosti byla členkou senátu jen JUDr. Cetlová, která se ovšem omluvila z jednání komise. V rozkladové komisi nebyla přítomna ani prof. Karfíková. Žalovaná se domnívá, že tuto námitku si žalobkyně „schovávala“ pro účely podání žaloby, místo toho, aby nyní tvrzené skutečnosti vznesla již před rozhodováním o rozkladu.
25. V témže vyjádření ze dne 6. 9. 2024 žalovaná popřela, že by žalobkyně splnila podmínky liberace, jelikož nic takového *neprokázala* (ačkoli měla) a ani *předem* nevynaložila potřebné úsilí k zabránění přestupku. Naopak žalobkyně usiluje o zohlednění následného *ex post* úsilí k odstranění závadného stavu.
26. Žalobkyně nenaplnila ani podmínky jednání v krajní nouzi. Nevedení řádného účetnictví či nepředložení požadovaných informací stran úvěrování není jednáním, kterým by žalobkyně odvracela jakékoli nebezpečí. Jde jen o protiprávní jednání.
27. Dle žalované je přestupkové jednání přičitatelné žalobkyni, jelikož k porušení povinností stanovených ZSÚ docházelo již před událostmi nepřátelského převzetí. Žalovaná odkazuje na princip formální a materiální publicity veřejných rejstříků. Argumentace žalobkyně zní ve prospěch závěru, že právnická osoba nikdy nemůže být odpovědná za přestupek, pokud u ní existují spory o její ovládnutí. Nadto žalovaná poukázala na to, že tvrzení žalobkyně o tom, že ji p. Ptáček zamýšlel poškodit, jsou nepodložená.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

28. Správní orgány se domnívají, že neporušily zásadu materiální pravdy, ale zjistily všechny podstatné okolnosti případu. Příklad žalobkyně není srovnatelný ani s kauzou Expobank CZ. Ani námitka nedostatečného odůvodnění přiměřenosti uložené pokuty není přiléhavá. ČNB uložila pokutu ve výši 5 % horní hranice zákonné sazby. Proto žalovaná nepovažovala za důvodný ani návrh na moderaci uložené pokuty.
29. Jde-li o následky odnětí oprávnění, žalovaná poukazuje na to, že investoři CFH investičního fondu SICAV jsou kvalifikovaní, a i pokud by jejich investice do žalobkyně měla být „zmařena“, jde jen o materializované riziko jejich investice. Žalobkyně nadto mohla i po odnětí oprávnění inkasovat splátky z již uzavřených smluv o spotřebitelském úvěru.
30. Žalovaná připustila, že opakované porušení ZSÚ automaticky nevede k odnětí oprávnění, avšak v tomto případě neshledala důvod pro uložení mírnějšího alternativního opatření, jelikož by takové opatření v tomto případě nebylo účelné (bod 121 prvostupňového rozhodnutí a body 34 a 36 napadeného rozhodnutí).
31. Žalobkyně reagovala replikou ze dne **13. 9. 2024**, v níž se věnovala zejména návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby. V tomto vyjádření znovu uvedla, že účelem odnětí oprávnění poskytovatele spotřebitelských úvěrů nemůže být eliminace každého tržního hráče, který poruší nějakou svou povinnost. Zejména nelze sáhnout po tomto instrumentu, postačují-li k řešení situace mírnější nástroje, které má ČNB k dispozici. V bodě 26 repliky žalobkyně uvedla, že obě jí vytýkaná pochybení již napravila. Účetnictví bylo opraveno a čeká na jeho audit. Chyba software, která způsobila neúplné informace o předčasných splátkách, je také již opravena. Závěrem žalobkyně upozornila, že žalovaná nezohlednila právní normu obsahující úpravu krajní nouze, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
32. V duplice ze dne **29. 11. 2024** žalovaná zejména zpochybnila okolnosti, které vedly soud k přiznání odkladného účinku žalobě. Mj. poukázala na to, že v důsledku insolvenčních řízení a sporů o to, kdo má realizovat inkaso splátek a na čí účet (zda na účet CEPO Green3, či na účet žalobkyně), hrozil spotřebitelům reálně požadavek na inkaso k týmž splátkám uplatňovaný ze strany zprostředkovatelů zastupujících dva rozdílné subjekty, a to pod vysokými sankcemi v případě neuhrazení (byli tady totiž insolvenční správci ustanovení jak u CEPO Green3, do jejíž majetkové podstaty byl po nějakou dobu sepsán obchodní závod žalobkyně, tak u žalobkyně, kteří vydávali vázaným zástupcům protichůdné pokyny stran inkasa splátek). Vysvětlila, že žalobkyně v minulosti řádně neposuzovala úvěruschopnost svých zákazníků, kteří nedosáhli na výhodnější bankovní úvěry, a následně jim poskytovala spotřebitelské úvěry na vysoký úrok a s vysokými poplatky. Tím nepomáhala zranitelným skupinám, ale sobě k vyšší ziskovosti (příkaz ze dne 27. 4. 2023). Žalovaná očekávala od žalobkyně sebereflexi a nápravu. Místo toho se ovšem žalobkyně dopustila dalších pochybení. Proto žalovaná vyhodnotila, že nebylo ve veřejném zájmu, aby žalobkyně dále působila na trhu, a to i s ohledem na to, že v dohledné době nepředpokládala účinnou nápravu závažného stavu.
33. Dále žalovaná poukázala na bod 72 prvostupňového rozhodnutí, v němž vysvětlila, že dle § 21a odst. 2 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, byla žalobkyně povinna v případě, že nebyla účetní závěrka schválena auditorem nejpozději do 12 měsíců od rozvahového dne, zveřejnit účetní závěrku s informací, že nebyla auditována, nebo že nebyla schválena. Do dne vydání prvostupňového rozhodnutí takto žalobkyně nepostupovala. ČNB měla k dispozici pouze neopravenou rozvahu včetně výkazu zisků a ztrát, kterou žalobkyně dodala dne 30. 3. 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

v rámci plnění povinnosti podle § 14 odst. 2 ZSÚ. Žalobkyně nedodala opravenou účetní závěrku ani posléze. Naopak bylo patrné, že nadhodnotila soubor ochranných známek o téměř 14 mil. Kč. Předložená rozvaha a výkaz zisků a ztrát nebyly sestaveny takovým způsobem, aby podávaly věrný a poctivý obraz o předmětu účetnictví a finanční situaci žalobkyně.

34. Nepředložením informací týkajících se mj. počtu žádostí o předčasné splácení úvěrů žalobkyně znemožnila žalované provádět dohled nad plněním povinností stanovených § 117 ZSÚ. Škodlivost takového jednání byla dle žalované velmi vysoká, a to s ohledem na důležitost veřejného zájmu na ochraně spotřebitelů.
35. Závažnost těchto porušení ZSÚ dle žalované zvýšilo i to, že se žalobkyně ocitla v exekuci, či to, že na sebe podala dlužnický insolvenční návrh, neboť pak žalobkyně nemohla plnit všechny své zákonné povinnosti. Žalovaná nemohla řádně kontrolovat, zda žalobkyně splňuje kapitálové požadavky podle ZSÚ. Setrvání žalobkyně na trhu přispívalo k znevěrohodnění celého finančního systému.
36. Podáním ze dne **19. 12. 2024** žalovaná navrhla zrušení usnesení ze dne 18. 9. 2024 o přiznání odkladného účinku žalobě. Poukázala na to, že žalobkyně navzdory tomu, že soud přiznal žalobě odkladný účinek, téměř neposkytuje spotřebitelské úvěry. Místo toho odkazuje potenciální klienty na jinou partnerskou společnost. Dle žalované žalobkyně v posledním podání opět jen činila přísliby k opravě vytýkaných nezákonností, avšak příslibům nedostála. Stále nemá auditovanou účetní závěrku za rok 2022. Jestliže měla být žalobkyně dle svých tvrzení skutečně postižena za ryze formální či administrativní pochybení, pak by jejich náprava neměla být složitá, a tím spíše by bylo v roce 2024 možné očekávat, když se tak nestalo již dříve, provedení auditu a založení účetní závěrky za rok 2022 do sbírky listin rejstříkového soudu.
37. Na to reagovala žalobkyně podáním z **10. 1. 2025**. Dle ní by soud měl tento návrh zamítnout. Zároveň uvedla, že v mezidobí musela redukovat investice a provozní náklady. Očekává, že auditor vydá zprávu k jejímu účetnictví do konce ledna 2025, jak ostatně avizovala v dřívějších podáních. Zdůraznila, že je pro ni obtížné garantovat slíbené termíny jako neměnné, neboť audit je proces, který nemá pod kontrolou.
38. Podáním ze dne **16. 1. 2025** žalovaná setrvala na návrhu na zrušení usnesení ze dne 18. 9. 2024. Dle ní žalobkyně po přiznání odkladného účinku její žalobě neobnovila svou činnost, alespoň ne v rozsahu, který avizovala. Žalovaná upozornila, že i z posledního vyjádření žalobkyně je patrné, že také v lednu 2025 zůstala v rovině příslibů, avšak neustále porušuje právní předpisy. Nadále probíhá polemika, kdy bude zajištěn audit účetní závěrky za rok 2022, i když slibovala, že audit bude dokončen a účetní závěrka zveřejněna v září 2024.
39. Žalobkyně zaslala soudu další vyjádření dne **21. 1. 2025**. V něm zejména zpochybňovala závažnost a opakovanost přestupků, které měla spáchat. K příkazu ze dne 27. 4. 2023 uvedla, že se týkal pochybení ohledně posuzování úvěruschopnosti, za které ČNB sankcionovala 30 % sektoru poskytovatelů spotřebitelských úvěrů. Pochybení při vedení účetnictví se týkalo primárně chybného ocenění souboru ochranných známek. Žalobkyně se nedomnívá, že by její pochybení mělo být posouzeno jako závažné, jelikož nešlo o úmyslné a dlouhodobé falšování účetních výkazů, ale o jednorázové a neúmyslné pochybení v ocenění jedné účetní položky. Jde-li pak o nezajištění vedení evidence poskytnutých spotřebitelských úvěrů, zde dle žalobkyně šlo také o jednorázovou, dočasnou a neúmyslnou chybu software, v jejímž důsledku došlo k vyčtenému pochybení. Neplatí, že by žalobkyně nevedla žádnou evidenci.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Žalobkyně upozornila na čas, který mezi jednotlivými pochybeními uplynul, a na to, zda takhle časově vzdálená pochybení mohou být interpretována jako opakovaná. Dále poukázala mj. na to, že ČNB pochybila, jelikož na základě právě uvedených skutečností bez náležitého správního uvážení odňala žalobkyni oprávnění k poskytování spotřebitelských úvěrů. Upozornila také na to, že s auditorem stále komunikuje ohledně účetní závěrky za rok 2022. Zprávu by měl vydat do konce ledna 2025. K procením právům pak žalobkyně namítla, že ČNB měla o sporu o jednatelství vědět již v roce 2023. Kauza byla tehdy medializována a na konci října 2023 bylo vůči žalobkyni zahájeno první z insolvenčních řízení. Žalobkyně také zdůraznila, že již 27. 10. 2023 p. Štroner zasílal ČNB e-mail, v němž odpovědné pracovníky informoval o nově nastalé situaci. Dle žalobkyně tedy ČNB ustanovila opatrovníka se zpožděním. Konečně žalobkyně uvedla, že druhá strana konfliktu (*pozn. soudu: zjevně myšleno p. Ptáček a p. H.*) měla zjevný zájem na ukončení činnosti žalobkyně. Ostatně i proto p. Ptáček podal dlužnický insolvenční návrh již 29. 10. 2023. Jejich cílem bylo žalobkyni obchodně paralyzovat, postupně vyinkasovat existující úvěry a klientský kmen spolu se sítí vázaných zástupců převést na spřátelenou entitu disponující podobným oprávněním jako žalobkyně.

40. Podáním ze dne **24. 1. 2025** žalobkyně doložila přehled jí učiněných opatření, která měla spočívat v opravě chyby informačního systému pro evidenci spotřebitelských úvěrů (duben 2024), pokračujícím vývoji nového informačního systému společností AppTime (od dubna 2024), přijetí nového zaměstnance za účelem vývoje nových produktů (prosinec 2024) a přijetí nápravných opatření v oblasti posuzování úvěruschopnosti (duben 2021 až srpen 2021). Žalobkyně také poukázala na probíhající audit účetních závěrek (od září 2024). Od auditora prozatím neobdržela finální účetní závěrku. Právě uvedené žalobkyně dokládala listinami. Dále žalobkyně uvedla, že nápravná opatření je třeba číst v kontextu situace a času, který na to reálně měla. Opětovně uvedla, že kontrolu nad společností ztratila v říjnu 2023, formálně ji nabyla v červenci 2024 a až přiznáním odkladného účinku žalobě (18. 9. 2024) získala určitou naději, že bude moci pokračovat v podnikání.

III. Jednání

41. Na jednání dne 27. 1. 2025 soud nejdřív shrnul, že mezi stranami zjevně není sporné, že žalobkyně jednala v rozporu se zákonem, a tedy že měla spáchat skutky, které žalovaná vyhodnotila jako přestupek dle § 148 odst. 2 písm. b) ZSÚ. Žádná z námitek nezpochybňuje závěry správních orgánů ohledně zjištění, že žalobkyni předložená „účetní závěrka za rok 2022“ nepodávala věrný a poctivý obraz o předmětu účetnictví a o finanční situaci společnosti, resp. že během dohledového řízení žalobkyně k výzvě ČNB nedoložila veškeré informace týkající se počtu žádostí o předčasné splacení i skutečně realizovaných předčasných splacení úvěrů v rozdělení podle jednotlivých produktů v jejím portfoliu, a tedy nezajistila vedení řádné evidence poskytnutých spotřebitelských úvěrů, tj. evidence, která by mohla být předmětem dohledu ČNB. Jde-li o výrok o vině, žalobkyně konkrétně namítla, že přestupek jí jako právnické osobě nelze přičíst, dále to, že jsou u ní dány podmínky liberace, resp. že ho páchala v krajní nouzi. Správním orgánům v několika bodech vytkla, že porušily její procesní práva. Konečně, jde-li o výrok o trestu (resp. dohledové opatření), žalobkyně namítla nedostatečné odůvodnění závažnosti přestupku a nedostatky ve správním uvážení. Přitom poukázala na vyšetřovací zásadu, materiální pravdu, zásadu rovnosti a individualizaci trestu.
42. Soud upozornil, že napadené rozhodnutí přezkoumá jen optikou těchto včas uplatněných žalobních bodů. Zároveň stranám sporu připomněl, že s textem jejich podání se podrobně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

seznámil. U jednání tedy nebylo třeba tato podání číst či rekapitulovat, ale spíše jen zdůraznit jejich nejdůležitější aspekty, případně rozvést již uplatněnou argumentaci. Pokud by žalobkyně vznesla nové námitky, které se mýjejí podstatě včasných žalobních bodů, soud by se nimi stejně nemohl věcně zabývat. Dále soud předeslal, že na takto vymezený rámec sporu je třeba vázat i důkazní návrhy, jejichž důslednou inventuru pak soud provedl po prvotních přednesech stran.

43. Žalobkyně ve svém přednesu zdůraznila mj. to, že v řízení před ČNB nebyla řádně zastoupena. K tomu nad rámec dosavadních tvrzení odkázala, že v insolvenčním rejstříku se poprvé objevila informace stran jejího insolvenčního sporu na konci října 2023. ČNB mohla i z médií zjistit, že již tou dobou bylo třeba ustanovit opatrovníka k ochraně jejích práv.
44. Dle žalobkyně ČNB stran uloženého opatření odnětí oprávnění uspokojivě nevysvětlila své správní uvážení, a to jak konkrétně byl ohrožen její dohled tím, že jí žalobkyně nepředložila evidenci předčasně splácených úvěrů, a jak konkrétně byl tento dohled omezen tím, že v předloženém účetnictví žalobkyně chyběla (jen) položka, která tvořila pouze malý zlomek bilanční sumy žalobkyně (tehdy celkem cca 1,5 mld. Kč). Ohledně námitky spočívající v jednání v krajní nouzi žalobkyně uvedla, že disponovala standardním řídicím a kontrolním systémem, ale tento její systém, který běžně zajišťoval soulad s regulací, se nedokázal vypořádat s tak sofistikovaným útokem, k jakému došlo. Nebylo po žalobkyni možné požadovat lepší preventivní opatření. Žalobkyně si kladla otázku, zda vůbec existuje takový subjekt, který by měl dostatečně robustní vnitřní systém, který by situaci, jíž čelila, zvládl odvrátit. ČNB se nemohla stranit vstupu do „soukromoprávního“ sporu, jelikož – pokud nebylo jasné, zda „nepřátelským převzetím“ nedošlo k trestnému činu – měla tuto otázku řešit. Měla za to, že ČNB se nemůže dovolávat materiální publicity veřejných rejstříků, jelikož není osobou, která právně jednala důvěřujíc údají zapsanému do veřejného rejstříku. ČNB je dle něj orgánem veřejné moci, ne osobou, a toto ustanovení tak na ni nedopadá.
45. Žalovaná v reakci na to zdůraznila, že s ohledem na soukromoprávní spory uvnitř žalobkyně, kdy také např. p. Štroner tvrdil, že byl „lepším bílým koněm“ p. H., odmítla do těchto sporů vstupovat. Dle ní pojmově nešlo o nepřátelské převzetí, ale spíše o spor o ovládnutí žalobkyně. V rámci správního uvážení stran odnětí oprávnění zohlednila jak to, že žalobkyně spáchala přestupek opakovaně, tak to, že šlo o závažné porušení povinností dle ZSÚ. Upozornila, že žalobkyně ve svých vyjádřeních stále opakovaně připouští, že i nyní činí opatření k nápravě, a tedy že dosud nezjedнала nápravu protiprávního stavu. Dále žalovaná jen odkazovala na části správních rozhodnutí a její vyjádření v této věci, v nichž se vypořádávala s dílčími argumenty žalobkyně.
46. Soud dále vyzval strany sporu, ať označí skutečnosti, které jsou mezi nimi sporné, a to zejména s ohledem na obsah a rozsah důkazních návrhů v řízení před soudem. Žalobkyně se doptal, zda trvá na všech jí vznesených důkazních návrzích, a žalovanou vyzval, ať se vyjádří, zda skutečnosti, které by měly vyplývat z listinných důkazních návrhů, činí spornými, nebo obsah těchto listin nezpochybňuje (vstup Ekonprofi, s. r. o., a p. Štroneru do struktur žalobkyně, následné okolnosti „nepřátelského převzetí“ p. Ptáčkem, resp. p. H., průběh exekučních či insolvenčních řízení). Zároveň soud předeslal, že pro posouzení odpovědnosti za přestupek je rozhodné období počínající výzvami v rámci výkonu dohledu v roce 2022 a končící datem 24. 11. 2023, kdy žalobkyni bylo oznámeno zahájení řízení. Pro účely řízení o odnětí oprávnění poskytovatele spotřebitelských úvěrů pak mohlo dílem být potřebné posoudit jednání žalobkyně i po tomto datu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

47. S ohledem na mnohost důkazních návrhů soud za účelem přehlednosti jednání a eventuálního dokazování připravil číslovaný seznam jednotlivých důkazních prostředků, který u jednání poskytl jak žalobkyni, tak žalované. Tento seznam založil do soudního spisu. Pro zjednodušení bude dále v tomto rozsudku některé důkazní návrhy identifikovat také podle čísel, které jim v tomto seznamu přiřadil.
48. Soud předně neshledal potřebu provádět dokazování všemi důkazními prostředky, které strany vznesly. Správním spisem, tj. včetně všech listin v něm založených, se nedokazuje. Soud ze správních spisů vychází. Co do podstatných okolností, soud konstatoval, že správní spis již obsahuje úplný výpis z obchodního rejstříku žalobkyně, nikoliv ovšem pozdější výpis k datu zahájení řízení o přestupku, proto soud provedl k důkazu úplný výpis ke dni jednání v této věci (důkazní návrh č. 2). Z něj zjistil povahu a okamžik změn statutárních orgánů žalobkyně a také její vlastnické struktury (podrobněji dále). Dále soud konstatoval, že ve správním spisu je založeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2023, čj. C 294315/RD194/MSPH, Fj 396527/2023/MSPH (č. 21), i usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 3. 2024, sp. zn. 14 Cmo 248/2023 (č. 28). Stran posledně zmíněného usnesení provedl k důkazu pouze doručenkou zmocněnci JUDr. Sharpovi, z níž vyplynulo, že mu soud usnesení doručil dne 20. 3. 2024. Správní spis pak také obsahoval obě správní rozhodnutí, podání žalobkyně a doručenkou (návrhy č. 31 až 36). Proto soud tyto listiny neprováděl k důkazu.
49. Jelikož soud neshledal zvláštní potřebu ke kterékoli listině založené ve správním či dohledovém spisu něco ozřejmit, nevybral ze správního spisu k dokazování ani protokol o trestním oznámení Jana Švandrlíka (návrh č. 6; č. l. 178 správního spisu), ani trestní oznámení ze dne 8. 12. 2023, které podal p. Štroner (návrh č. 19; č. l. 183 správního spisu), a ani prohlášení p. Ptáčka ze dne 6. 3. 2024 na notářském záznamu 70/2024 sepsaném Mgr. Mlíkovským (návrh č. 27; č. l. 168 správního spisu).
50. Soud si byl dále vědom, že ve věci žalobkyně u něj probíhalo několik insolvenčních řízení, konkrétně pod sp. zn. 95 INS 17118/2023 (č. 23), sp. zn. 95 INS 17958/2023 (a to vč. usnesení ze dne 19. 6. 2024, sp. zn. 95 INS 17958/2023-A-13653, jímž soud schválil smír, kterým mělo být dosaženo vyloučení obchodního závodu žalobkyně ze soupisu majetkové podstaty CEPO Green3; návrh č. 24), a rovněž sp. zn. 95 INS 5578/2024 (návrh č. 38). Soud nepominul ani to, že vedl také řízení pod sp. zn. 215 ICm 1328/2024 (návrh č. 37), a dále to, že vede rejstříkové spisy pod sp. zn. C 294315 ve věci žalobkyně (návrh č. 13) a sp. zn. H 413 ve věci Active 2020 Vision SE, v níž v minulosti působil p. H. (důkazní návrh č. 14). Jelikož soud tato řízení, vč. jejich dílčích specifik, zná z úřední činnosti, na což strany upozornil, neshledal potřebu blíže dokazovat jakoukoli listinou založenou v právě označených spisech. Ani strany při jednání netrvaly na provedení důkazu konkrétní listinou z těchto spisů. Jde-li o důkazní návrh č. 14, žalobkyně ani během jednání neobjasnila, co konkrétně měl soud zjistit z tohoto rejstříkového spisu ve věci subjektu odlišného od žalobkyně.
51. Nad rámec dvou již shora provedených důkazů (č. 2 a č. 28) soud k důkazu provedl také pracovní smlouvu mezi žalobkyní a p. H. ze dne 1. 9. 2022, v níž žalobkyně poukázala na výši sjednané mzdy (návrh č. 5). Dále pak soud provedl k důkazu až u jednání předloženou žádost p. Štroner o informační schůzku s ČNB ze dne 18. 10. 2023, s tím, že je nově od 10. 10. 2023 jednatelem žalobkyně, která má nového vlastníka, a navazující reakci ČNB ze dne 23. 10. 2023, v níž ČNB upozornila, že nebankovní poskytovatel spotřebitelského úvěru jí je povinen bez zbytečného odkladu oznámit také změnu údajů o splnění podmínek stanovených ZSÚ pro jeho činnost a k oznámení připojit také doklady

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

prokazující skutečnosti v něm obsažené (§ 59 odst. 1 a 3 ZSÚ). Dále pak ČNB odkázala p. Štroneru na § 10 a § 11 ZSÚ, vyhlášku č. 381/2016 Sb., a na její stanovisko ke způsobu prokazování prostředků vkládaných do kapitálu nebo použitých k nabytí či zvýšení podílu na společnosti ze dne 20. 12. 2016. ČNB tím také vyzvala žalobkyni k zajištění nápravných kroků a upozornila na to, že nesplnění povinnosti dle § 59 odst. 1 ZSÚ je přestupkem dle ZSÚ. Soud prováděl dokazování také e-mailem p. Štroneru adresovaným úředním osobám žalované ze dne 27. 10. 2023 (návrh č. 58), z něhož je patrné, že ČNB informoval mj. o tom, že podniká potřebné kroky k obnově zápisu vlastníka a jednatele žalobkyně v obchodním rejstříku, a dále též to, že již nemá přístup k datové schránce žalobkyně. Soud nepominul provést k důkazu také dopis ze dne 15. 1. 2024, jímž p. Štroner informoval ČNB o tom, že stále nemá přístup do datové schránky žalobkyně a že Městský soud v Praze rozhodl usnesením ze dne 3. 11. 2023 mj. o tom, že jediným jednatelem žalobkyně je p. Štroner (den vzniku funkce 10. 10. 2022). Pan Štroner avizoval, že toto usnesení soudu přiložil k dopisu. Současně žalovanou požádal, aby mu zaslala veškeré informace, které zasílala žalobkyni do její datové schránky od 25. 10. 2023, vč. šetření, která se týkají žalobkyně, aby na ně mohl reagovat a zajistit jejich řešení. Vyjevil také obavu, že by tehdy zapsaný jednatel žalobkyně p. Ptáček mohl jednat proti zájmům žalobkyně. Dále požádal o posečkání s řešením aktuální situace. Dle přiložených listin měl p. Štroner tento dopis doručit ČNB dne 19. 1. 2024.

52. Konečně soud z dopisu ze dne 27. 3. 2024 zjistil, že zmocněnec žalobkyně JUDr. Sharp žádal opatrovníka žalobkyně JUDr. Karfíka o informace o jeho úkonech ve věcech žalobkyně a o předání spisu (návrh č. 29). Z e-mailu JUDr. Karfíka ze dne 28. 3. 2024 pak vyplynulo, že JUDr. Karfík jako opatrovník žalobkyně v řízení před ČNB neučinil žádný úkon (návrh č. 30).
53. Dále je potřeba zmínit, že žalobkyně u jednání netrvala na dokazování příkazem ČNB ze dne 27. 4. 2023, čj. 2023/50294 /570 (návrh č. 1), který sice nebyl založen ve správním spisu, ale jeho obsah žádná ze stran sporu nezpochybňovala a nebyl mezi nimi sporný. Dále žalobkyně netrvala ani na návrhu č. 41 (rozhodnutí správce daně stran zdaňovacího období 2023). Ani žalobkyně, ani žalovaná pak netrvaly na důkazních návrzích, které se vztahovaly k rozhodování o odkladném účinku žaloby (návrhy č. 42 až 52, 54 a 55, 59 až 61). Proto soud neprováděl k důkazu žádnou z těchto písemností.
54. Zbylé důkazní návrhy soud – s ohledem na to, jak nahlížel na povahu sporu – neprováděl. Z velké části jde o skutečnosti, které nejsou mezi účastníky sporné. Žalobkyně a žalovaná se prou jen o domnělý význam jejich dopadu na posouzení právních otázek, které soud mohl s ohledem na níže vyložené důvody vyřešit i bez excesivního dokazování, které požadovala žalobkyně. Soud tedy měl za to, že pro posouzení případu v rozsahu, v jakém to považoval za nezbytné, nebylo třeba dalších skutkových poznatků, které by bylo možné – s ohledem na tvrzení žalobkyně – zjistit z dalších jí navrhaných důkazních prostředků. Prvně třeba upozornit, že některé důkazní návrhy nemohly nijak přispět k lepšímu poznání okolností přestupku, resp. následného řízení. Jde zejména o notářský zápis ze dne 20. 10. 2022, sp. zn. NZ 870/2022, jehož obsahem je smlouva o převodu 15% podílu z Concord Financial Holding a. s. na Ekonprofi (návrh č. 3, jež je také součástí sbírky listin u rejstříkového soudu, kterou soud zná z úřední činnosti), dále jde o smlouvu o převodu podílu mezi Ekonprofi a Rosebary Capital a.s. ze dne 10. 10. 2023 (návrh č. 7). Žalobkyně neozřejmila, co by mělo vyplynout z notářských zápisů ze dne 25. 10. 2023, NZ 560/2023 a NZ 698/2023 (návrhy č. 11 a 12), a to nad rámec skutečností již známých z usnesení Fj 396527/2023/MSPH a 14 Cmo 248/2023, resp. jak jsou tyto notářské zápisy vzhledem k informacím již

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

plynoucím z právě cit. usnesení podstatné pro nynější řízení. To samé platí pro rozhodčí nález RSP AH 1/2023 (návrh č. 15). Nadto shora uvedené notářské zápisy jsou ostatně založeny i ve sbírce listin, která je zdejšímu soudu, jakožto rejstříkovému soudu, známa z úřední činnosti.

55. Jde-li pak o důkazní návrhy, kterými žalobkyně zřejmě poukazovala na okolnosti „nepřátelského převzetí“, tyto nemohly vzhledem k níže vylíčenému náhledu soudu na tento vnitřní problém žalobkyně prokázat nic, co bylo podstatné pro posouzení žaloby. Na žádný důležitý a nepominutelný aspekt skutečností, které měly vyplynout provedením těchto navrhovaných důkazních prostředků, žalobkyně nepoukázala ani ve svých podáních, ani během jednání. Soud uvádí, že článek na serveru ekonomickydenik.cz nic neprokazuje a navíc se dle jeho názvu týká jen tzv. ovládnutí žalobkyně, nikoli přestupků, které spáchala (návrh č. 4). Žalobkyně nevysvětlila, jak se faktura ze dne 25. 10. 2023 (návrh č. 16) týká porušení povinností dle ZSÚ, které jsou předmětem tohoto sporu. To samé se týká přehledu neautorizovaných plateb eMedic v roce 2023 a výpisů z bankovních účtů (návrhy č. 17 a 18), když chyby v účetnictví žalobkyně vznikly v roce 2022. Seznam zaměstnanců žalobkyně (návrh č. 20) je soudu znám z úřední činnosti ze spisu 95 INS 17118/2023 (a proto z něho mohl vycházet při posouzení žaloby). Žalobkyně ovšem neozřejmila, jak se tento důkazní návrh vztahuje k jejímu protiprávnímu jednání, které je předmětem tohoto sporu, a co konkrétně měl z něj soud zjistit.
56. Soud neprováděl dokazování ani spisy vedenými u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 54 EXE 3024/2023 a u soudního exekutora Mgr. Jana Beneše pod sp. zn. 191 EX 1682/23 (návrh č. 22). Z insolvenčních řízení je patrné, že toto exekuční řízení probíhalo (ve sbírce listin u rejstříkového soudu žalobkyně je založen i exekuční příkaz ze dne 26. 10. 2023, resp. také usnesení čj. 191 EX 1682/23-228), avšak žalobkyně neobjasnila, jak se toto exekuční řízení přímo týká porušení povinností dle ZSÚ, které ČNB vyčetla žalobkyni (podrobněji viz níže). To samé platí pro důkazní návrh č. 26, a to pokyn k zastavení exekuce. Nadto žalobkyně ani neobjasnila, co by soud měl z tohoto návrhu zjistit nad rámec podstatných skutečností, které již spolehlivě vyplynuly zejména z usnesení Fj 396527/2023/MSPH a 14 Cmo 248/2023 v rejstříkové věci žalobkyně, z insolvenčních spisů či z listin vypočtených v bodě 49 shora.
57. Pro účely tohoto řízení nebylo potřeba provádět dokazování ani výsledkem žalobkyní navržených svědků (návrhy č. 8 až 10, a dále pak návrh na výslech Ing. Konvičky a p. Lopaty, které žalobkyně vznesla až u jednání). Ani žalovaná, ani soud neměly za sporné, že dne 25. 10. 2023 došlo k „rošádě“ na pozici jednatele a vlastníka žalobkyně, kterou posléze zvrátil rejstříkový soud. Pro posouzení žaloby přitom nebylo podstatné, kdo se choval loajálně k p. Štronerovi, a kdo nikoliv, to, že v říjnu 2023 mělo docházet ke změnám účetních standardů v průběhu účetního období 2023, a ani to, jaké prostředky tehdy měly být vypláceny z účtů žalobkyně či zda účetní Mgr. Mikulová v roce 2023 účtovala v souladu s účetními standardy, resp. o neexistujících a účelově vytvořených pohledávkách. Z pohledu protiprávního jednání žalobkyně, které dílem počínalo již v roce 2022 a dílem v polovině roku 2023 (což je pro soud podstatné), se výsledky těchto osob soudu jevily jako důkazní prostředky, které nemohly – s ohledem na tvrzení, která měly podepřít – přinést nový rozměr nad rámec dosavadních skutkových zjištění. Jakkoli soud, jak uvedeno níže, připustil, že některá jednání p. Ptáčka či p. H. mohla žalobkyni dočasně paralyzovat (což zřejmě mělo být i skutkovým zjištěním, které mohlo vyplynout z výslechů svědků, pokud by to takto žalobkyně tvrdila), s ohledem na další průběh řízení a opětovný vstup p. Štroneru do pozice

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jednatele žalobkyně soud těmito důkazními návrhy nevyhověl (podrobněji vylíčené právní závěry viz níže). Z obdobných důvodů si soud k dokazování nevyžádal ani policejní spis (návrh č. 25), k němuž se váže trestní oznámení p. Štronera ze dne 8. 12. 2023 (viz bod 49 shora). Soud v obecné rovině nezpochybňuje, že policejní spis může obsahovat i skutečnosti, které by mohly mít význam pro detailní zhodnocení toho, co se dělo uvnitř žalobkyně v říjnu 2023. Žalobkyně však nespecifikovala žádné takové skutečnosti či konkrétní skutková zjištění, které by soud v nynější věci měl čerpat z policejního spisu. Úkolem soudu přitom není taková tvrzení za žalobkyni domýšlet. Nadto platí zásada presumpce neviny, a tedy, pokud určitá osoba nebyla pravomocně shledána vinnou ze spáchání trestného činu (ani žalobkyně netvrdila opak), nelze jí její „potenciálně“ trestněprávní jednání klást k tíži.

58. Jde-li pak o důkazní návrhy, jimiž žalobkyně prokazovala svou aktivitu, resp. to, že prováděla nápravná opatření, soud konstatuje, že všechny k tomu předložené důkazní návrhy dle tvrzení žalobkyně svědčí o dílčích opatřeních. Avšak již jen z tvrzení žalobkyně vyplynulo, že – ve vztahu k pochybením, která jí ČNB vytkla v jejím rozhodnutí – nezjedнала nápravu závadného stavu. Komunikace s auditorem (důkazní návrhy č. 40, 53 a 57) má vypovídat pouze o tom, že žalobkyně až po vydání napadeného rozhodnutí usilovala o audit její účetní závěrky za rok 2022, což dokládala také smlouvou s auditorem, kterou, jak uvedla u jednání, uzavřela až 2. 9. 2024. Takto navržené důkazní prostředky nemohou zpochybnit skutkový stav, z něhož vycházely správní orgány. To samé pak přiměřeně platí i pro důkazní návrhy č. 62 až 67. Soud k těmto návrhům předem podotýká, že s přílohou vyjádření ze dne 24. 1. 2025 s názvem „Přehled učiněných opatření“ (návrh č. 39) pracoval jako s tvrzeními žalobkyně, nikoli jako s důkazním prostředkem, který by něco byl způsobilý prokázat. Z právě označeného dokumentu přitom bylo patrné, že žalobkyně předkládala soudu tvrzení, že již v dubnu 2024 vyvíjela nový informační systém, což ale podepřela smlouvou z listopadu 2024 a fakturou z ledna 2025, a tedy z doby po vydání napadeného rozhodnutí. Z téhož důvodu nemají pro posouzení této věci význam ani screenshoty nové aplikace (evidenčního systému). Tvrzení žalobkyně o opravě chyby v informačním systému stran evidence předčasně splácených úvěrů v dubnu 2024 (tj. po vydání prvostupňového rozhodnutí a před vydáním napadeného rozhodnutí) se pak týkalo evidence takto splácených úvěrů za 1. pololetí 2024, a tedy se nevztahovalo k pochybením, která jí ČNB vytkla v prvostupňovém rozhodnutí (pochybení byla ohraňována oznámením o zahájení řízení o přestupku). Proto žalobkyní předložené rozsáhlé přílohy nemají přímou a bezprostřední souvislost s předmětem nynějšího sporu. Vztahují se pouze k následnému vnitřnímu chodu žalobkyně.
59. Jde-li o tvrzení, že v prosinci 2024 přijala nového zaměstnance pro účely vývoje nových produktů, které mají reflektovat nejnovější regulační požadavky, dle soudu žalobkyně tímto tvrzením a k němu přiloženou pracovní smlouvou opět jen nastiňuje, co učinila až po vydání napadeného rozhodnutí. To ovšem, jak soud popsál shora, není z hlediska přezkumu správního rozhodnutí podstatné. Nadto nelze pominout, že žalobkyně v žalobě tvrdila, že (pravděpodobně již v rozhodném období) za účelem dodržování regulačních požadavků komunikovala se Smart Compliance, avšak k výzvě soudu k tomu ničeho nedoložila.
60. Důkazní návrhy č. 68 až 71 se dle tvrzení žalobkyně vztahovaly k nápravným opatřením, která činila ve vztahu k pochybením, za která jí ČNB potrestala příkazem ze dne 27. 4. 2023, a tedy se nevztahovala k dalším odděleným a svou povahou také odlišným protiprávním jednáním žalobkyně započatým v roce 2022, resp. 2023. Tyto dle soudu nemohly vypovídat nic o skutečnostech rozhodných pro řízení o přestupku a žalobkyně neobjasnila jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

význam ve vztahu k dohledovému opatření. I pokud by soud takový význam za žalobkyni domýšlel, jejich vypovídací hodnota by byla pouze nepřímá a vzdálená.

61. Dlužno dodat, že pokud by soud zcela vyhověl tak rozsáhlému dokazování, jak požadovaly strany sporu, popíral by princip subsidiarity soudního přezkumu správních rozhodnutí a místo toho by se stal plnohodnotným nalézacím soudem. Jakkoli jistě nelze po žalobcích v přestupkových věcech požadovat, aby veškeré důkazní návrhy bezpodmínečně vznesli v průběhu správního řízení, není ani vhodný přístup žalobců, kteří skutkové jádro sporu bez racionálního důvodu překlápějí do soudního řízení správního. Stěžejním úkolem správního soudu – jakkoli má v těchto věcech plnou jurisdikci – není provádět neomezené dokazování stran skutkových okolností případu, ale posoudit, zda správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, příp. zda zohlednily nutná specifika kauzy. Soud přitom zjistil – přesto, že prováděl pouze dílčí dokazování – že ČNB a její bankovní rada těmto požadavkům dostály.

IV. Posouzení věci

62. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
63. Žaloba není důvodná.
64. V logice soudního přezkumu se soud standardně zabýval nejprve namítanou nepřezkoumatelností napadeného (případně prvostupňového) rozhodnutí či porušením procesních pravidel. S ohledem na to, že vyřešení těchto námitek ve skutečnosti závisí na vyřešení (quasi)meritorních otázek, na tomto místě toliko podotýká, že žádnou z těchto vad neshledal, napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Dostatečně reflektuje námitky žalobkyně. Soud dodává, že není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za účastníka řízení [rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 13. 11. 2023, čj. 3 Ads 269/2022-36, bod 33, či ze dne 27. 11. 2024, čj. 3 Ads 15/2024-31, bod 39]. Proto bude v této kauze přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí z hledisek, na které ho upozornila žalobkyně. Jeho úkolem není být strážcem obecné spravedlnosti.

IV.A. Východiska přezkumu

65. Soud předem poukazuje na vymezení skutků v prvostupňovém rozhodnutí. Z obou rozhodnutí je patrné, že správní orgány vyhodnotily skutky žalobkyně jako trvalý přestupek. Skutky, jež z hmotněprávního pohledu tvořily skutek jeden, byly procesně přetrženy oznámením o zahájení řízení. Tento závěr soud nemá důvod zpochybňovat. Konec přestupkového jednání u obou skutků, tj. jak u skutku spočívajícího v nevedení řádného účetnictví za rok 2022, resp. nepředložení opravené účetní závěrky (a v rovině dotýkající se odnětí oprávnění pak v tom, že žalobkyně nemá účetní závěrku za rok 2022 auditovanou a založenou do sbírky listin rejstříkového soudu), tak u skutku stran nedoložení řádné evidence předčasně splácených spotřebitelských úvěrů, ohraničilo oznámení o zahájení řízení ve věci přestupku ze dne 24. 11. 2023. Právě oznámení o zahájení řízení má z hlediska hmotněprávního a procesněprávního vymezení skutku stejnou funkci jako sdělení obvinění v trestním řízení, tzn. odděluje jedno trvalé jednání od druhého (viz rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 8 Afs 17/2012-375, č. 2822/2013 Sb. NSS,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

PROVENTUS Finance, bod 197). Správní orgány tedy rozhodovaly pouze o časově ohraničených jednáních, která pak mohla žalobkyně zpochybňovat v průběhu následného řízení o přestupku. Pokud žalobkyně udržovala protiprávní stav i po tomto datu (tj. po 24. 11. 2023), jde již o nový skutek (rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2022, čj. 6 As 4/2021-75, *CHAPS*, bod 33 a 36). Právě proto jsou předmětem nyní řešených přestupků pouze jednání žalobkyně s počátkem v roce 2022 a s ohraničeným koncem dne 24. 11. 2023 (blíže výrok I prvostupňového rozhodnutí). Skutečnost, že ČNB pracovala i s následným chováním žalobkyně v průběhu řízení o přestupku, pak má svůj význam zejména v řízení o odnětí oprávnění poskytovatele spotřebitelských úvěrů, které svou povahou není řízením o přestupku, ale spadá mezi dohledová oprávnění ČNB (viz část IV.E. níže). O odnětí oprávnění ČNB rovněž rozhodovala samostatným výrokem II prvostupňového rozhodnutí.

66. Nutno připomenout, že odvětví finančního trhu podléhají jedné z nejpodrobnějších a nejprísnejších regulací, jednak ze strany zákonodárce, jednak ze strany správních orgánů. Tato regulace není bezúčelná. Trh, jenž podléhá regulaci ČNB, je základním pilířem stability finančního systému ČR. Existuje silný veřejný zájem na tom, aby na tomto trhu působily pouze takové subjekty, které důsledně a poctivě dodržují pravidla a neobcházejí je. Uvedený veřejný zájem je dán zvláštní povahou trhu, jejímž klíčovým prvkem je požadavek důvěryhodnosti bank jako institucí přijímajících peníze (zejména vklady) od veřejnosti a půjčujících je na finančním trhu zejména formou úvěrů. Banky jsou v tomto ohledu pilířem, jakýmsi centrálním bodem finančního systému, a je na ně třeba klást v rámci tohoto systému obecně vzato nejprísnejší nároky (rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2019, čj. 2 Afs 304/2018-411, *WPB Capital, spořitelní družstvo*, bod 58). Neméně prísna kritéria ovšem musí splňovat i další subjekty na tomto regulovaném trhu. S ohledem na neblahé historické zkušenosti podléhá regulaci státu i nebankovní poskytování spotřebitelských úvěrů. Nyní se jedná o profesionalizovaný trh, na němž každý musí svou činnost provádět obezřetně a podle regulátorem stanovených pravidel. Musí si mj. zachovat vnitřní transparentní majetkovou strukturu vč. jejího dodatečného financování (např. aby prostřednictvím něj nedocházelo k porušování pravidel AML), ale také respektovat robustní pravidla směrem ke klientům při poskytování spotřebitelských úvěrů. Poskytovatel spotřebitelských úvěrů se musí vyvarovat jednání, která v rozporu s právě uvedeným porušují pravidla hry nastavená zákonem a v jeho rámci vynucovaná regulátorem trhu. Zásadní provinění některého nebankovního poskytovatele spotřebitelských úvěrů snadno znedůvěryhodní celý systém a trh jak pro ostatní podnikající subjekty, tak pro zákazníky. Tomu se centrální banka jako dozorový orgán snaží předcházet. Proto je oprávněna takovému subjektu při dodržení podmínek odejmout jeho povolení, aby zamezila jeho dalšímu působení na trhu. Promítá se zde tedy silný veřejný zájem na zdravém fungování trhu, který je integrální součástí národní ekonomiky a současně též snaha o ochranu zákazníků jakožto nepoměrně slabší strany (srov. také rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2017, čj. 1 Afs 182/2017-42, *M-cent*, bod 99). Pokud poskytovatel spotřebitelských úvěrů nehodlá uvedená pravidla respektovat, není pro něj na tomto regulovaném trhu místo.
67. Jakkoli jsou skutkové okolnosti posuzované kauzy vskutku specifické, neznamena to bez dalšího, že ČNB měla rezignovat na svoji dohledovou úlohu. Dle soudu zejména nemohla nezúčastněně přihlížet porušování ZSÚ, jelikož jejím úkolem bylo chránit hodnoty a pravidla zakotvená tímto zákonem. S ohledem na silný veřejný zájem na ochraně regulovaného trhu soud sdílí s ČNB základní východisko, a to, že by soukromoprávní spory, kterým žalobkyně čelila, neměly ovlivňovat její schopnost dostát plnění veřejnoprávních povinností. Připustil-li by soud, že procesní obrana, jež tvořila samotný základ argumentace

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobkyně, je bez dalšího oprávněná, dozorová činnost ČNB by se snadno mohla stát neefektivní, bezzubou či obsoletní.

68. Ani skutečnost, že p. Ptáček dosáhl zápisu své osoby jako jednatele žalobkyně pomocí notářského zápisu, nedodává žalobkyni lícenému „nepřátelskému převzetí“ punc veřejnoprávního sporu. Stále jde o soukromoprávní akt, který byl jen a pouze stvrzen notářským zápisem, jehož pak p. Ptáček využil k zápisu své osoby jako jednatele žalobkyně. Jiná situace by mohla v teoretické rovině případně nastat, pokud by zde snad bylo pravomocné rozhodnutí o trestném činu, jehož pomocí p. Ptáček ovládl žalobkyni, a sám či s jinými osobami zapříčinil mj. spáchání skutků mařících dohled regulátora. Z takového rozhodnutí by ČNB i soud při splnění zákonem předpokládaných podmínek měly vycházet [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu; § 52 odst. 2 s. ř. s.]. Takové rozhodnutí soudu v trestní věci by pak mohlo v obecné rovině za určitých podmínek být také důvodem pro obnovu správního řízení u ČNB.
69. Stejně jako ČNB i soud považuje za podstatná veškerá jednání žalobkyně, nikoliv jen ta, která si osvojil p. Štroner, nynější jednatel žalobkyně. Z hmotněprávních či procesních jednání žalobkyně nelze eklekticky vydělovat ta, s nimiž p. Štroner souzní, resp. ta, které proběhly v době, kdy byl jednatelem žalobkyně. Žalobkyni nelze ztotožňovat s p. Štronerem. Naopak žalobkyně je samostatným a svébytným subjektem práva nadána vlastní právní osobností a odpovědností již od jejího vzniku. Skutečnost, že v průběhu její existence dochází ke změnám společníků (vlastnické struktury) či osob nadaných oprávněním jednat za žalobkyni, neměla význam pro správněprávní odpovědnost žalobkyně. V průběhu přestupkového jednání byli jednatele žalobkyně p. Konvička (do 12. 4. 2023), p. Vondruška (od 12. 4. 2023 do 12. 10. 2023), p. Štroner (od 12. 10. 2023 do 25. 10. 2023) a p. Ptáček (od 25. 10. 2023 do 20. 3. 2024). Jen v důsledku usnesení Fj 396527/2023/MSPH, ve spojení s usnesením 14 Cmo 248/2023, došlo zpětně k úpravě jednatelství p. Ptáčka, jehož jednatelství bylo posléze ke dni 22. 11. 2023 redukováno na den 25. 10. 2023, kdy došlo k vzniku i zániku jeho funkce jednatele. Dlužno dodat, že obchodní rejstřík sice obsahuje informaci, že k výmazu p. Ptáčka jako jednatele žalobkyně došlo dne 22. 11. 2023, avšak ve skutečnosti byla tato informace promítnuta do obchodního rejstříku až po právní moci usnesení 14 Cmo 248/2023 v březnu 2024, a to se zpětným výmazem ke dni právní moci usnesení Fj 396527/2023/MSPH (22. 11. 2023).
70. Po těchto usneseních byl jako jednatel zapsán opět p. Štroner. Od konce března 2024 nepřetržitě vykonává funkci jednatele žalobkyně. O usnesení 14 Cmo 248/2023 se dověděl 20. 3. 2024, a tedy minimálně od tohoto data musel vědět, že se zpětnou účinností bude opět jednatelem žalobkyně. Tomu odpovídá současný úplný výpis z obchodního rejstříku žalobkyně.
71. Z právě uvedeného nelze dovozovat, že žalobkyně odpovídá pouze za její jednání učiněná p. Štronerem, resp. za jednání jiných jejích jednatelů, které p. Štroner považoval za jednání žalobkyně. Jakkoli byl p. Ptáček zapsán do obchodního rejstříku neoprávněně, ani rejstříkový soud zcela nevymazal z obchodního rejstříku záznam o tom, že byl jednatelem žalobkyně, byť, jak je patrné ze současného úplného výpisu z obchodního rejstříku, jeho funkce počala i skončila dne 25. 10. 2023. Soud přitom nepochybuje o pravdivosti tvrzení žalobkyně, že od 25. 10. 2023 až do 20. 3. 2024 byl jako jednatel žalobkyně zapsán p. Ptáček, a až po tomto datu, v důsledku právní moci usnesení 14 Cmo 248/2023, jímž Vrchní soud v Praze zastavil odvolací řízení, byl proveden zpětný výmaz v obchodním rejstříku.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

72. Dle soudu oprávnění jednat za žalobkyni alespoň navenek svědčilo v tomto období p. Ptáčkovi. V obecné rovině nutno konstatovat, že jeho jednání, resp. nejednání, byť se posléze ukázalo, že v období od konce října 2023 do března 2024 nebyl jednatelem žalobkyně, byla přičitatelná žalobkyni, jelikož v tom období za žalobkyni vystupoval jako jednatel zapsaný v obchodním rejstříku (samozřejmě s přihlédnutím k závěrům uvedeným v bodě 134 níže).
73. Vzhledem k právě uvedenému se soud v dalších částech rozsudku věnoval jen dílčím žalobním námitkám, které svou povahou přesahují tato obecná východiska. Okolnost, že p. Štroner neměl po celou dobu žalobkyni pod kontrolou, ji není způsobila „vyvinut“ ani bez dalšího nevedla k porušení jejích procesních práv.
74. Soud dále nepominul, že usnesením ze dne 18. 9. 2024 přiznal žalobě odkladný účinek (o návrhu na jeho zrušení pak již z důvodů popsanych v bodě 186 tohoto rozsudku samostatně nerozhodoval). V usnesení soud vyslovil dílčí závěry ohledně charakteru povinností, které žalobkyně měla porušit, resp. ohledně újmy, které žalobkyně čelila v důsledku odnětí oprávnění poskytovatele spotřebitelských úvěrů. Jak ovšem soud již vysvětlil přímo v usnesení, přiznáním odkladného účinku žalobě nepředjímal své budoucí rozhodnutí o věci samé. Přiznáním odkladného účinku a ani důvody, které ho k tomu vedly v září 2024, není soud vázán. Toto usnesení totiž soud také může zrušit (§ 73 odst. 5 s. ř. s.). Jedná se tedy o výrazně odlišnou situaci oproti vázanosti závěry vyjádřenými v rozsudku v předchozí fázi téhož sporu (např. rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2024, čj. 9 As 66/2023-72, č. 4615/2024 Sb. NSS, *Prokopovo*). Nadto je usnesení ve věci návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnutím předběžné povahy. Soud o něm musí rozhodnout v poměrně krátké lhůtě, často bez toho, aby měl k dispozici správní spis, nebo aby se s ním stihl podrobně seznámit. I proto z takového rozhodnutí nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto ve věci samé, tj. o samotné žalobě.

IV.B. *Porušení povinností dle ZSÚ, procesní práva žalobkyně a některé další souvislosti*

75. Žalobkyně uplatnila několik námitok, jimiž se dovolává porušení svých procesních práv v průběhu správního řízení. Tyto výtky soud kategorizoval zejména do těchto hlavních skupin:
- 1) p. Štroner (jednatel žalobkyně) zpočátku nevěděl, že ČNB vede s žalobkyni řízení o přestupku, ČNB s ním nejednala, nemohl se vyjádřit, místo toho akceptovala vyjádření od „nepravého“ jednatele žalobkyně p. Ptáčka; ČNB nemohla žalobkyni vytýkat procesní pasivitu;
 - 2) ČNB ustanovila žalobkyni opatrovníka se zpožděním, navíc opatrovník nečinil úkony k ochraně práv a zájmů žalobkyně;
 - 3) jakkoli žalobkyně žádala o posečkání s rozhodnutím, ČNB nevyčkala na ustanovení předběžného insolvenčního správce žalobkyně, který by také mohl hájit práva žalobkyně v řízení o přestupku;
 - 4) ČNB nepoučila žalobkyni o složení rozkladové komise a žalobkyně neměla prostor k uplatnění námitky podjatosti.
76. Jakkoli má žalovaná v obecné rovině zjišťovat všechny rozhodné okolnosti případu, a tedy např. i okolnosti ohledně civilních sporů dohlíženého subjektu, v důsledku toho nemůže ve světle shora předeslaných obecných východisek svoji roli redukovat na hlídače chování subjektů, které nečelí problémům, jaké měla žalobkyně. Pokus o „nepřátelské ovládnutí“ vč. civilních sporů, jak nastalé okolnosti pojmenovala žalobkyně, je ze subjektivního hlediska žalobkyně významným milníkem, a to zejména pro jednotlivé osoby, které byly či jsou

jejími společníky či jednatelem. Nebyly-li by v takových sporech úspěšné, nemusely by nadále mít majetkový podíl či rozhodující práva v žalobkyni. Na druhou stranu z perspektivy klientů (běžných spotřebitelů) nebo dohledového orgánu (ČNB) je stěžejní, že žalobkyně jako osoba nadána povolením k poskytování spotřebitelských úvěrů nepřetržitě a bez ohledu na spory, jimž sama čelí, dodržuje podmínky výkonu této činnosti, resp. nepostupuje v rozporu se zákonem. Z pohledu objektivní zákonnosti chování žalobkyně coby regulovaného subjektu je tedy víceméně lhostejné, co se děje uvnitř vlastnické struktury či zda dochází ke sporům o její ovládnutí a s tím spojeným obměnám na pozici statutárního orgánu. Dohlížený subjekt si jen tak během dohledového či správního řízení nemůže vzít „time-out“, aby se vnitřně zotavil, přeuspořádal či rozmyslel si lepší obchodní a procesní strategii. Pokud žalobkyně nepřerušeně využívala státem udělené povolení k poskytování spotřebitelských úvěrů, musí odpovídat za svou činnost, resp. nečinnost (omisivní jednání) po celé období, v němž disponovala tímto povolením.

77. Z příloženého „dohledového spisu“ je patrné, že ještě u společného jednání s ČNB dne **25. 10. 2022** žalobkyně seznamovala zástupce ČNB se změnami její vlastnické struktury. Nově prezentovaným jednatelem byl p. Štroner (předtím p. Konvička; viz bod 69 shora), obchodní podíl v žalobkyni získala jeho Ekonprofi. V doložené prezentaci žalobkyně uváděla, že spotřebitelské úvěry poskytuje jak přes obchodní síť vázaných zástupců, tak online. Tehdy měla cca 27 tisíc aktivních klientů a objem aktivních půjček dosahoval 1,2 mld. Kč. Tyto okolnosti nejsou mezi stranami sporné. I proto soud neshledal potřebu provádět dokazování návrhy, které se k tomu vážou. Správní spis obsahuje také smlouvu o převodu obchodního podílu, na základě které Ekonprofi nabyla podíl v žalobkyni.
78. V rámci dohledové činnosti (k podnětu jedné z klientek žalobkyně) ČNB přípisem ze dne **21. 10. 2022** vyzvala žalobkyni, ať ve lhůtě 7 pracovních dnů doloží její vyjádření k počtu žádostí o předčasné splácení úvěrů (i skutečně realizovaných předčasných splácení) v rozdělení podle jednotlivých produktů v portfoliu, a to po letech od okamžiku udělení povolení k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelských úvěrů až do současnosti. Nevyhovění této výzvě je předmětem skutku rekapitulovaného v bodě 2. b) shora. Dopisem ze dne **9. 11. 2022** žalobkyně na tuto výzvu odpověděla. Uvedla, že není schopna ve svém interním systému zjistit, kolik z jí poskytnutých spotřebitelských úvěrů bylo předčasně splaceno. Zároveň k některým jí poskytovaným produktům uvedla nejasné hodnoty předčasných splácení spotřebitelských úvěrů.
79. Na to ji ČNB opět vyzvala dne **19. 1. 2023**, nechť se ve lhůtě 7 pracovních dnů vyjádří k počtu realizovaných předčasných splácení spotřebitelských úvěrů typu Jonatán za jednotlivá časová období. Reakcí ze dne **30. 1. 2023**, kterou podepsal původní jednatel p. Konvička (jednatel před momentem „nepřátelského převzetí“), žalobkyně předložila data ohledně produktu Jonatán, která se však netýkala předčasně splacených úvěrů, ale všech úvěrů, které zákazník doplatil se slevou. Žalobkyně uvedla, že je schopna selektovat data podle toho, zda zákazníkovi poskytla nějakou slevu (tj. doplacení úvěru se slevou), avšak důvod této slevy nedokáže určit bez individuálního posouzení každého úvěrového případu. Její interní systém takovou funkci nikdy neumožňoval. Oddělení kontrolingu považovalo za předčasné splacené všechny úvěry, které byly doplacený se slevou. Vzhledem k tomu, že s počtem poskytnutých úvěrů roste i počet a objem poskytnutých slev, žalobkyně uvedla, že uvažuje nad související úpravou interního systému (*pozn. soudu*: o to žalobkyně patrně dle jejích tvrzení usilovala, avšak, jak prokazovala i u soudu, až od dubna 2024).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

80. Druhá linie výzev ČNB se pak týkala změn vlastnické struktury žalobkyně a jejich vlivu na oprávnění žalobkyně poskytovat spotřebitelské úvěry [bod 2. a) shora]. V tomto směru je zásadní výzva ze dne **10. 3. 2023** (navazuje na předešlé výzvy ze dne 10. 11. 2022 a 24. 2. 2023), v níž ČNB poukázala na ochranné známky, které do roku 2022 nebyly evidovány v rámci dlouhodobého majetku žalobkyně (pořizovací cena přes 92 mil. Kč), a na znalecký posudek, dle něž znalec neměl dostatek informací k ocenění těchto práv. ČNB tedy vyzvala žalobkyni, ať do 31. 3. 2023 předloží předběžné výsledky hospodaření za rok 2022 ve složení rozvaha, výkaz zisku a ztráty a přehled o peněžních tocích; sdělí, zda od konce minulého účetního období (tj. od 31. 12. 2021) provedla změny v odepisování dlouhodobého majetku, popř. k jakým konkrétním změnám došlo; detailně se vyjádří k položce „soubor ochranných známek Faircredit“ vykazované v aktivech rozvahy pod položkou ocenitelná práva, a to včetně doložení příslušné smluvní dokumentace prokazující jejich nabytí, výši a způsob úplaty (včetně případných splátkových kalendářů) a dále i podkladů jednoznačně prokazujících předpoklady prvotního ocenění a stanovení pořizovací ceny, na jejichž základě byl soubor ochranných známek zaevidován v rámci dlouhodobého nehmotného majetku.
81. Žalobkyně reagovala dopisem z **31. 3. 2023**, jímž předložila předběžné výsledky hospodaření za rok 2022 ve složení rozvaha, výkaz zisků a ztrát a přehled o peněžních tocích. Dále předložila dokumenty k nabytí souboru ochranných známek a informace o původu finančních zdrojů použitých za účelem nabytí těchto aktiv (zvýšení vlastního kapitálu jediným akcionářem). Žalobkyně dodala, že nezměnila způsob odepisování dlouhodobého majetku.
82. Další výzvou ze dne **10. 5. 2023** ČNB žádala žalobkyni o doložení kopie inventurního soupisu ochranných známek k 31. 12. 2022 a dále i kopie dokumentů prokazujících provedení inventarizace ochranných známek, například kopie inventarizačního zápisu; žádala i o přesný popis účetní metody používané v souvislosti s evidencí ochranných známek v účetnictví, a to včetně odpisového plánu ochranných známek a popisu stanovení opravných položek k ochranným známkám; požadovala doložení způsobu výpočtu a stanovení výše opravných položek k pohledávkám žalobkyně ze spotřebitelských úvěrů k 31. 12. 2022; trvala konečně i na sdělení, k jakému datu bude mít žalobkyně k dispozici auditovanou účetní závěrku za rok 2022, kdo bude v daném případě auditorem účetní závěrky a zda bude možné ji ČNB poskytnout ještě před zasedáním valné hromady.
83. Na výzvu z 10. 5. 2023 žalobkyně (jednatel p. Vondruška) odpověděla dopisem z **24. 5. 2023**. Sdělila mj., že aktuálně probíhají intenzivní práce na kompletaci účetní závěrky za rok 2022 tak, aby žalobkyně měla k dispozici auditovanou účetní závěrku řádně a včas v souladu s platnými právními předpisy, avšak s ohledem na skutečnosti nastalé v roce 2022 a následně i v roce 2023, jednatel jedinému společníkovi navrhne, aby na zasedání valné hromady nebyla schválena účetní závěrka za rok 2022, a aby bylo nařízeno její přepracování do 1. 9. 2023. Žalobkyně předpokládala, že jediný společník nařídí přepracování účetní závěrky a že v této souvislosti bude rovněž žádat o odklad termínu pro podání daňového přiznání. Žalobkyně revidovala všechna potřebná data a dokumenty, avšak s ohledem na nezbytné vyčíslení veškerých vazeb mezi žalobkyní a jejím původním vlastníkem (Concord Financial Holding), v jehož případě bylo zahájeno insolvenční řízení, dále s ohledem na proces převzetí žalobkyně novým vlastníkem od 24. 10. 2022 (Ekonprofi, tj. společností p. Štronera), jakož i v souvislosti se změnou jednatele (nově p. Vondruška místo p. Konvičky), nebylo v možnostech žalobkyně předložit auditovanou účetní závěrku za rok 2022 schválenou valnou

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

hromadou k 30. 6. 2023. Žalobkyně dále sdělila ČNB, že jakmile bude mít k dispozici auditovanou účetní závěrku za rok 2022, tak ji bez zbytečného dokladu předloží, a to ještě před zasedáním valné hromady.

84. Nelze pominout, že EURO-Trend Audit, a.s., která auditovala účetní závěrky žalobkyně od roku 2018, se dopisem ze dne **31. 5. 2023** obrátila na ČNB s žádostí o informace, zda žalobkyně plní své povinnosti vůči ČNB. EURO-Trend Audit uvedla, že od roku 2019 upozorňuje na významnou nejistotu týkající se schopnosti žalobkyně dostát včas svým splatným závazkům. Její chod je dlouhodobě financován z externích zdrojů (přijatých úvěrů a finančních výpomocí), jejichž splatnost se přibližila. V průběhu roku 2022 žalobkyně v důsledku konsolidace změnila jediného společníka. Dvě společnosti z konsolidačního celku vstoupily do insolvenčního řízení. Auditor poukázal na to, že v důsledku těchto změn se zhoršila i komunikace s nově odpovědnými osobami. Auditor vyjádřil obavu, že od žalobkyně neobdrží všechny podklady významné pro vydání zprávy a formulaci výroku auditora ve vztahu k účetní závěrce za rok 2022. Jelikož žalobkyně auditorovi nepředložila všechny části její korespondence s ČNB, vyžádal si tuto korespondenci u ČNB.
85. Nutno doplnit, že příkazem ze dne **27. 4. 2023** shledala ČNB žalobkyni vinnou z přestupků dle § 154 odst. 1 písm. e) ZSÚ a z § 148 odst. 1 písm. b) ZSÚ, jelikož – zjednodušeně řečeno – během roku 2020 řádně neověřovala úvěruschopnost spotřebitelů, resp. nezavedla a neudržovala pravidla a postupy k tomu sloužící. Za to jí ČNB uložila pokutu ve výši 3 mil. Kč. Příkaz nabyl právní moci.
86. ČNB zahájila řízení ve věcech přestupku a odnětí oprávnění k činnosti poskytovatele spotřebitelských úvěrů oznámením ze dne **24. 11. 2023**. V něm shrnula podstatné skutečnosti, které zjistila v rámci dohledové činnosti nad žalobkyní, a to zejména z výše popsané komunikace s žalobkyní.
87. Dopisem ze dne **14. 12. 2023** ČNB seznámila žalobkyni s podklady pro vydání rozhodnutí a poskytla jí lhůtu 10 pracovních dnů, aby se k nim vyjádřila.
88. Dne **4. 1. 2024** do správního spisu nahlížel p. Ptáček. Rozhodnutím ze dne **15. 1. 2024** ČNB ustanovila žalobkyni opatrovníka JUDr. Karfíka, jelikož z insolvenčního rejstříku zjistila, že žalobkyni byl dne 3. 1. 2024 v řízení vedeném pod sp. zn. 95 INS 17958/2023 ustanoven opatrovník, protože u žalobkyně existoval vnitřní spor ohledně osoby oprávněné za ní navenek jednat, když zde byly dvě fyzické osoby, které se hlásily k této funkci (p. Ptáček a p. Štroner). Spor tehdy vedl zdejší soud (usnesení Fj 396527/2023/MSPH).
89. Dne **13. 3. 2024** ČNB vydala prvostupňové rozhodnutí (doručeno žalobkyni téhož dne). Dle záznamu ve správním spisu ze dne 22. 3. 2024 pominuly důvody, pro které byl žalobkyni ustanoven opatrovník, jelikož spor o to, kdo je společníkem a jednatelem žalobkyně pravomocně vyřešil Vrchní soud v Praze (usnesení 14 Cmo 248/2023). Funkce opatrovníka zanikla právní mocí shora uvedeného usnesení, tj. 20. 3. 2024. Dne 22. 3. 2024 ČNB také vyrozuměla žalobkyni o zániku funkce opatrovníka.
90. Dne **27. 3. 2024** žalobkyně prostřednictvím zmocněnce JUDr. Sharpa podala stručně odůvodněný rozklad a požádala ČNB o stanovení lhůty k doplnění rozkladu s ohledem na převzetí právního zastoupení novým zmocněncem, vzhledem k tomu, že v předcházející fázi sporu žalobkyni zastupoval opatrovník JUDr. Karfík a konečné s ohledem na „nepřátelské převzetí“. Reakcí z následujícího dne, tzn. z **28. 3. 2024**, jí ČNB stanovila lhůtu do 20. 4. 2024. Jelikož zmocněnec žalobkyně nenahlédl do správního spisu ani do **10. 4. 2024**, tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dne mu ČNB zaslala celý spisový materiál. Žalobkyně doručila ČNB doplnění rozkladu dne **22. 4. 2024**. Podáním doručeným dne **13. 5. 2024** pak toto doplnění ještě rozhojnila. Senát II rozkladové komise ČNB zasedal **15. 5. 2024** ve složení prof. Kopecký (předseda), prof. Dědič, Mgr. Šebestová, Mgr. Doležil, Mgr. Vybíral, JUDr. Šrámek, PhDr. Mareš. Omluveni byli Mgr. Joska, JUDr. Cetlová a JUDr. Henych. Jednání byl nepřítomen JUDr. Dřevínek z důvodu jeho vlastních pochybností o podjatosti.

91. Z výše uvedeného je patrné, že žalobkyně měla již před zahájením správního řízení dne 24. 11. 2023 dostatečně dlouhý několikaměsíční prostor k nápravě pochybení, kterých se dopustila, a to jednak stran evidence týkající se předčasného splácení úvěrů, jednak předložení auditované účetní závěrky. Ke všem těmto právně významným okolnostem došlo několik měsíců před údajným „nepřátelským převzetím“ žalobkyně ze strany p. Ptáčka a p. H. Z obchodního rejstříku je patrné, že p. Ptáčkovi svědčila pozice jednatele žalobkyně od 25. 10. 2023; od stejného data svědčil 100% obchodní podíl na žalobkyni společnosti eMedic Global SE, v jejímž představenstvu dle žalobkyně působil p. Ptáček (byť rejstříkový soud posléze funkci p. Ptáčka i podíl eMedic Global vymazal se zpětnou účinností).
92. Jak soud již předesílal, od tohoto data v souladu s principem materiální publicity svědčilo oprávnění jednat za žalobkyni p. Ptáčkovi, a to až do právní moci usnesení 14 Cmo 248/2023, tj. do 20. 3. 2024. Od prvotní výzvy ze dne 21. 10. 2022 do zapsání p. Ptáčka do obchodního rejstříku dne 25. 10. 2023 uplynul *jeden rok*. Dlužno dodat, že Ekonprofi, tj. společnost p. Štronera, nabyla práva v žalobkyni bezprostředně po této výzvě (zápisy podílů již dne 24. 10., 25. 10., resp. 16. 12. vše v roce 2022) a p. Štroner se stal členem dozorčí rady žalobkyně již 2. 12. 2022. Tzn., že p. Štroner byl již v období vydání první výzvy před Ekonprofi majetkově účastněn na žalobkyni a záhy po této výzvě se stal také členem její dozorčí rady.
93. Byť žalobkyně během „dohledového řízení“ předložila alespoň dílčí data stran některých jejích produktů (ta, která uměla strojově zpracovat), výzvě ČNB zcela a řádně nevyhověla. Ze spisu není patrné, že by žalobkyně vůbec někdy předložila všechna žádaná data (např. bod 181 níže). Nedoručila je před „nepřátelským převzetím“, ani do data zahájení správního řízení 24. 11. 2023. Jakkoli lze jen spekulovat nad tím, jaký by to mělo význam pro řízení, dle ČNB žalobkyně nedoložila tato data ani během období, v němž byl p. Ptáček zapsán v obchodním rejstříku (od 25. 10. 2023 do právní moci usnesení 14 Cmo 248/2023, tj. do dne 20. 3. 2024, což činí období *cca 4 měsíce*) a správní orgány od ní tato data neobdržely ani v následujícím období, kdy byl opět jako jednatel žalobkyně zapsán p. Štroner, tzn. od 20. 3. 2024 do data vydání napadeného rozhodnutí dne 19. 6. 2024 (*další necelé tři měsíce*).
94. To samé platí pro druhý skutek spočívající v nesprávném a neúplném vedení účetnictví v roce 2022. Žalobkyní předložená (původní) účetní závěrka (nebo spíše účetní výkazy) za rok 2022 nepodávala věrný a poctivý obraz o předmětu účetnictví a o její finanční situaci (to ostatně žalobkyně věcně nijak nezpochybňuje). Přesto žalobkyně ani posléze nedoložila ČNB jí avizovanou opravenou účetní závěrku. Minimálně z výzvy ze dne 10. 5. 2023 musela žalobkyně seznat, že pro ČNB je stěžejní, aby jí co nejdřív předložila opravenou a podle možnosti auditovanou účetní závěrku za rok 2022 (ČNB totiž formulovala silné pochybnosti ohledně skupiny právnických osob, již se žalobkyně účastnila, k tomu viz s. 3 až 5 prvostupňového rozhodnutí). I pokud by žalobkyně na podzim 2023 čelila tvrzenému nepřátelskému převzetí, nic to nemění na tom, že auditovanou účetní závěrku za rok 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

měla doručit nejpozději 30. 6. 2023, resp. v témže termínu ji vložit do sbírky listin u rejstříkového soudu. Tuto svou povinnost nesplnila. Dlužno dodat, že p. Štroner přes společnost Ekonprofi nabyl podíl na žalobkyni již v říjnu 2022 a od prosince 2022 byl členem její dozorčí rady. Žalobkyně nepředložila opravenou auditovanou či neauditovanou účetní závěrku ani před zápisem p. Ptáčka do obchodního rejstříku (tj. během *necelých 4 měsíců* mezi 30. 6. 2023 a 25. 10. 2023), ani k datu zahájení správního řízení (24. 11. 2023). Správní orgány pouze konstatovaly, že žalobkyně ji nedodala ani posléze k datu vydání prvostupňového rozhodnutí (13. 3. 2024) či napadeného rozhodnutí (19. 6. 2024), a to navzdory tomu, že ode dne právní moci usnesení 14 Cmo 248/2023, tj. od 20. 3. 2024 do vydání napadeného rozhodnutí byl jako jednatel žalobkyně opět zapsán p. Štroner. Avšak ani v tomto dalším období *cca 3 měsíců* nesjednal nápravu.

95. V podání ze dne 10. 1. 2025 žalobkyně odhadla, že by tuto účetní závěrku mohla předložit do konce ledna 2025. Podáním ze dne 21. 1. 2025 pak dokládala i smlouvu s auditorem na audit účetní závěrky za roky 2022 a 2023, kterou dle jejího tvrzení uzavřela s auditorem 2. 9. 2024. Soud neprováděl tyto listiny k důkazu, stejně tak jako neprováděl ani žádnou ze žalobkyní předkládaných e-mailových konverzací s auditorem. Tyto důkazní návrhy totiž nemohou sloužit jako důkaz o skutečnostech, na nichž ČNB založila rozhodnutí o přestupku, jelikož by soud prováděl dokazování o okolnostech, které následovaly po datu vydání napadeného rozhodnutí (srov. § 75 s. ř. s.). Tyto důkazní návrhy tedy nemají relevantní souvislost s předmětem přestupkového řízení ani řízení o odnětí oprávnění (např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 118/09). Soud pouze nad rámec nezbytně nutného odůvodnění doplňuje následující. Jakkoliv jde o dílčí skutečnost, která následuje po vydání napadeného rozhodnutí, tvrzený podpis smlouvy na audit účetnictví za rok 2022 v září 2024 dobře ilustruje přístup žalobkyně k plnění zákonem uložených povinností před vydáním napadeného rozhodnutí.
96. Žalobkyně měla čas a prostor objednat audit účetní závěrky bezprostředně po významné změně vlastnické struktury z Concord Financial Holding na Ekonprofi, která se sebou nesla sporné a neobjasněné účtování stran ochranných známek (p. Štroner již tehdy byl zprostředkovatelsky majetkově účasten na žalobkyni přes Ekonprofi a byl také členem dozorčí rady). Pokud by tak žalobkyně včas učinila, mohla všechny dokumenty rejstříkovému soudu a ČNB předložit řádně ve lhůtě do 30. 6. 2023. Z ničeho neplyne, že by takhle postupovala. Nečinnost v podobě nepředložení auditované, schválené a věrohodné účetní závěrky za rok 2022, kterou měla vložit do obchodního rejstříku nejpozději 30. 6. 2023, nezhojila ani následně před „nepřátelským převzetím“, které mělo trvat od 25. 10. 2023 (zapsání jednatele Ptáčka a společníka eMedic Global) do 20. 3. 2024 (právní moc usnesení 14 Cmo 248/2023). Již z opakovaných tvrzení žalobkyně plyne, že účetnictví za rok 2022 není auditováno ani ke dni rozhodování soudu v lednu 2025. Soud přitom z podání žalobkyně z přestupkového řízení identifikoval jasný vzorec její procesní obrany, a to, že neustále správním orgánům avizovala, že v *nejbližší době* odstraní své protiprávní jednání, ačkoliv tak nebyla schopna učinit před zahájením správního řízení, ani během takřka 7 měsíců, co ČNB s ní vedla správní řízení (srov. bod 33 napadeného rozhodnutí; srov. např. bod 181 níže).
97. Soud jen pro úplnost ověřil, že sbírka listin obchodního rejstříku dosud neobsahuje účetní závěrku žalobkyně za rok 2022 (což koresponduje s tvrzením žalobkyně). Je tomu tak navzdory tomu, že správní orgány žalobkyni opakovaně upozorňovaly na to, že dle § 21a odst. 2 zákona o účetnictví platí, že účetní jednotky, které *mají povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, zveřejnit účetní závěrku i výroční zprávu po jejich ověření auditorem a po*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

schválení k tomu příslušným orgánem podle zvláštních právních předpisů, do 30 dnů od splnění obou uvedených podmínek, pokud zvláštní právní předpisy nestanoví jinak, nejpozději však do 12 měsíců od rozvahového dne zveřejňované účetní závěrky bez ohledu na to, zda byly tyto účetní záznamy uvedeným způsobem schváleny (zvýraznění doplnil soud). Žalobkyně tedy správně měla zveřejnit být i jen neauditovanou a neschválenou účetní závěrku, a to nejpozději 31. 12. 2023, na což také rezignovala (např. bod 181 níže). Tuto povinnost jí ostatně ČNB připomněla např. v bodě 72 prvostupňového rozhodnutí a též tím argumentovala ve vyjádřeních v tomto řízení.

98. Nelze pominout, že pokud by žalobkyně řádně reagovala na shora specifikované výzvy v roce 2022 a v první polovině 2023 (nevyhovění výzvám je *primární nezákonností* spočívající ve vyvolání protiprávního stavu), ČNB by s ní *nemohla* zahájit řízení o přestupku spočívajícím v nepředložení požadovaných informací co do předčasného splácení úvěrů i stran nepředložení opravené a auditované účetní závěrky za rok 2022. Nejpozději od 1. 7. 2023 je pak nutné označit trvající omisivní jednání žalobkyně spočívající v nepředložení věrohodné účetní závěrky za *sekundární* (následnou) nezákonnost spočívající v udržování protiprávního stavu. Za sekundární trvající nezákonnost je také třeba označit jednání žalobkyně od února 2023, jelikož k opakované výzvě ČNB ze dne 19. 1. 2023 nepředložila všechna data stran předčasného splácení úvěrů, které po ní ČNB opakovaně požadovala pro výkon jejího dohledu. Je tak patrné, že navzdory mnoha sofistikovaným námitkám je třeba primární nezákonnosti přičíst na vrub žalobkyně. Soud ovšem nemá pochybnost ani o tom, že následná sekundární nezákonnost (alespoň z větší části doby, po kterou žalobkyně nerespektovala povinnosti stanovené právními předpisy) jde k tíži žalobkyně. Tyto závěry soud činí jednak ve vztahu k výroku o přestupku (zde sekundární nezákonnost trvala do 24. 11. 2023), jednak k výroku o odnětí oprávnění poskytovat spotřebitelské úvěry (zde jí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. bylo možné zohlednit do vydání napadeného rozhodnutí).
99. Jde-li pak o vlastní ČNB stíhané protiprávní jednání, soud poznamenává, že dění uvnitř žalobkyně mezi červencem 2023 (kdy podle původního žalobního tvrzení měl p. H. začít jednat v rozporu se zájmy žalobkyně) a dnem 25. 10. 2023 (zápisem p. Ptáčka jako jednatele) nepovažuje za jakkoli přelomové pro posouzení nynější kauzy. K tomu dlužno dodat, že dle jednoho z tvrzení žalobkyně p. Štroner v červenci 2023 za pomoci spřízněných osob zjistil, že p. H. nekonal v souladu se zájmy žalobkyně. Dle jiného tvrzení (s. 15 žaloby) pak žalobkyně k témuž uvádí také, že k jednání proti ní došlo v období „zhruba května 2023“ a konečně během jednání u soudu žalobkyně toto tvrzení bez jakéhokoli vysvětlení opět změnila tak, že p. H. měl jednat v rozporu se zájmy žalobkyně již od 1. 9. 2022. Není úkolem soudu zkoumat pravdivost vzájemně nekompatibilních tvrzení žalobkyně. Pokud žalobkyně skutečně zamýšlela změnit či upravit svá původní tvrzení, měla tomu věnovat náležitou pozornost, a také soudu objasnit, proč, resp. na základě jakých skutkových okolností tato tvrzení mění. Soud zde není od toho, aby při přezkumu správního rozhodnutí ověřoval několik žalobkyní nabízených navzájem nekompatibilních skutkových dějů, a to zvláště, pokud žalobkyně žádný z nich uceleně netvrdila v řízení před správními orgány.
100. Nadto i pokud by soud připustil, že p. H. již od 1. 9. 2022, tj. od samotných prvních dnů jeho zaměstnání u žalobkyně, jednal v rozporu s jejími zájmy, žalobkyně se jistě z jeho pohledu nemůže této okolnosti úspěšně dovolat jako okolnosti vylučující její odpovědnost za přestupek či uložení opatření v podobě odnětí licence. I v takovém případě by totiž bylo odpovědností žalobkyně, aby takové jednání odhalila a nastalou situaci aktivně řešila. Žalobkyně se jistě nyní nemůže hájit tím, že nově nastoupivší manažer a jeho kroky zůstaly

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

stranou pozornosti nadřízených osob, potažmo p. Štroner, jehož Ekonprofi dne 24. 10. 2022 nabyla podíl na žalobkyni. Nelze opomenout ani to, že od 2. 12. 2022 Štroner jako člen dozorčí rady měl dohlížet mj. na výkon působnosti představenstva a celou činnost společnosti. Je nabíledni, že p. Štroner měl jako člen dozorčí rady již na konci roku 2022 dohlížet také na řádné vedení účetních zápisů a dbát na to, aby žalobkyně vykonávala svou činnost v souladu s právními předpisy. Polemika vymlouvající se na „nepřátelské převzetí“ v roce 2023 tak může do jisté míry působit toliko jako pokus odvést pozornost od původních nedostatků v činnosti žalobkyně. Pokud ČNB za těchto okolností dohlížela na žalobkyni, nelze ji upřít, že tvrzené „vnitřní problémy“ spíše vyvolaly hlubší zájem regulátora, než že by ho odrazovaly od dalšího výkonu dohledu nad žalobkyní.

101. Je sice možné, že žalobkyní označený p. H. vyváděl z žalobkyně finanční prostředky nebo se dopouštěl blíže nespecifikovaného protiprávního jednání (to nezpochybnila ani ČNB), avšak tato osoba byla i dle tvrzení žalobkyně *pouze* jejím zaměstnancem na pozici investiční manažer za měsíční mzdu 350 tis. Kč (pracovní smlouva ze dne 1. 9. 2022). Soud v tomto kontextu považuje za obzvlášť významné, že žalobkyně v průběhu řízení nijak konkrétně netvrdila, že by právě p. H. znemožnil žalobkyni reagovat na výzvy ČNB ohledně předložení evidence stran předčasného splácení úvěrů či to, že by zamezil schválení a auditování účetní závěrky za rok 2022 v termínu před 30. 6. 2023 nebo po něm. Jakkoli žalobkyně obecně tvrdí, že tato osoba jednala v rozporu s jejími zájmy a v roce 2023 měla udělovat pokyny k provádění změn v účetnictví, toto obecné tvrzení nemohlo nic změnit na tom, že se jednalo o jejího zaměstnance, které jí v té době bylo přičitatelné [§ 20 odst. 2 písm. c) přestupkového zákona]. Z pracovní smlouvy p. H. neplyne, že by byl oprávněn nakládat s účetnictvím (nadto s účetnictvím za rok 2022) způsobem, který mohl pozměnit jeho relevantní obsah, resp. ztížit jeho audit. Žalobkyně nedoložila ani žádné interní předpisy, z nichž by bylo možné dovodit, jakou roli mohl p. H. případně sehrát při udržování protiprávního stavu. Ostatně žalobkyně ani netvrdí, že by p. H. byl za takové jednání shledán trestně odpovědným, z čehož by soud jinak musel vycházet. K přičitatelnosti a k existenci liberačních důvodů se soud vyjádří níže (část IV.C. níže). Z žaloby není ani zřejmé, zda H. zasahoval do průběhu dohledového řízení ČNB (do 23. 11. 2023), resp. do nynějšího přestupkového řízení (od 24. 11. 2023), a pokud ano, jakým způsobem by měl snížit šance žalobkyně na úspěch v tomto řízení.
102. Podobně je tomu tak i u žalobkyní tvrzených úkonů v souvislosti s nástupem p. Ptáčka do funkce jednatele. Pokud jde o okolnosti spočívající v platbách žalobkyně na účet eMedic Global, zrušení oprávnění některých osob disponovat s prostředky žalobkyně, ukončení pracovního poměru některých zaměstnanců a nábor nových zaměstnanců následují *po* dohledových úkonech ČNB (viz také vypořádání důkazních návrhů v části III. shora), všechny následovaly poté, co žalobkyně ještě pod původními jednately (p. Konvička a p. Vondruška) a vlastníky (nejdřív Concord Financial Holding, pak od 24. 11. 2022 Ekonprofi) vyvolala protiprávní stav (primární nezákonnost). Nelze opomenout, že i datum, kdy měla žalobkyně zveřejnit auditovanou účetní závěrku, *předchází* všem těmto událostem. Jakkoli okolnosti „nepřátelského převzetí“ jistě mohly žalobkyni dočasně ochromit, je nereálnou a žalobkyní neprokázanou *přímá* spojitost mezi primárním porušením povinností (specifikovaných ve výroku prvostupňového rozhodnutí) a těmito následnými okolnostmi. Žalobkyně neplnila své povinnosti v období předcházejícím tvrzenému „nepřátelskému převzetí“. Tyto dodatečné komplikace vnitřního chodu žalobkyně mohly nanejvýš přechodně oddálit či ztížit její následnou reakci na již tehdy několik měsíců trvající protiprávní stav spočívající v porušení povinností stanovených ZSÚ. Žalobkyně tedy tím,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

že v období od 25. 10. 2023 do dne zahájení správního řízení (jde-li o přestupek), resp. do vydání napadeného rozhodnutí (jde-li o odnětí oprávnění) nereagovala na výzvy ČNB, jen dalším omisivním jednáním přispěla k udržování již tak dlouze trvajícího protiprávního stavu. I proto soud nepovažoval za potřebné provádět výslechy žalobkyní navržených svědků, resp. k důkazu provádět listiny, které se měly vztahovat k tomuto období.

103. Z ničeho ovšem neplyne, že by p. Ptáček, který byl jednatelem žalobkyně – co se týče rozhodného období páčání přestupku – pouze od 25. 10. 2023 (datum vzniku jeho funkce) do 24. 11. 2023 (zahájení řízení o přestupku), usiloval o neúspěch žalobkyně v nyní přezkoumávaném řízení o přestupku. To je jistě patrné i z toho, že nebyl procesně pasivní, ale v této věci nahlížel do spisu či podání z 25. 11. 2023, tj. ihned po zahájení správního řízení, se k předestřeným nedostatkům obsáhle vyjádřil. V jistém směru argumenty, které p. Ptáček tehdy zaslal ČNB, nápadně připomínají procesní obranu žalobkyně v době, kdy již byl v obchodním rejstříku opět zapsán jako jednatel p. Štroner. V tomto ohledu pak jsou nepodložené a spekulativní nynější argumenty žalobkyně (např. bod 29 podání ze dne 21. 1. 2025), že „druhá strana konfliktu“ měla zájem žalobkyni obchodně paralyzovat, ukončit její činnost a převést klientský kmen vč. sítě vázaných zástupců na jí spřátelenou entitu. Z opakovaných dlužnických insolvenčních návrhů žalobkyně jistě mohla dovodit obecnou snahu o její obchodní paralýzu a ve spojení s ostatními žalobkyní tvrzenými okolnostmi (neautorizované platby) také mohla dedukovat vyvádění finančních prostředků. Žalobkyně ovšem nevznesla dostatečně konkrétní tvrzení stran toho, jak a zda vůbec p. Ptáček přispěl k porušení v bodě 2 shora shrnutých pochybení žalobkyně, ani ohledně toho, že bylo v jeho zájmu, aby ČNB odňala žalobkyni její oprávnění k poskytování spotřebitelských úvěrů. To přímo neplyne ani z poměrně podrobného vysvětlení situace p. Ptáčkem v notářském záznamu dne 6. 3. 2024 (č. l. 168 správního spisu). Naopak soud má za to, že Ptáček jako jednatel – přinejmenším v procesní rovině – nejednal v přímém rozporu se zájmem žalobkyně dále poskytovat spotřebitelské úvěry.
104. Z právě popsané perspektivy je třeba nahlížet i na další související námitky ohledně toho, zda žalobkyně mohla v řízení o přestupku hájit svá práva. Nadto při posuzování těchto námitek soud bez dalšího nevycházel z tvrzení žalobkyně o cílených nedostacích v postupu ČNB, ale na jednotlivé fáze řízení nahlížel z pohledu dobového informačního deficitu, kterému v řízení čelila ČNB. Na jednotlivé události týkající se žalobkyně nelze hledět z dnešní plně informované pozice. Soud tedy zkoumal, zda ČNB – z pohledu informací, které měla v průběhu řízení – mj. neprodávěla s jednotlivými procesními úkony, které měly navazovat na události na straně žalobkyně (zahájení rejstříkového řízení, rozhodnutí rejstříkového soudu, zahájení insolvenčního řízení apod.).
105. Jakkoli může být za jistých okolností důležitou skutečnost, že po část správního řízení ve věci přestupku právnická osoba neměla v obchodním rejstříku správně zapsanou osobu jednatele, v tomto případě nešlo o stěžejní skutečnost. Nejde totiž o případ, v němž by právnická osoba nebyla po dobu předcházející řízení o přestupku (v rámci dohledu ČNB) dostatečně reprezentována oprávněnou osobou (chronologicky vzato postupně za ní jednali v dohledovém řízení jednatele p. Konvička, pak p. Vondruška; v průběhu přestupkového řízení pak p. Ptáček a nakonec i p. Štroner). Žalobkyně nyní ani netvrdí, že by se p. Štroner nemohl vůbec seznámit s některou z listin správního řízení, resp. že nemohl včas reagovat na nějakou konkrétní listinu. Z ničeho není patrné, že by ČNB některé jeho podání odmítla akceptovat jako podání neoprávněného jednatele, který tou dobou nemohl jednat za žalobkyni (týká se období od 25. 10. 2023 do 20. 3. 2024, po které byl jako jednatel

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nesprávně zapsán p. Ptáček). I z rekapitulace na s. 7 a pak z bodů 66 a 67 prvostupňového rozhodnutí je patrné, že ČNB pracovala např. s podáním p. Štroner z 10. 1. 2024 jako s podáním účastníka řízení, i když v té době dle obchodního rejstříku nebyl jednatelem žalobkyně.

106. Stran možností uplatňovat procesní práva nelze opomenout ani to, že p. Štroner již v listopadu 2023 na základě tehdy ještě nepravomocného usnesení Fj 396527/2023/MSPH věděl, že se (pravděpodobně) vrátí do pozice jednatele žalobkyně. Naprostou jistotu pak měl po právní moci usnesení 14 Cmo 248/2023. Od konce března 2023 tedy měl téměř další tři měsíce k tomu, aby v rozběhlém řízení o přestupku dostatečně hájil práva a zájmy žalobkyně. Pro soud je dále rozhodující, že v období, kdy p. Štroner nevystupoval jako jednatel žalobkyně, jakkoli se jím se zpětnou účinností stal, správní orgány nečinily žádné procesní úkony, u nichž by žalobkyně měla vykonávat důležitá procesní práva (nekonaly se žádné výslechy svědků, rekognice apod.). Proto p. Štroner, bez jakékoli újmy na procesních právech žalobkyně, mohl také v navazujícím období zabezpečit, aby žalobkyně náležitým způsobem hájila svá procesní práva (ostatně řízení před správním orgánem I. stupně a před odvolacím orgánem tvoří jeden celek). Soud považuje z hlediska svých meritorních závěrů za klíčové, že v tomto období až do vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně již také mohla sjednat nápravu ohledně pochybení, které jí vytkla ČNB v prvostupňovém rozhodnutí, resp. předložit ČNB či její bankovní radě takovou sadu argumentů a dodatečných podkladů, která by byla způsobilá zvrátit závěry prvostupňového rozhodnutí (bod 35 napadeného rozhodnutí). Námitka, že p. Štroner nemohl hájit procesní práva žalobkyně, je pak v nepřehlédnutelném napětí s jeho zjevnou nečinností během řízení o rozkladu, v němž se ani p. Štroner, ani JUDr. Sharp nedostavili k nahlížení do spisu v této věci, jakkoli jim ČNB k tomu poskytla prostor. Místo toho ČNB v souladu se zásadou vstřícnosti zaslala JUDr. Sharpovi rovnou kopii celého správního spisu, aby mohl formulovat rozkladové námitky (např. bod 111 napadeného rozhodnutí).
107. Tvrzení žalobkyně, že správce závodu (ustanovený soudním exekutorem Mgr. Benešem) neměl od okamžiku své funkce přístup k její datové schránce, sice předchází datu zahájení přestupkového řízení. Žalobkyně ovšem konkrétně netvrdí, že by tento správce závodu za dobu jeho funkce skutečně usiloval o odstranění závadného stavu, který vyvolala sama žalobkyně (viz shora), resp. že by mohl, a případně jak, v té době skutečně přispět k ochraně práv a zájmů žalobkyně ve správním řízení. Tato dílčí námitka by mohla být důvodná, jen pokud by žalobkyně v tomto směru tvrdila konkrétní (zamýšlené) kroky správce závodu, které mohly přispět k lepší ochraně jejích práv v nyní přezkoumávaném řízení.
108. Na výše uvedených obecných závěrech nic nemění opakované poukazy žalobkyně na tři dlužnické insolvenční návrhy, resp. na řízení před insolvenčním soudem (řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 95 INS 17118/2023, 95 INS 17958/2023 a 95 INS 5578/2024). Z žalobních tvrzení je patrné, že p. Štroner, jenž je nyní jednatel žalobkyně, vnímal tyto insolvenční návrhy ze strany p. Ptáčka (první dva) a p. Štercla (třetí) jako šikanózní pokusy o získání nadvlády nad žalobkyní. Ostatně i proto v žalobě uváděl, že podával trestní oznámení (již obsaženo ve správním spisu, č. l. 183) a k důkazu navrhoval s ním související spis, který vede Policie ČR (s. 11 žaloby). To samé se týká dílčích exekučních řízení (např. z titulu „smyšlených“ pohledávek vůči AK J&T). Jak soud uvedl již výše, všechny tyto tvrzené skutečnosti, i pokud by byly pravdivé, mohly žalobkyni nanejvýš přechodně ochromit, nikoli jí zcela zabránit v hájení procesních práv. Žalobkyně sice poukázala na to, že ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 95 INS 17958/2023 jí byl

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dne 13. 3. 2024 ustanoven předběžný insolvenční správce a soud jí uložil, aby nakládala s majetkovou podstatou nebo její částí pouze s předchozím písemným souhlasem předběžného insolvenčního správce. To ovšem neznamená, že žalobkyně před či po tomto datu nemohla bránit svá práva v řízení o přestupku, případně odstranit nezákonnosti, kvůli nimž s ní ČNB zahájila řízení. Jakkoli by předběžný insolvenční správce jistě mohl vstoupit do řízení před ČNB, skutečnost, že ČNB nevyčkala s vydáním prvostupňového rozhodnutí do jeho ustanovení, není vadou řízení. Dle soudu jistě nelze zaměňovat účast v prvostupňovém řízení a v řízení o rozkladu. Avšak již jen z toho, že předběžný insolvenční správce neprojevil u ČNB zájem vystupovat v řízení o rozkladu (ačkoli o řízení z povahy jeho funkce musel vědět), svědčí o tom, že otázky řešené v řízení nakonec nepovažoval za stěžejní pro výkon jeho funkce. Proto jsou úvahy žalobkyně o potenciálním vylepšení její pozice v důsledku vstupu předběžného insolvenčního správce do prvostupňového řízení ryze spekulativní. Žalobkyně neobjasnila ani to, proč by ČNB nevyčkáním na ustanovení insolvenčního správce porušila zásadu materiální pravdy.

109. Nadto § 111 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), po jednateli, resp. také po dozorčí radě, přímo požadoval, aby plnil povinnosti stanovené zvláštními zákony, aby neustal v provozu podniku v rámci jeho běžného hospodaření a aby odvracel hrozící škodu (třebaže by šlo u „újmu“ materializovanou sankcí za přestupek či uloženým odnětím povolení k poskytování spotřebitelských úvěrů). K povinnosti dlužníka jednat v jeho zájmu navzdory podanému insolvenčnímu návrhu viz podrobněji robustní judikaturu (např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2020, sp. zn. 29 ICdo 68/2018, Rc 11/2021, nebo ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. 29 ICdo 17/2016, Rc 56/2019). Pro posouzení, zda žalobkyně odvracela hrozící škodu, by byla rozhodující povaha platbou hrazeného plnění a jeho význam pro její majetkovou podstatu. Pokud by se platba vztahovala ke službám, které mohly zajistit ukončení protiprávního jednání žalobkyně dle ZSÚ, další soulad s regulatorními požadavky ČNB či procesní obranu žalobkyně v řízení před ČNB, jen stěží se žalobkyně mohla vymlouvat na probíhající insolvenční řízení. Tato insolvenční řízení jí nebránila v úkonech, které měla činit, avšak v rozhodné době na ně rezignovala.
110. Spáchání přestupku ani povahu prvostupňového řízení u ČNB nemohlo nijak ovlivnit ani sepsání závodu žalobkyně do majetkové podstaty CEPO Green3, jelikož i dle tvrzení žalobkyně k němu došlo až den po vydání prvostupňového rozhodnutí, a to dne 14. 3. 2024. Tzn., že i pokud by soud připustil nějaký vliv tohoto soupisu majetkové podstaty, tento vliv by se striktně omezoval jen a pouze na řízení o rozkladu u bankovní rady ČNB. Soud se ovšem nedomnívá, že by v tomto případě soupis žalobkyni přímo znemožňoval uplatnit její procesní práva během rozkladového řízení. V souladu se závěry uvedenými v předcházejícím bodě tohoto rozsudku v obecné rovině platí, že ani po sepsání závodu žalobkyně do soupisu majetkové podstaty jiného úpadce (zde CEPO Green3 původně známá pod firmou Fair Credit International, SE¹) jednatel žalobkyně či její dozorčí rada nemohli rezignovat na výkon svých funkcí. Nadto, jde-li o uplatňování procesních práv, soupis závodu žalobkyně jim jistě nebránil, aby konstruovali bytelnou obranu proti prvostupňovému rozhodnutí a ČNB zaslali kvalitně sepsaný rozklad v této věci.

¹ K tomu viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2023, čj. 7 Afs 230/2022-78, a na něj navazující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2023, 8 Af 33/2019-280.

111. Soud opakuje, že nynější spor je sporem žalobkyně, a ne sporem insolvenčního správce s ČNB. Žalobkyně ani konkrétně netvrdí, jak předběžný insolvenční správce a insolvenční správce CEPO Green3 konkrétně bránili jí či p. Štronerovi v uplatňování práv v řízení o přestupku a v řízení o odnětí oprávnění. Nic takového ani konkrétně nedokládá.
112. Již před několika lety správní soudy vyjasnily (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 7. 2018, čj. 4 As 149/2017-121, č. 3767/2018 Sb. NSS, *ELMO-PLAST*), že vedení insolvenčního řízení s účastníkem řízení ve věcech správního soudnictví jako dlužníkem nemá vliv na soudní řízení ve správním soudnictví z hlediska § 140a, § 140b a § 140c insolvenčního zákona. To samé pak plyne ve vztahu k správním řízením z § 140d insolvenčního zákona, tj. i k nyní přezkoumávanému řízení. Žalobkyně mohla svá procesní práva během řízení uplatňovat nezávisle na těchto insolvenčních řízeních. Není pravda, že by jí ČNB či bankovní rada neposkytly prostor k procesní obraně. Na tom nic nemění, že p. Štroner dle tvrzení žalobkyně neměl po určitou dobu přístup k datové schránce žalobkyně. Považoval-li to za potřebné, nic mu nebránilo, aby jako její „nepravomocný“ jednatel mohl činit úkony směrem k ČNB i jinou cestou než přes datovou schránku, a také mohl ČNB na tuto skutečnost jasně upozornit a vyžádat si doručování na jinou adresu.
113. Lichou je výtku, že ČNB včas žalobkyni neustanovila opatrovníka. Z e-mailu ze dne 27. 10. 2023 soud zjistil, že p. Štroner informoval úřední osoby ČNB o tom, že podniká úkony k obnově zápisu společníka a jednatele žalobkyně v obchodním rejstříku a dále též to, že již nemá přístup k datové schránce žalobkyně². Po tomto prvotním e-mailu, k němuž nedoložil, že by skutečně podal návrh na změnu zápisu u rejstříkového soudu, ovšem na několik následujících týdnů skončila veškerá jeho procesní aktivita (alespoň dle podkladů, které má soud k dispozici; žalobkyně soudu nic dalšího neposkytla, srov. bod 26 vyjádření ze dne 21. 1. 2025). Z žádosti p. Štroneru ze dne 10. 1. 2024 bylo ČNB patrné, že Štroner měl apriorní povědomí o řízení ve věci žalobkyně, a také to, že usiloval o posečkání s rozhodnutím do ustanovení předběžného insolvenčního správce (bod 66 a násl. prvostupňového rozhodnutí). V dopisu ze dne 15. 1. 2024 (který doručil 19. 1. 2024) ČNB informoval o usnesení rejstříkového soudu ze dne 3. 11. 2023, Fj 396527/2023/MSPH (v dopisu avizoval, že usnesení k němu přiložil), dle něž měl být (tehdy ještě nepravomocně) vymazán jako jednatel žalobkyně p. Ptáček, a jednatelem žalobkyně tedy měl být v celém sporném období p. Štroner. Tou dobou ovšem ČNB již z vlastní činnosti disponovala informací o rejstříkovém řízení, jelikož ve veřejně přístupném insolvenčním rejstříku dohledala usnesení zdejšího soudu ze dne 3. 1. 2024, čj. 95 INS 17958/2023-A-19, o

² Tento e-mail přitom ČNB obdržela jen několik málo dní poté, co žalobkyni odpověděla na žádost p. Štroneru ze dne 18. 10. 2023 o informační schůzku s ČNB. V žádosti přitom p. Štroner informoval ČNB, že je novým jednatelem žalobkyně, že podíl na žalobkyni byl převeden na jeho Ekonprofi apod. ČNB reagovala sdělením ze dne 23. 10. 2023, v němž žalobkyni upozornila, že nebankovní poskytovatel spotřebitelského úvěru jí je povinen bez zbytečného odkladu oznámit také změnu údajů o splnění podmínek stanovených ZSÚ pro jeho činnost a k oznámení připojit také doklady prokazující skutečnosti v něm obsažené (§ 59 odst. 1 a 3 ZSÚ). Dále pak ČNB odkázala p. Štroneru na § 10 a § 11 ZSÚ, vyhlášku č. 381/2016 Sb. a na její stanovisko ke způsobu prokazování prostředků vkládaných do kapitálu nebo použitých k nabytí či zvýšení podílu na společnosti ze dne 20. 12. 2016. ČNB tím také vyzvala žalobkyni k zajištění nápravných kroků a upozornila na to, že nesplnění povinnosti dle § 59 odst. 1 ZSÚ je přestupkem dle ZSÚ. Schůzka mezi žalobkyní (patrně reprezentovanou p. Štronerem) a úředními osobami ČNB se pak dle podkladů založených ve správním spisu uskutečnila 25. 10. 2023, tj. tentýž den, kdy došlo k tvrzenému „nepřátelskému převzetí“ žalobkyně. Za této situace pak p. Štroner 27. 10. 2023 adresoval e-mail, v němž uvedl toliko shora uvedené skutečnosti. Přitom ovšem nedoložil tvrzení o nezákonnosti další „překotné“ změny u žalobkyně.

ustanovení opatrovníka pro insolvenční řízení s odkazem na usnesení rejstříkového soudu ze dne 3. 11. 2023, Fj 396527/2023/MSPH, tj. usnesení, o němž do tehdy nevěděla.

114. Na základě shora uvedeného soud souhlasí s žalovanou, že žalobkyni ustanovila opatrovníka pro řízení bezodkladně poté, co prokazatelně zjistila, že u ní probíhá spor o to, kdo má být statutárním orgánem. Náhledem soudu ČNB zbytečně neprodlévala s ustanovením JUDr. Karfíka opatrovníkem pro řízení před ČNB, jelikož ho ustanovila jen několik málo dní poté, co insolvenční soud ustanovil žalobkyni opatrovníka pro insolvenční řízení. Jakkoli řízení před ČNB probíhalo k datu ustanovení JUDr. Karfíka opatrovníkem již po dobu téměř dvou měsíců, ze spisu není patrné, že by žalovaná měla již v roce 2023 ověřené informace o tom, že žalobkyně skutečně zahájila řízení o tom, kdo má být jednatelem žalobkyně. Na tom nic nemění ani e-mail p. Štronera ze dne 27. 10. 2023, který žalobkyně doložila soudu dne 21. 1. 2025. Z tohoto e-mailu je sice patrné, že p. Štroner informoval ČNB o aktuálním stavu u žalobkyně, o zapsání nového vlastníka jednatele žalobkyně i o tom, že činí kroky k obnově zápisu původního vlastníka a jednatele. Není z něj ovšem patrné, že p. Štroner v e-mailu avizované návrhy skutečně podal, resp. pod jakým číslem či spisovou značkou je vede rejstříkový soud. Zamýšlel-li p. Štroner bedlivě chránit práva žalobkyně, měl tyto informace neprodleně – již v listopadu 2023 – sdělit ČNB, která by pak obratem mohla žalobkyni ustanovit opatrovníka. Z ničeho není patrné, že by tak p. Štroner učinil. Soudu se z předložených podkladů jeví, že první jednoznačný úkon v tomto směru p. Štroner učinil až v lednu 2024, kdy mu ČNB opatrovníka skutečně i ustanovila. Proto nadále platí, že ČNB nemohla pochybit tím, že žalobkyni dříve neustanovila opatrovníka.
115. Skutečnost, že JUDr. Brož (jako opatrovník ustanovený v insolvenčním řízení), tak JUDr. Karfík (jako opatrovník ustanovený ČNB), neměli dle tvrzení žalobkyně učinit žádné úkony k ochraně jejích práv v řízení před ČNB, nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. ČNB ustanovila JUDr. Karfíka 15. 1. 2024 a jeho funkce zanikla dnem právní moci usnesení 14 Cmo 248/2023, tj. dne 20. 3. 2024. Jakkoli JUDr. Karfík jistě mohl po dobu cca dvou měsíců trvání jeho opatrovnictví zaslat ČNB vyjádření ve věci žalobkyně (jak předpokládá žalobkyně citovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 559/2000), nelze jeho nečinnost v tomto případě vnímat jako důvod pro konstatování dílčí nezákonnosti či vady řízení, která by způsobovala nezákonnost správního rozhodnutí. Z pohledu ČNB nešlo o žádné urychlení vyřízení věci, jelikož prvostupňové řízení probíhalo po ustanovení opatrovníka další takřka dva měsíce. Ani ČNB, ani bankovní rada nadto neodmítly přijmout a zohlednit podání, které jménem žalobkyně činil p. Štroner, jenž se k žalobkyni hlásil jak během prvostupňového řízení, tak během řízení o rozkladu. Nelze opomenout, že během řízení o rozkladu žalobkyni již nezastupoval ani JUDr. Karfík z důvodu zániku jeho funkce, ale procesní úkony jménem žalobkyně byly plně v moci p. Štronera, jednatele žalobkyně, resp. zmocněnce JUDr. Sharpa.
116. Shora uvedené dílčí námitky posuzované jak odděleně, tak v jejich spojitosti, nezakládají vadu řízení, natož vadu neodstranitelnou, jak namítá žalobkyně. ČNB ani bankovní rada ve shora uvedených ohledech nepochybily. V řízení respektovaly zásadu materiální publicity veřejných rejstříků a zároveň adekvátně reagovaly na spor o to, kdo měl být jednatelem žalobkyně. Nadto žalobkyně během dohledového řízení měla dostatečný prostor jak k tomu, aby odvrátila hrozbu zahájení řízení o přestupku a řízení o odnětí oprávnění poskytovat spotřebitelské úvěry, tak k tomu, aby se pak v zahájeném řízení adekvátně bránila. K tomu soud zdůrazňuje, že již jen to, že „dohledové řízení“ s žalobkyní trvalo hned několik měsíců, během nichž ČNB žalobkyni opakovaně a trpělivě vyzývala ke splnění

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

povinností dle ZSÚ, je nutné považovat za vstřícný krok ze strany ČNB. Jakkoli žalobkyně, jejíž jménem nyní vystupuje jednatel p. Štroner, mohla subjektivně vnímat, že v průběhu řízení neměla nejlepší pozici k zastání se svých práv, nelze v žádném případě konstatovat, že tato práva nemohla uplatnit v důsledku nezákonného postupu ČNB. Žalobkyně sice tvrdí, že byla připravena ČNB, resp. posléze bankovní radě předložit další potřebné informace a podklady, nic takového ovšem neučinila. Neučinila tak ani navzdory tomu, že již od oznámení o zahájení řízení bylo zřejmé, že ČNB vede jak řízení ve věci přestupku, tak „provoz omezující“ řízení ve věci odnětí povolení. V tomto ohledu jí mělo být jasné, že nesplněním svých primárních povinností po dobu několika měsíců brání ČNB v dohledu nad dodržováním povinností stanových právními předpisy. Nepřípadnou je pak související výtku, že to byla bankovní rada, kdo byl povinen žalobkyni vyzvat k předložení harmonogramu připravených a řádně odůvodněných nápravných kroků, které by mohly zvrátit potenciál prvostupňového rozhodnutí. Bylo jen a pouze na žalobkyni, jaké procesní kroky učiní, resp. co bankovní radě předloží. Správní orgán v tomto ohledu nemá povinnost vyzývat účastníka ke konkrétním procesním úkonům, resp. radit mu s jejich potenciálním obsahem. Právě uvedené platí o to víc v případě žalobkyně, která i dle názoru soudu během dohledového řízení a pak během řízení o přestupku pouze poukazovala na protiprávní kroky jiných osob a tvrzenou neutichající snahu k nápravě, aniž předložila konkrétní tvrzení a důkazy o tom, že „napravila“ své původní nezákonné jednání (k podrobněji viz část IV.E níže).

117. Jde-li pak o sadu námitek, že ČNB nepoučila žalobkyni o složení rozkladové komise, neumožnila jí namítat podjatost a také, že o věci rozhodovaly podjaté osoby, tak žádná z těchto výtek není důvodná. Prvně soud upozorňuje, že z žádného ustanovení nevyplývá povinnost ČNB předem adresně upozornit (právně zastoupenou) žalobkyni na možnost namítat podjatost úřední osoby. Nic takového neříká § 14 odst. 3 správního řádu ani jiné ustanovení (např. § 4 odst. 2 správního řádu), které by dopadalo na nynější situaci (srov. např. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 92-110). I proto může účastník řízení tuto námitku vznést, *jakmile se o ní doví*. Proto není vyloučené, že tuto námitku ve vztahu k obsazení správního orgánu I. stupně účastník řízení namítne až v odvolání (rozkladu). Podobně je tomu tak i u námítky podjatosti proti úřední osobě odvolacího (rozkladového) správního orgánu. Takovou námitku může žalobce vznést také až v žalobě proti druhostupňovému rozhodnutí správního orgánu. Soud tuto námitku nemůže shledat opožděnou. Na druhou stranu takto vznesená námitka zpravidla poukazuje na to, že se účastník již během správního řízení dostatečně nevěnoval obsazení poradního orgánu bankovní rady. Tak tomu je i v nynějším případě. ČNB trefně sdělila žalobkyni, že složení rozkladových komisí působících u bankovní rady je veřejně dostupné na stránkách ČNB. Přesto žalobkyně neuplatnila námitku podjatosti osob, o nichž se domnívala, že by mohly být podjaté.
118. To ovšem nic nemění na námitkách, které žalobkyně v této souvislosti vznesla. Jde-li o osobu prof. Karfíkové, soud z č. l. 205 správního spisu zjistil, že se v této věci neúčastnila jednání rozkladové komise. Jde-li o neurčitou výtku, že se jednání rozkladové komise měli účastnit úředníci, kteří působí u Ministerstva spravedlnosti a kteří v minulosti vykonávali funkce nadřízených zmocněnce žalobkyně JUDr. Sharpa, i tato námitka je nedůvodná. Soud upozorňuje, že za formulaci námítky podjatosti i vznesené žalobní body odpovídá žalobkyně. Proto skutečnost, že žalobkyně přímo neoznačila úřední osoby, které mají dle ní vztah k věci, k účastníkům či k zástupci, jde k její tíži. Soud nepominul ani vyjádření ČNB, z něhož vyplynulo, že žádný z členů rozkladové komise, která dne 15. 5. 2024 jednala ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobkyně, nepůsobí u Ministerstva spravedlnosti. Snad jen pro pořádek třeba dodat, že JUDr. Cetlová se z jednání omluvila a Mgr. Franěk zasedá v jiném senátu rozkladové komise. Pro úplnost soud dodává, že v této obecné rovině nemá pochybnost o zákonnosti složení rozkladové komise; důvěru v její obsazení posiluje i to, že z účasti na rozhodování v této věci se vyloučil také JUDr. Dřevínek, a to pro podjatost z důvodu výkonu advokátní činnosti u žalobkyně.

IV.C. *Přičitatelnost, krajní nouze a liberační důvody*

119. Soud již opakovaně uvedl, že žalobkyně ničeho nenamítá proti závěrům správních orgánů ohledně toho, že se skutky staly a že naplňují skutkovou podstatu přestupku. V žalobě ovšem zpochybňuje to, že ji tyto přestupky lze přičíst (§ 20 přestupkového zákona). Pokud by jí byly přičitatelné, má za to, že naplnila liberační důvody ve smyslu § 21 téhož zákona. Nevyhově-li by soud ani tomuto argumentu, domnívá se, že přestupky spáchala v krajní nouzi (§ 24 cit. zákona).
120. Nejdříve k **přičitatelnosti** v úvodu rozsudku specifikovaného přestupkového jednání.
121. Podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona je právnická osoba pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu. Podle § 20 odst. 2 písm. a) téhož zákona se za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje *statutární orgán nebo člen statutárního orgánu*. Dle písm. c) se pak za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje také *zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení*.
122. Odpovědnost právnické osoby za přestupek je založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace, a není tak nutno zkoumat subjektivní stránku odpovědnosti za přestupek, neboť právnická osoba odpovídá za přestupek bez ohledu na zavinění. Skutkovou podstatu přestupku tak reálně naplní svým jednáním fyzická osoba, jejíž jednání se přičítá právnické osobě při činnosti právnické osoby, v souvislosti s činností právnické osoby, ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu bez ohledu na zavinění této fyzické osoby. Přestupek právnické osoby je potom projevem právnické osoby navenek, a tedy objektivním následkem jednání fyzických osob, které je právnické osobě přičitatelné.
123. Předpokladem pro přičtení přestupku konkrétní právnické osobě fyzickými osobami uvedenými v § 20 odst. 2 přestupkového zákona je skutečnost, že přestupek je spáchán při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby, ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu. Postačí tedy *alternativně* prokázat být jen jeden z uvedených vztahů právnické osoby k jednání fyzických osob uvedených v odstavci 2 tohoto ustanovení. Přestupek je spáchán při činnosti právnické osoby nebo v přímé souvislosti s činností právnické osoby, pokud bude spáchán v rámci běžného provozu právnické osoby, tedy v souvislosti se službami, které právnická osoba poskytuje: výrobou, obchodem, propagací, administrativní činností či jinou obdobnou činností právnické osoby (např. rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2024, čj. 7 As 12/2023-30, *Krtkův svět*, body 18 a 19).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

124. Jak soud vysvětlil již v předcházející části, primární pochybení žalobkyně měla původ v období, kdy žalobkyně nečelila tvrzenému „nepřátelskému převzetí“ ze strany p. Ptáčka. Žalobkyně totiž nereagovala řádně a včas na výzvy ČNB k předložení evidence stran předčasného splácení spotřebitelských úvěrů již na přelomu let 2022 a 2023 (tehdy byl jednatelem p. Konvička a na počátku prosince 2022 se stal členem dozorčí rady i p. Štroner). Primární nezákonnost tedy nelze přičíst jakékoli aktivitě související s namítaným nepřátelským převzetím. Stejně tak žalobkyně měla předložit a zveřejnit schválenou a auditovanou účetní závěrku za rok 2022 již 30. 6. 2023, tedy několik měsíců před událostmi z října 2023. Skutečnost, že tak neučinila, opět nelze přičíst nikomu jinému než žalobkyni. Není ani zřejmé, zda v tomto období měl p. Ptáček (jako jednatel zapsaný až od 25. 10. 2023) nějaký vztah k žalobkyni. I pokud žalobkyně činila kroky k nápravě po zahájení řízení, nemohla se tímto způsobem zbavit odpovědnosti za správní delikty (obdobně rozsudek 8 Afs 17/2012, *PROVENTUS Finance*, bod 203, srov. obdobně ve vztahu k dohledovému oprávnění rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, čj. 9 As 202/2014-236, č. 3193/2015 Sb. NSS, *eCENTRE*, bod 96).
125. Jde-li o p. H., pro posouzení, zda je právnická osoba odpovědná za spáchání správního deliktu v souvislosti s jednáním svého zaměstnance, je podstatné, že k porušení právních povinností došlo v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti právnické osoby, tedy že při činnosti, již byl způsoben protiprávní stav, zaměstnanec sledoval zejména z objektivního a subjektivního hlediska plnění svých pracovních úkolů. Pokud tomu tak nebylo, právnická osoba nemůže být za daný čin odpovědná. Je-li právnická osoba podle výše uvedených kritérií za jednání zaměstnance odpovědná, přichází na řadu posouzení možných liberačních důvodů (rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, čj. 9 As 213/2016-60, č. 3642/2017 Sb. NSS, *Česká pošta*, bod 26). Soud dodává, že pokud se právnická osoba dovolává závěrů shora cit. rozsudku devátého senátu, musí nejprve tvrdit, že by jí bylo přičítáno pochybení jejích zaměstnanců, kteří v rozhodné době neplnili pracovní úkoly (rozsudek NSS ze dne 21. 10. 2021, čj. 2 As 352/2020-55, *AUTO GAMES*, bod 25). Pro přiblížení situací, v nichž se jedná o excesivní jednání zaměstnance, za něž není právnická osoba v postavení zaměstnavatele odpovědná, soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu. Ten konstatoval, že přímá odpovědnost toho, kdo škodu způsobil, nastává jen tehdy, když jeho konání, jímž byla škoda způsobena, nespadá do rámce činnosti podnikatele, pro něhož práci vykonal (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 25 Cdo 1855/2012). Za činnost v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů je třeba považovat (vedle činnosti konané na příkaz zaměstnavatele) též činnost vykonávanou bez vnějšího podnětu jiných osob, na základě vlastního rozhodnutí zaměstnance. Rozhodující je, zda z hlediska místního, časového i věcného jde objektivně o činnost konanou pro zaměstnavatele (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2003, sp. zn. 21 Cdo 1148/2002). Dokonce ani skutečnost, že zaměstnanec jedná protiprávně, nepředstavuje bez dalšího exces, jedná-li přitom v rozsahu svého oprávnění a v zájmu právnické osoby (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. 25 Cdo 635/2014).
126. Zaměstnanec H. byl dle žalobkyně řadovým zaměstnancem na pozici investičního manažera. Jen stěží si lze představit, že by z jeho pozice aktivně zadával pokyny k vadné evidenci žádostí o předčasné splácení spotřebitelských úvěrů, evidenci předčasně splácených úvěrů, resp. že by stál za pomyslným pokynem, aby žalobkyně řádně nevyhověla výzvám ČNB k předložení těchto evidencí. Nic konkrétního v tomto směru žalobkyně ani netvrdí. Nic takového neplyne ani z pracovní smlouvy, resp. z úkonů, k nimž byl zmocněn pracovní smlouvou. Co do vedení účetnictví, resp. schválení a auditování účetních závěrek zůstala

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jeho role – přes velice obecná tvrzení žalobkyně – nejasná. Žalobkyně sice tvrdí, že na podzim 2023 způsobil nepořádek v jejím účetnictví, avšak vůbec nevysvětlila, zda a jak k tomu mohlo dojít ve vztahu k účetnictví za rok 2022. H. nastupoval na pozici investičního manažera od 1. 9. 2022, avšak z žádného konkrétního tvrzení neplyne, že by již v tomto období měl nesprávným způsobem zasahovat do účetnictví žalobkyně za rok 2022, resp. jak jej měl ovlivnit, poškodit apod. Pokud lze uvažovat o nějakém vlivu H. na protiprávní jednání žalobkyně, jednalo by se spíše o vzdálenou či nepřímou souvislost mezi jeho ne/aktivitou a sekundární nečinností žalobkyně v rozporu s ZSÚ. Soudu však v konkrétnějších závěrech stran těchto otázek brání výše již připomínaná argumentační inkonzistentnost samotné žalobkyně. V žalobě a v dalších podáních totiž žalobkyně v souladu s dříve uvedeným zpochybňuje jeho jednání od různých okamžiků, počínaje nejdřív květnem 2023. U jednání dokonce prezentovala novou skutkovou variantu, že ji vlastně ovládal již od září 2022. Jak soud dovodil již shora, tato navzájem rozporná tvrzení značně ubírají na přesvědčivosti žalobní argumentace. Není úkolem soudu při přezkumu správního rozhodnutí, aby ověřoval a vyvracel všechny skutkové alternativy, které žalobkyně u soudu prezentuje. Stejný závěr platí také při přezkumu odnětí oprávnění, neboť v tomto ohledu žalobkyně netvrdila žádnou skutkovou okolnost, která by se měla týkat p. H. v době od 24. 11. 2023 do data vydání napadeného rozhodnutí.

127. Nadto soud dodává, že p. Štroner byl od října 2022 přes Ekonprofi majetkově účasten na žalobkyni, od 2. 12. 2022 se pak stal i členem její dozorcí rady. Pokud z této pozice přehlédl, že zaměstnanec na přelomu let 2022 a 2023 činí kroky, které nebyly k prospěchu žalobkyně, nelze se v pozdějším přestupkovém řízení od takového jednání zaměstnance jednoduše distancovat. A to navzdory tomu, že mohlo jít o sofistikovanou strategii tohoto zaměstnance (viz již bod 100 shora). Soud také přihlédl k tomu, že ani sám p. Štroner v trestním oznámení ze dne 8. 12. 2023 neoznačil p. H. jako osobu, která se podílela na trestném činu, jakkoli tehdy již – minimálně dle jeho žalobních tvrzení – měl několik měsíců informace o jeho „protispolečenské“ aktivitě (srov. např. bod 70 napadeného rozhodnutí stran tvrzení o „lepší bílém koňovi“). Takový postup p. Štroner je ze strany soudu nepochopitelný. Tento zvláštní postup žalobkyně nevysvětlila ani v žalobě.
128. S ohledem na všechny shora zmíněné okolnosti (viz i předcházející části tohoto rozsudku) soud považuje za krajně nepravděpodobné, že p. H. přímo zapříčinil, že žalobkyně včas nepředložila účetní závěrky za rok 2022 (v termínu do 30. 6. 2023). ČNB totiž již od podzimu 2022 žalobkyni upozorňovala, že u ní musí ověřit, zda splňuje podmínky dle § 10 a § 11 ZSÚ, navazující podmínky ve smyslu vyhlášky č. 381/2016 Sb. a na její stanovisko ke způsobu prokazování prostředků vkládaných do kapitálu nebo použitých k nabytí či zvýšení podílu na společnosti ze dne 20. 12. 2016. Přes dílčí součinnost žalobkyně u ČNB přetrvávaly pochybnosti mj. o účtování stran souboru ochranných známek (v tvrzené mnohemilionové hodnotě). Jelikož žalobkyně nepředložila opravenou a věrohodnou účetní závěrku za rok 2022, ČNB nemohla zjistit, zda má žalobkyně průhledný a nezávadný původ finančních zdrojů ve smyslu § 10 odst. 1 písm. j) ZSÚ (např. bod 181 níže).
129. O tom, že se pochybnosti v účetní závěrce týkaly právě ochranných známek, a nikoli dílčích aktivit p. H. (např. neoprávněné platby na účet eMedic), svědčí také sdělení žalobkyně z 24. 5. 2023 (tehdejšího jednatele Vondrušky), dle něž žalobkyně s ohledem na nezbytné vyčíslení veškerých vazeb mezi žalobkyní a jejím původním vlastníkem (myšleno Concord Financial Holding, v jehož případě bylo zahájeno insolvenční řízení), dále s ohledem na proces převzetí žalobkyně novým vlastníkem (Ekonprofi, tj. společností p. Štroner), jakož

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

i v souvislosti se změnou jednatele (nově p. Vondruška místo p. Konvičky), nebyla schopna předložit auditovanou účetní závěrku za rok 2022 schválenou valnou hromadou k 30. 6. 2023 (*pozn. soudu*: valnou hromadu žalobkyně od října 2022 navíc jako jediný společník žalobkyně tvořila výlučně Ekonprofi, jejímž výlučným společníkem byl právě p. Štroner). Již tehdy žalobkyně avizovala, že auditovanou účetní závěrku bude předkládat v září 2023 (bod 47 napadeného rozhodnutí). Ani v tomto pozdějším avizovaném termínu žalobkyně účetní závěrku nepředložila, což vedlo k zahájení řízení o přestupku.

130. Dle soudu nemohlo na vrub p. H. jít ani nedodání řádně vedené evidence stran předčasného splácení spotřebitelských úvěrů. Ani v tomto směru žalobkyně nepředložila ČNB či soudu žádná konkrétní tvrzení.

131. Z výše uvedeného je patrné, že *primární* nezákonnosti, které ČNB vytkla žalovaná v napadeném rozhodnutí, jdou za žalobkyní a jsou jí plně přičitatelné. Žalobkyně nenabídla dostatečně konkrétní sadu uvěřitelných tvrzení, které by byly schopny vyvrátit závěr ČNB, že za udržování nezákonného stavu z období před 1. 7. 2023 byla odpovědná jen a právě žalobkyně.

132. Z předložených tvrzení žalobkyně zůstává nejasné, zda v následujícím období, v němž měl plíživě začít kontrolovat žalobkyni jako „stínový zaměstnanec“ p. H. za pomoci následného jednatele Ptáčka, ti to mohli odstranit *primární* nezákonnosti, avšak tak neučinili. V tomto ohledu by skutečně mohlo platit, že H. jako zaměstnanec žalobkyně jednal excesivně, jelikož nejednal v rozsahu svého oprávnění ani v zájmu (původní vlastnické struktury) žalobkyně (viz bod 125 shora *in fine*). V tomto směru jde ovšem jen o to, zda pánové H. a posléze i Ptáček svým dalším omisivním jednáním (již od 1. 7. 2023) nezhoršili postavení žalobkyně v řízení u ČNB. Žalobkyně ovšem nepředložila takový souhrn konkrétních tvrzení o jejich činnosti, resp. nečinnosti ve vztahu k nezákonnostem spáchaným žalobkyní, resp. ve vztahu k následnému řízení o přestupku, že soud nemohl v důkazních návrzích ani ověřovat, zda vůbec došlo k nějakému excesu ze strany p. H. Žalobkyně tedy nespecifikovala, v čem konkrétně p. H. jednal excesivně směrem k regulatorním povinnostem, které měla žalobkyně plnit ve vztahu k ČNB. Žalobkyně sice opakovaně uváděla, že „za vším“ je třeba vidět p. H., který zesnoval „nepřátelské převzetí“, avšak soudu nedoložila konkrétní tvrzení, z něhož by plynulo, že p. H. mimo rámec své činnosti záměrně udržoval *primární* nezákonnosti žalobkyně, a ačkoliv měl a mohl, do 24. 11. 2023 (ani posléze) nesjednal vůči ČNB nápravu. Pro takové tvrzení ostatně nesvědčí ani to, že p. Ptáček, který i dle žalobkyně měl jednat ve shodě s p. H., zaslal ČNB dne 25. 11. 2023 již shora specifikované procesní vyjádření. Zjevným účelem tohoto vyjádření bylo přesvědčit ČNB, že žalobkyně sice pochybila, ale usiluje o nápravu těchto svých chyb, a tedy že zde nebyl důvod pro odnětí povolení poskytovat spotřebitelské úvěry. Soud míní, že z obecných žalobních tvrzení si nelze učinit konkrétní obraz o tom, zda a jak zaměstnanec H. udržoval *primární* nezákonnosti žalobkyně od února 2023, resp. od 1. 7. 2023. Jak soud upozornil výše, žalobkyně konkrétně nepoukazuje (z pohledu vlivu na odnětí oprávnění) ani na žádnou okolnost dotýkající se chování p. H. v době od 24. 11. 2023 do data vydání napadeného rozhodnutí. Soud nadto podotýká, že žalobkyně ani jen netvrdila, jak naložila se zaměstnancem H. po „převratu“, který dle ní měl organizovat, zda s ním ukončila pracovní poměr, vede s ním soudní spory apod.

133. Namítá-li žalobkyně, že jí nelze přičíst k tíži (procesní) neaktivitu „nepravého“ jednatele p. Ptáčka, tak soud opakovaně poukazuje na to, že p. Ptáček do správního spisu nahlížel a ČNB také zaslal vyjádření, z něhož plyne, že usiloval o ochranu práv žalobkyně i o zachování

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jejího oprávnění k poskytování spotřebitelských úvěrů (vyjádření ze dne 25. 11. 2023; č. l. 18 správního spisu). V té době byl p. Ptáček v souladu se zásadou materiální publicity jednatelem žalobkyně (nic nesvědčilo o opaku) a ČNB tou dobou z jeho podání správně vycházela. Na tom nic nemění, že se posléze ukázalo, že „pravým“ jednatelem byl již od 25. 10. 2023 p. Štroner. Soud k tomu má dvě poznámky, a to jednak ke stavu následujícímu po 3. 11. 2023 (usnesení Fj 396527/2023/MSPH), jednak ke stavu po 20. 3. 2024 (právní moc usnesení 14 Cmo 248/2023).

134. Po 3. 11. 2023 nastala specifická situace, v níž se p. Štroner nepravomocně stal jednatelem žalobkyně. Za této situace dle soudu mohl ČNB obratem doložit usnesení Fj 396527/2023/MSPH a dovolávat se, aby mohl v řízení za žalobkyni jednat. Podle judikatury, která se věnovala odlišným situacím, totiž pro vymezení osoby oprávněné jednat za účastníka správního řízení nemusí vždy být rozhodující princip materiální publicity zápisů statutárního orgánu společnosti do veřejného rejstříku, ale naopak je třeba vycházet z § 30 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Nejvyšší soud k tomu v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, sp. zn. 21 Cdo 2646/2016 judikoval, že z „§ 21 OSŘ ani ze zvláštních právních předpisů nevyplývá, že by princip materiální publicity zápisů statutárního orgánu společnosti s ručením omezeným do obchodního rejstříku platil (podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2001) pro vymezení toho, kdo je v občanském soudním řízení oprávněn jednat za právnickou osobu před soudem. Jednatel společnosti s ručením omezeným je tedy oprávněn jednat za právnickou osobu před soudem [§ 21 odst. 1 písm. a) OSŘ], i když o tom (dosud) nebyl proveden zápis v obchodním rejstříku (a – případně – jako jednatel téže společnosti s ručením omezeným je dosud zapsán někdo jiný); došlo-li však k ukončení výkonu funkce jednatele, nesmí za právnickou osobu vystupovat v řízení před soudem, i když (zatím) nedošlo k zápisu změny do obchodního rejstříku (srov. také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 21 Cdo 1388/2007)“. Pokud by tedy p. Štroner prokázal u ČNB veškeré jím tvrzené skutečnosti, nezáleželo by na tom, že nepravomocná změna jednatele žalobkyně dosud nebyla zapsána do veřejného rejstříku. ČNB by mu pak vytvořila prostor k hájení práv žalobkyně již před právní mocí rejstříkového usnesení, resp. na základě této informace mohla již tehdy ustanovit opatrovníka nebo přerušit řízení do pravomocného vyřešení rejstříkového sporu. Štroner tak ovšem nepostupoval, svá obecná tvrzení z 27. 10. 2023 obratem nekonkretizoval a z ničeho ani neplyne, že by ještě v roce 2024 ČNB předložil rejstříkové usnesení Fj 396527/2023/MSPH.
135. Nelze ani popřít, že p. Štroner měl posléze, tj. po 20. 3. 2024 čili po nabytí právní moci rejstříkového usnesení, dostatek času i prostoru hájit procesní práva žalobkyně (v řízení o rozkladu) a také dodatečně usilovat o odstranění tehdy již dlouhodobě trvajících nezákonností (nepředložení evidence stran předčasného splácení úvěrů, nezveřejnění auditované ani neauditované účetní závěrky). Štroner, jako oprávněný jednatel žalobkyně, tedy nemohl ovlivnit jen dílčí období, v němž žalobkyně neodstraňovala své primární pochybení. I pokud by tedy časově omezenou část omisivního protiprávního jednání nebylo možné plně přičíst žalobkyni, oprávněný jednatel žalobkyně měl následně – před vydáním napadeného rozhodnutí – prostor k tomu, aby svým aktivním jednáním (doložením požadovaných evidencí či předložením schválené či neschválené účetní závěrky) minimálně odstranil další trvání protiprávního jednání žalobkyně. Tím pak mohl také zvýšit šance žalobkyně před správními orgány, učinil-li by do vydání napadeného rozhodnutí (a směrem k žalované, event. následně správnímu soudu konkrétně tvrdil a prokazoval) taková opatření, jež legitimně mohla mít vliv na závěr žalované o bránění dohledu a s tím související rozhodnutí o odnětí oprávnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

136. Soud na tomto místě tedy souhlasí s poněkud zjednodušujícím, ale stále správným závěrem obou správních orgánů, že spory o ovládnutí nemohou žalobkyni zbavit odpovědnosti za protiprávní jednání. V tomto směru je zejména příležitým závěr bankovní rady, že povinnosti stanovené ZSÚ tížily žalobkyni, „*bez ohledu na to, která osoba je členem jeho statutárního orgánu (jednatelem), a zda jsou či nejsou vedeny právní spory ohledně ovládnutí*“ žalobkyně (bod 66 napadeného rozhodnutí). Ze shromážděných důkazů nevyplývá alespoň rozumná pochybnost o tom, že se žalobkyně vytýkaných protiprávních jednání skutečně dopustila.
137. Žalobkyně také namítla, že dle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Dle ní byly dány **liberační důvody**, a tedy podmínky pro to, aby ji ČNB zprostita odpovědnosti za přestupek.
138. V rozsudku ze dne 28. 6. 2023, čj. 2 As 262/2022-36, *CD Trade Group*, bod 22, NSS konstatoval, že odpovědnost právnické osoby za přestupek je objektivní, nikoliv však absolutní. Právnická osoba za přestupek neodpovídá, prokáže-li, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Za veškeré úsilí ve smyslu tohoto liberačního důvodu je třeba považovat soubor opatření a činností, které mají preventivní účel a jsou dostatečné k tomu, aby zabránily porušování či neplnění právních povinností za běžných okolností (ve vztahu k předchozí právní úpravě viz Prášková, H. *Základy odpovědnosti za správní delikty*. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 321). Břemeno tvrzení i důkazní břemeno ohledně prokázání naplnění liberačního důvodu leží na obviněné právnické osobě. Možné liberační důvody přitom doktrína i judikatura vykládá poměrně restriktivně, například jako zásah vyšší moci a omezené množství informací, které jsou k dispozici *v době před jednáním* (rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2016, čj. 7 As 258/2015-37, *RYDVAL*). NSS již výslovně dovodil, že právnická osoba se nemůže odpovědnosti za přestupek zprostit odkazem na právní předpisy a zákonné povinnosti zaměstnanců. Stejně tak nelze za liberační důvod považovat vnitřní organizační poměry právnické osoby (rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2005, čj. 6 A 109/2000-73, *CHEPOS*).
139. V tomto ohledu žalobkyně netvrdila žádné okolnosti, které by mohly být liberačními důvody ve vztahu k *primárnímu* porušení jejích povinností. V žalobě uvádí pouze obecná tvrzení vztahující se k sekundárnímu porušení, tj. k udržování tohoto protiprávního stavu, a to, že již opravila chyby v IT systémech, či že přijala množství opatření, která mají za cíl zajistit soulad s regulatorními požadavky, např. že spolupracuje se společností Smart Compliance, která pro ni zajišťuje soulad s regulatorikou. Takové argumenty ovšem nelze považovat za řádnou reakci na podrobně popsání pochybení na straně žalobkyně v bodech 52 a násl. prvostupňového rozhodnutí. Dále v žalobě uvedla, že na 1. 9. 2024 je naplánován audit účetních závěrek za roky 2022 a 2023. Toto datum v dalších vyjádřeních zaslaných soudu posouvala až na konec ledna 2025. Obdobné plyne i z posledního vyjádření žalobkyně ze dne 24. 1. 2025 (k tomu podrobněji viz část IV.E. níže). Soud ve shodě s ČNB uvádí, že tato následná opatření nemohou být důvodem pro liberaci žalobkyně ze spáchání přestupku, nebyla však z důvodů opakovaně vyložených v tomto rozhodnutí způsobilá změnit ani závěry ve vztahu k odnětí oprávnění. I pokud by se tyto následné aktivity žalobkyně měly vztahovat k období, v němž neodstranila, resp. udržovala primární nezákonnost, z ničeho nevyplývá, že by žalobkyně doložila ČNB evidenci stran předčasně splácených úvěrů za požadovaná období (jak ČNB požadovala výzvou v roce 2022). Ani následně během správního řízení nepředložila opravenou účetní závěrku, která by podávala věrný a poctivý obraz o účetnictví žalobkyně za rok 2022 (např. bod 87 prvostupňového rozhodnutí).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Naopak neustále tvrdila, že tato účetní závěrka bude teprve auditována. Jde-li o působení Smart Compliance, soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, bod 85.

140. Žalobkyně rovněž zaslala soudu rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu ze dne 15. 7. 2024 o prodloužení lhůty k podání daňového přiznání k dani z příjmů do 1. 9. 2024, avšak jak žalobkyně uvedla u jednání, toto se týkalo zdaňovacího období roku 2023, nikoliv roku 2022. Žalobkyně neobjasnila a ani soud z okolností případu neseznal, jak se tato „komunikace“ s finančním úřadem vztahuje k tomu, že žalobkyně do obchodního rejstříku včas nevložila účetní závěrku za rok 2022.
141. Podobně jako žalované i soudu uniká smysl námitky, že žalobkyně jednala v **krajní nouzi**. Dle § 24 odst. 1 přestupkového zákona platí, že *čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem*. Podle odst. 2 *nejde o krajní nouzi, jestliže toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet*.
142. Soud míní, že žalobkyně neoznačila zájem chráněný zákonem, který by chránila tím, že spáchala *primární* nezákonnost. V bodě 52 žaloby sice opakovaně vypočetla okolnosti, kterým následně čelila (nepřátelské převzetí), avšak ani tyto nereprezentují zájem chráněný zákonem (veřejný zájem), ale jen její soukromé zájmy, případně soukromé zájmy jiných osob (zájmy na kontrole žalobkyně původním vlastníkem a obnově původního statutárního orgánu). Z právě uvedeného je pak patrné, že u žalobkyně nemohly být dány ani podmínky pro použití § 39 písm. b) přestupkového zákona, jelikož nešlo o to, že by *zcela* nenaplnila podmínky krajní nouze dle § 24 odst. 2 (způsob odvracení nebezpečí, větší závažnost následku jednání). Jednání žalobkyně vůbec nešlo podřadit pod jednání v krajní nouzi dle § 24 odst. 1 přestupkového zákona.

IV.D. Nepřiměřenost uložené pokuty

143. Žalobkyně na s. 24 až 31 žaloby uplatnila námitku nepřiměřenosti uložené pokuty, kterou proplétala další polemikou s tím, že jí žalovaná odňala oprávnění poskytovat spotřebitelské úvěry. V části IV.D. rozsudku se soud zabývá jen pouze přiměřeností uložené pokuty. Zbylé námitky vypořádá v části IV.E. níže.
144. Soud k tomu předesílá, že ukládání sankcí za přestupky je příkladem volného správního uvážení a jeho soudní přezkum je tak podstatně omezen. Soud může posoudit jen to, zda správní orgán při aplikaci správního uvážení nepřekročil meze správního uvážení; zda z nich nevybočil či zda své volné správní uvážení nezneužil (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, *Asociace užité grafiky a grafického designu*, bod 23 a násl.). Soud je oprávněn posoudit námitku nepřiměřenosti sankce v rámci moderačního práva ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s., a to jen v případě, dospěl-li k závěru, že pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši (rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, čj. 6 A 96/2000-62, *METRANS*). Aby soud vyhověl námitce nepřiměřenosti uložené sankce, musel by být dán *zjevný* nepoměr uložené sankce vůči závažnosti, rozsahu a následkům deliktního jednání, a to s přihlédnutím k majetkovým poměrům pachatele. Moderace soudu nemá nahrazovat uvážení správních orgánů pro stanovení vhodné sankce.
145. V kontextu právě uvedeného soud neshledal, že by ČNB vybočila ze zákonných mezí.
146. ČNB shledala žalobkyni vinnou z přestupku specifikovaného v bodě 2 shora. Nešlo o první pochybení žalobkyně, jelikož příkazem ze dne 27. 4. 2023 jí za jiné pochybení ČNB

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pravomocně uložila pokutu ve výši 3 mil. Kč. Tehdy žalobkyně spáchala přestupek dle § 148 odst. 1 písm. b) ZSÚ, jelikož dílem nezavedla a dílem neudržovala přiměřená a účinná pravidla pro posuzování úvěruschopnosti žadatelů o úvěr, resp. u některých produktů neudržovala zavedená pravidla a postupy pro zjištění a ověření příjmů, výdajů a závazků žadatelů o úvěr.

147. V nynějším případě šlo o odlišná pochybení. To ovšem neznamená, že tyto další prohřešky žalobkyně měla ČNB přehlížet. Dle soudu správní orgány pečlivě vysvětlily, v čem v nyní projednávaném případě spočívalo porušení ZSÚ a proč bylo třeba potrestat nezákonné jednání žalobkyně. Není pravda, že by ČNB uložila nezákonný trest, jelikož žalobkyni uložila druh trestu, který ZSÚ předpokládá (pokutu; § 94 prvostupňového rozhodnutí) a uložila ji také v rámci zákonné trestní sazby. Konkrétně ČNB žalobkyni uložila pokutu ve výši 1 mil. Kč, tzn. pokutu ve výši 5 % z horní hranice zákonné sazby po zohlednění všech nutných vstupů, které mohou ovlivnit výši uložené pokuty.
148. Soud již shora vyjádřil přesvědčení, že žalobkyně měla dostatek času a prostoru napravit primární nezákonnost a do data zahájení řízení o přestupku (případně i posléze do vydání napadeného rozhodnutí) také mohla přijmout taková opatření k nápravě, která by minimálně ukončila udržování nezákonného stavu (nepředložení evidencí žádaných výzvou v roce 2022, nedodání věrohodného účetnictví za rok 2022). Lze jen dodat, že ani pokud by žalobkyně ukončila trvající protiprávní stav po zahájení řízení, neznamená to, že by ji ČNB nemohla uložit pokutu. Ani následné odstranění původní nezákonnosti totiž nelze automaticky považovat za polehčující okolnost či za důvod pro upuštění od uložení sankce (např. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2021, čj. 1 As 498/2020-29, *Purum*, bod 29).
149. Jakkoli je jisté ze subjektivních důvodů pochopitelné, že osoby nyní stojící za žalobkyní po dobu několika měsíců „zápasily“ s jinými osobami, které dočasně převzaly kontrolu nad žalobkyní, správní orgány ani nyní soud nemohou jen kvůli těmto vnitřním problémům podnikatele rezignovat na výkon své činnosti. Přestupkový zákon neobsahuje závazný výčet polehčujících okolností. Takovou okolností může být v zásadě „cokoliv“, a tedy i subjektivní potíže na straně pachatele přestupku. Přesto soud v tomto případě neshledal potřebu za správní orgány domýšlet, že právě okolnosti tvrzeného „nepřátelského převzetí“ bylo třeba považovat za polehčující. I pokud by tomu tak bylo, nutně to neznamená, že by správní orgány měly ukládanou sankci individualizovat jinak, že by uložily žalobkyni nižší pokutu nebo, že by měly upustit od potrestání žalobkyně. Takový postup by byl v přímém rozporu s myšlenkami, které ČNB zahrnula do bodu 103 prvostupňového rozhodnutí, s nimiž soud souhlasí. Soud k tomu poznamenává, že pokuta ve výši 5 % z horní hranice zákonné sazby v *obecné* rovině zpravidla reflektuje nižší závažnost, resp. zohledňuje případné polehčující okolnosti. ČNB žalobkyni uložila pokutu v rámci spodního spektra zákonné sazby, a to navzdory tomu, že jednání žalobkyně považovala za vysoce společensky škodlivé (žalobkyně znemožnila výkon dohledu nad trhem), a navzdory tomu, že se žalobkyně proti ZSÚ provinila opakovaně (bod 97 prvostupňového rozhodnutí). Již jen to svědčí pro závěr, že pokuta nebyla nepřiměřená. V tomto případě ČNB přihlédla také ke své rozhodovací praxi (bod 101 prvostupňového rozhodnutí) a i k tomu, že dalším výrokem cit. rozhodnutí žalobkyni odňala oprávnění poskytovat další spotřebitelské úvěry (srov. jiný případ, v němž ČNB také odňala oprávnění k poskytování spotřebitelského úvěru a současně uložila vyšší pokutu – rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2025, čj. 4 As 57/2024-57, *MINIHOTOVOST*, jímž byl potvrzen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2024, čj. 11 A 117/2023-119).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

150. Dle soudu ČNB respektovala zásadu individualizace trestu, jelikož zjistila veškeré podstatné okolnosti skutku a přihlédla také ke všem relevantním aspektům tohoto případu (§ 37 a násl. přestupkového zákona), zejména výslovně k povaze a závažnosti přestupku (bod 97 násl. prvostupňového rozhodnutí), k přitěžujícím (a polehčujícím) okolnostem (body 99 a 100 téhož rozhodnutí) a i k povaze činnosti žalobkyně (bod 101). Soud nezjistil, že by správní orgány při ukládání sankce porušily zásadu materiální pravdy či zásadu vyšetřovací, na které žalobkyně obecně poukazuje na s. 24-26 žaloby. Soud jen na okraj poznamenává, že ani bankovní rada, ani soud žalobkyni neodňaly právo vznést námitku, že se skutkový děj odehrál jinak, než zjistila ČNB v prvostupňovém rozhodnutí. Není pravdou, že by bankovní rada rezignovala na posouzení všech relevantních okolností případu. Navíc, vzhledem k detailnější reakci soudu na podrobnější žalobní námitky, si žalobkyně může být jistá, že u ní nenastaly podmínky pro jednání v krajní nouzi (viz odůvodnění shora; také bod 74 žaloby).
151. Stran námítky nepřiměřenosti uložené pokuty (bod 83 žaloby) soud předně odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS. Z něj plyne, že správní orgán ukládající pokutu je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Rozšířený senát konstatoval, že při zjišťování osobních a majetkových poměrů vychází správní orgán z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení; nelze-li jinak, stanoví je odhadem. Dále dodal, že správní orgán se nebude muset při ukládání pokuty za delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů „*tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nebrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžádají v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval*“.
152. Primárním zdrojem informací potřebných pro určení výše pokuty je proto sám přestupce. Pokud přestupce o svých majetkových či osobních poměrech mlčí, což je bezpochyby jeho právem, jsou možnosti správních orgánů poměrně omezené. V takovém případě v zásadě postačí, pokud správní orgán vyhodnotí informace, které má již k dispozici, provede základní lustraci ve veřejných rejstřících a výši pokuty stanoví při zohlednění zákonem vymezených kritérií odhadem. Pachatel má následně v odvolacím (rozkladovém) řízení možnost své majetkové poměry uvést, má-li za to, že uložená pokuta je pro něj likvidační (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2021, čj. 55 A 24/2020-91).
153. ČNB se pečlivě věnovala finančním poměrům žalobkyně v bodu 102 prvostupňového rozhodnutí. Jakkoli žalobkyně v žalobě obecně tvrdila, že po odnětí oprávnění k poskytování spotřebitelských úvěrů fungovala spíše v nouzovém režimu než v režimu, který by generoval zisky z běžného podnikání, nevyčíslila, jak konkrétně se jí dotkne uhrazení částky 1 mil. Kč, a zda by úhrada takové částky byla pro ni likvidační. Přitom nezpochybnila zjištění ČNB, že v letech 2020 až 2021 její čistý obrát činil cca 600 až 700 mil. Kč, resp. čistý kapitál dosahoval 65 až 75 mil. Kč. Bankovní rada pak doplnila, že i v roce 2023 měla žalobkyně dle ní vykázaných dat vlastní kapitál ve výši přes 71 mil. Kč a poskytla

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

téměř 32 tis. spotřebitelských úvěrů ve výši přes 693 mil Kč (bod 83 napadeného rozhodnutí). V tomto ohledu bankovní rada nepominula, že žalobkyně během insolvenčního řízení v prohlášení jednatele ze dne 19. 4. 2024 uvedla, že není v úpadku (bod 83 napadeného rozhodnutí). Bankovní rada rovněž správně připomněla, že žalobkyně má možnost požádat o rozložení úhrady pokuty do splátek, což může snížit citelnost uložené pokuty (viz bod 89 napadeného rozhodnutí a tam citovanou judikaturu). Žalobkyně přitom netvrdila žádné konkrétní důvody, které by jí – navzdory shora uvedeným skutečnostem – bránily uhradit uloženou pokutu. Netvrdila ani nedoložila, že by pokuta byla pro ni likvidační. Obdobné tvrzení vztahovala pouze k odnětí oprávnění poskytovat spotřebitelské úvěry.

154. Soud nepominul návrh žalobkyně na moderaci uložené pokuty. Ani tento návrh není důvodný.
155. Dle § 78 odst. 2 s. ř. s. soud může (nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí) v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za přestupek, od trestu upustit nebo jej snížit v zákonem dovolených mezích, pokud je trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši.
156. Jak soud uvedl již výše, neshledal pokutu nepřiměřenou, logicky tedy neshledal ani důvody pro upuštění od jejího uložení či pro její moderaci. Žalobkyně nespécifikovala ani žádné konkrétní okolnosti, které by jí následně bránily v úhradě pokuty ve výši 1 mil. Kč. Místo toho soustavně tvrdila, že „oživuje“ své podnikání. Žalobkyně tedy formulovala jen obecný návrh na moderaci a své nové poměry přiblížila pouze ve stručném návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, aniž je řádně v konkrétnostech doložila. Za těchto okolností soud neměl prostor k úvahám o jakékoliv moderaci uložené pokuty.

IV.E. Odnětí oprávnění poskytovatele spotřebitelských úvěrů

157. Žalobkyně měla konečně za to, že ji ČNB nemohla odejmout oprávnění k poskytování spotřebitelských úvěrů, a to zejména s ohledem na již opakovaně zmiňované tvrzení o nepřátelském převzetí. Správní orgány dle ní neprovedly řádnou správní úvahu o tom, zda v případě pochybení, která žalobkyni vyčetly, lze aktivovat nejzazší dohledové opatření, jež mohly použít.
158. Soud předesílá, že odnětí oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru není správním trestem (např. rozsudek 4 As 57/2024, *MINIHOTOVOST*, bod 35, rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2019, čj. 7 Afs 288/2018-71, č. 3838/2019 Sb. NSS, *ERB bank*, bod 50 a násl. ve věci obdobně formulovaného oprávnění v zákoně o bankách, rozsudky 2 Afs 304/2018, *WPB Capital, spořitelní družstvo*, bod 50 a násl., či 9 As 202/2014, *eCENTRE*, bod 88, srov. také rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 7. 7. 1989 ve věci *Tre Traktörer AB proti Švédsku*, stížnost č. 10873/84). Na dohledová opatření přitom nelze vztahovat stejné požadavky, s nimiž pracuje zákon či navazující praxe při řešení vlastních přestupků. Proto nejsou příléhavé ani námitky, které žalobkyně uplatnila v bodě 97 a 98 žaloby. Jde o ucelený a od přestupků jasně oddělený systém, jehož hlavním účelem je napravit nezákonnost (opatření k nápravě) nebo dočasně či trvale zamezit dalšímu porušování zákona. Účelem tohoto dohledového opatření není trestat (k tomu slouží tresty za jednotlivé přestupky), ale zamezit v trvajícím protiprávním jednání, kterého se dlouhodobě dopouštěla žalobkyně. V tomto typu dohledového řízení se neuplatní měřítko subjektivní odpovědnosti (proto se nelze dovolávat ani nezaviněných okolností, jak činila žalobkyně v bodě 79 *in fine* žaloby). Oprávnění k poskytování spotřebitelských úvěrů podle ZSÚ na jednu stranu umožňovalo žalobkyni poskytovat spotřebitelské úvěry, na druhou stranu ji zavazovalo, aby respektovala pravidla stanovená

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pro tuto „licencovanou“ činnost. Lapidárně řečeno, nelze jen těžit z benefitů výnosného podnikání na finančním trhu, ale je také třeba konstantně dodržovat pravidla hry, které pro tento typ podnikání nastavily právní předpisy (k veřejnému zájmu na stabilitě finančního trhu vč. dodržování přísných pravidel navazující regulace srov. např. rozsudek 2 Afs 304/2018, *WPB Capital, spořitelní družstvo*, bod 58).

159. Pro podnikání na finančním trhu je přitom příznačná úzká spolupráce s regulátorem, který v mezích právních předpisů nastavuje dílčí metodiky, pomáhá subjektům nastavovat interní pravidla či techniky kontroly, ale také kontroluje a vynucuje dodržování právních předpisů. Soud v obecné rovině souhlasí s žalobkyní, že regulátor by měl jednat kooperativně a partnersky. To ovšem neznamená, že takový přístup si má zachovat i v případě opakovaných či závažných prohřešků vůči zákonným povinnostem poskytovatele spotřebitelských úvěrů. Nedokáže-li poskytovatel promptně reagovat na regulátorem předestřená pochybení, regulátorovi nezbyvá než změnit rétoriku. Pokud by za takové situace regulátor v rámci své působnosti v odůvodněných případech nepřistoupil k takovým krokům, jež mohou za určitých podmínek vyústit i ve využití ultimátního opatření v podobě odnětí licence, jeho metodická činnost vč. oprávnění, jimiž disponuje, by ztrácela význam. Regulátor, který nekouše, je bezzubý. Obecná polemika žalobkyně s „přebujelostí“ regulace není na místě. Z historických zkušeností musí být každému patrné, že poskytování spotřebitelských úvěrů musí podléhat přísným pravidlům. Tato pravidla nejsou samoučelná, ale mají chránit jak spotřebitele (kteří mj. z různých důvodů nemusejí dosáhnout na výhodnější úvěr u bankovní instituce), tak zdraví a transparentnost celého finančního trhu (kontrola vlastního kapitálu, resp. struktury kapitálu poskytovatele úvěru). V nyní posuzovaném případě ostatně okolnosti nastalé po oznámení o zahájení řízení ukázaly, že žalobkyně ani do okamžiku vydání napadeného rozhodnutí neučinila takové kroky, v jejichž důsledku by se opatření o odnětí licence ukázalo neadekvátním (srov. v podrobnostech níže).
160. Dle § 146 odst. 1 písm. c) ZSÚ platí, že *Česká národní banka může odejmout oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru, jestliže nebankovní poskytovatel spotřebitelského úvěru opakovaně nebo závažně poruší povinnost stanovenou tímto zákonem, nebo jiným právním předpisem upravujícím postup při poskytování spotřebitelského úvěru.*
161. ČNB i bankovní rada se shodly, že žalobkyně porušila ZSÚ jak opakovaně, tak závažně.
162. Shora cit. ustanovení počítá s dvojstupňovou úvahou ČNB. V rámci prvního kroku ČNB vždy musí vyložit pojmy *opakované a/nebo závažné* porušení zákonné povinnosti. Soud nepochybuje o tom, že v případě závažného porušení zákonné povinnosti jde o výklad neurčitého právního pojmu. K aplikaci § 146 odst. 1 písm. c) ZSÚ ovšem nestačí prosté zjištění o opakovaném a/nebo závažném porušení zákonné povinnosti. Další podmínkou jeho použití, kterou ČNB musí zvážit v druhém (následujícím) kroku, je korektní správní úvaha (správní uvážení) nad tím, zda všechny okolnosti daného případu svědčí pro odnětí oprávnění k poskytování spotřebitelských úvěrů. V tomto případě tedy jde o kombinaci dvou administrativněprávních technik, v prvním kroku ČNB provádí výklad neurčitého právního pojmu (zda jde o závažné porušení zákonné povinnosti), a v druhém odděleném kroku provádí správní uvážení (zjednodušeno řečeno, zda nápravy delikventa nemůže dosáhnout jiným mírnějším opatřením). Obdobnou posloupností úvah při rozhodování se ostatně zabýval NSS v rozsudku ze dne 29. 8. 2023, čj. 10 As 20/2023-115, *Elektrárna Chvaletice* (přezkum emisních výjimek). S tím ostatně počítaly i správní orgány, jelikož

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalovaná souhlasila s žalobkyní, že ne každé závažné a ne každé opakované pochybení vede k odnětí oprávnění poskytovat spotřebitelské úvěry.

163. Soud ve shodě s ČNB nemá pochybnost o tom, že žalobkyně **opakovaně** porušila své zákonné povinnosti. Pro opakování postačuje, pokud žalobkyně již jednou své zákonné povinnosti porušila (správně viz bod 110 prvostupňového rozhodnutí); navíc v tomto případě byla za toto předchozí porušení zákonných povinností pravomocně potrestána příkazem ze dne 27. 4. 2023 (srov. rozsudek 8 Afs 17/2012, *PROVENTUS Finance*, bod 197). Žalobkyně v podání ze dne 21. 1. 2025 a následně pak během ústního jednání před soudem vznesla novou argumentaci, a to, že přestupek potrestaný příkazem ze dne 27. 4. 2023 je tak odlišný od nyní projednávaného přestupku, resp. došlo k němu před tak dlouhou dobou, že zde ČNB nemohla konstatovat opakované porušení zákonných povinností ve smyslu § 146 odst. 1 písm. c) ZSÚ. Dále namítala, že se tou dobou jednalo o „všední“ přestupek, kterého se běžně dopouštěli poskytovatelé spotřebitelských úvěrů, jelikož se tehdy teprve vytvářela interpretační praxe k vágní právní úpravě. Přestože jde o novou, a tedy opožděnou a nepřipustnou námitku, soud k tomu nad rámec nezbytně nutného uvádí, že ani pokud by šlo o včasnou námitku, nic by nezměnila na posouzení věci. Přestupky trestané příkazem ze dne 27. 4. 2023 se týkaly posuzování úvěruschopnosti spotřebitelů, resp. nastavení pravidel pro takové posuzování. Jakkoli se tento skutek odlišuje od neposkytnutí evidence stran předčasného splácení úvěrů (§ 117 ZSÚ), oba přestupky sdílejí v konečném důsledku stejný objekt, a to ochranu spotřebitele, který zamýšlel využít či využíval produktů žalobkyně. Jde-li pak o časovou prodlevu mezi jednotlivými přestupky, je pravdou, že je dělí 2 roky a pár měsíců, což se žalobkyni subjektivně může jevit jako dlouhá doba. Soud ovšem nepominul, že žalobkyně k datu vydání příkazu ze dne 27. 4. 2023 již nezákonně prodlévala s předložením evidencí stran předčasného splácení úvěrů, za což ji ČNB trestala nynějším prvostupňovým rozhodnutím. V tomto ohledu soud nepovažuje období cca dvou let, které dělilo jednotlivá nezákonná jednání žalobkyně, za natolik dlouhé, že by ČNB nemohla konstatovat *opakované* porušení zákonných povinností. Jak soud vyloží níže, nejedná se ani o žádná „drobná“ pochybení, jak navodila žalobkyně v bodě 14 podání ze dne 21. 1. 2025. Jakkoli žalobkyně tehdy měla pochybit v období, kdy správní orgány vykládaly novou právní úpravu, nic to nemění na tom, že proti příkazu ze dne 27. 4. 2023 se žalobkyně nebránila a příkaz nabyl právní moci. Soud nepochybuje, že žalobkyně svým jednáním naplnila kritérium opakování přestupku čili recidivy.
164. Soud míní, že porušení zákonných povinností vypočtené ve výroku I prvostupňového rozhodnutí bylo rovněž **závažné**. Pohledem soudu ČNB správně vymezila neurčitý právní pojem „závažného porušení“ povinnosti uložené právním předpisem. V prvostupňovém rozhodnutí vypočetla několik dílčích aspektů, které ve svém spojení dokládají, že sporné porušení povinností nelze považovat za běžné či bagatelní, ale naopak je na ně třeba nahlížet jako na závažné. Soud souhlasí s tím, že závažnost porušení jednotlivé povinnosti lze určit dle toho, jak významný zákonem chráněný zájem delikvent ohrozil porušením povinnosti, významu a rozsahu následků porušení povinnosti, okolností porušení povinnosti či také délky doby, po kterou tento zájem ohrožoval (bod 114 prvostupňového rozhodnutí).
165. Zákon o spotřebitelském úvěru jednak vytváří a ohraničuje prostor pro tento typ podnikání na finančním trhu, jednak je jeho účelem zajistit vysokou ochranu spotřebitelů. Výchozím předpokladem takové ochrany je pak imperativ, aby na tomto specifickém trhu působily pouze subjekty, které udržují postupy a pravidla přiměřená povaze, rozsahu a složitosti činností nebankovního poskytovatele. Ve shodě s ČNB soud uvádí, že žalobkyně byla

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

povinna vést úplné a průkazné účetnictví nejen dle obecných předpisů o účetnictví, ale tuto dílčí povinnost zákonodárce zvlášť zahrnul mezi povinnosti poskytovatele dle ZSÚ. Již jen z tohoto pohledu nešlo toliko o porušení dílčí administrativní povinnosti dle „obecné“ úpravy, ale o postup v přímém rozporu s předpisem, který musí být alfou i omegou každého poskytovatele spotřebitelských úvěrů. Tento požadavek dle ZSÚ není ani samoučelný, jelikož pouze kontrolou řádně vedeného účetnictví, tj. vč. požadavku na jeho vedení způsobem, který zaručuje trvalost účetních záznamů, lze věrně zobrazit a prozkoumat strukturu kapitálu poskytovatele ve smyslu § 10, 11 a 14 ZSÚ a tedy efektivně vykonávat dohled nad plněním klíčových regulatorních povinností. Soud souhlasí s žalobkyní, že v jejím případě – alespoň jak se zdá – nešlo o dlouhodobé a rozsáhlé falšování účetních výkazů. Byť se jádro původního účetního pochybení týkalo relativně izolovaného předmětu (souboru ochranných známek), nelze přehlížet, že toto pochybení bylo dlouhodobé a žalobkyně jej, jakkoli ji ČNB opakovaně upozorňovala, až do okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nijak nenapravila. Z tohoto hlediska je lhostejné, zda se jedná o účetní pochybení v řádu jednotek či desítek milionů korun. Stejně tak ČNB nemá efektivní nástroj ke kontrole dodržování pravidel nakládání s žádostmi o předčasné splacení spotřebitelských úvěrů (§ 117 ZSÚ), pokud jí poskytovatel úvěrů nepředloží kompletní evidenci, tj. evidenci včetně dat, která žalobkyně za sledovaná období (omezeno zahájením řízení dne 24. 11. 2023) ČNB nedodala. V tomto ohledu jsou marné výmluvy žalobkyně na dočasnou chybu v informačním systému. Došlo-li skutečně k této „dočasné“ chybě, žalobkyně měla chybějící data zpracovat ručně a evidenci stejně tak předložit, popř. žalované předložit jiné podklady, na jejichž základě by žalovaná mohla realizovat svá dohledová oprávnění.

166. Podstatné ztížení či úplné znemožnění dohledové kontroly (význam a rozsah následků porušení povinností) plnění povinností dle § 14 a § 117 ZSÚ (významný zákonem chráněný zájem) jistě nelze hodnotit jako běžné, méně závažné či zcela nevýznamné porušení povinností stanovených právními předpisy. Zajde-li nesplnění dílčích povinností dle ZSÚ tak daleko, že ČNB po období několika po sobě jdoucích měsíců (délka) nemůže provést řádnou kontrolu dodržování konkrétních pravidel stanovených v ZSÚ, jejichž smyslem je ochrana významných zákonem chráněných zájmů, dle soudu jsou splněny předpoklady pro to, aby šlo o závažné porušení povinností ve smyslu § 146 odst. 1 písm. c) ZSÚ. Správní orgány neopomněly zohlednit také specifika této kauzy (okolnosti porušení povinností stanovených právními předpisy). V jejich rozhodnutích se zabývaly zejména tím, že žalobkyně porušila své povinnosti již předtím, než došlo k tvrzenému nepřátelskému převzetí, a protiprávní stav udržovala během období několika měsíců ještě před zápisem p. Ptáčka do obchodního rejstříku a ani poté. S těmito dílčími závěry soud souhlasí.
167. Na tom nic nemění souhrn nově vznesených tvrzení o nápravných opatřeních, které žalobkyně předložila soudu až ve vyjádření ze dne 24. 1. 2025. Tato nápravná opatření se – i dle žalobkyně – dílem týkají pochybení, která žalobkyni žalovaná vytýkala. Dle soudu však žalobkyně těmito tvrzenými nápravnými opatřeními v žádném ohledu nemohla z povahy věci dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupky (jde o chování po činu, jež mohlo být, prokázala-li by žalobkyně činění konkrétních relevantních kroků, a to ve vztahu k období do vydání napadeného rozhodnutí, polehčující okolností). Především však ani tyto tvrzené kroky ze soudem identifikovaných důvodů nebyly s to vyústit v závěr, že žalobkyně změnila do vydání napadeného rozhodnutí svůj přístup k plnění regulatorních povinností nezbytnému pro efektivní dohled regulátora tak, aby to mohlo ovlivnit závěry v řízení o odnětí oprávnění. Pochybení, jež byla původně žalobkyni kladena za vinu v přestupkovém

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

řízení (ohraňováno zahájením řízení), ani porušení povinností a tím založený protiprávní stav, jenž byl základem pro závěr o odnětí oprávnění, žalobkyně neodstranila ani do data vydání napadeného rozhodnutí, resp. předmětné povinnosti nesplnila, resp. ani netvrdí, že by tyto povinnosti zcela splnila.

168. Žalobkyně sice tvrdí přijetí některých „nových“ opatření, žádné z nich však, a to už jen na podkladě jejích tvrzení, není způsobilé vyvrátit závěr žalované o tom, že žalobkyně do data vydání napadeného rozhodnutí nenapravila ta pochybení, resp. nepřestala porušovat ty povinnosti, jejichž nedodržení jí bylo vytýkáno a které bránilo účinnému dohledu regulátora. Žalobkyně sice v řízení před soudem poukazovala na přijetí dílčích opatření s tím, že některá z nich vyjevila již před vydáním napadeného rozhodnutí bankovní rady. Již z jejích tvrzení k těmto poukazovaným opatřením je však zjevné, že jimi z povahy věci ani v případě jejich prokázání nemohla zvrátit závěry žalované k charakteru a především významu pochybení, která jí byla vyčítána, a jež byla pro provedeném vyhodnocení opakovanosti a závažnosti základem diskrece vyústivší v odnětí oprávnění (viz níže). Jde-li o tvrzenou opravu chyby v informačním systému evidence spotřebitelských úvěrů, žalobkyně sama deklarovala tuto opravu v dubnu 2024 (po vydání prvostupňového rozhodnutí); učinila tak nicméně pouze ve vztahu k úvěrům předčasně splaceným za 1. pololetí 2024, nikoli tedy za období, která byla předmětem jednoho ze skutků žalobkyně vymezených v prvostupňovém rozhodnutí. Jinak řečeno, ač tvrzená přijatá nápravná opatření mohla v případě jejich prokázání ukazovat na to, že žalobkyně po zahájení řízení podnikla kroky zamezující do budoucna obdobnému zjištění, jaké žalovaná k prvnímu skutku učinila, nemohl soud obdobně jako žalovaná ponechat bez povšimnutí, že žalobkyně zcela rezignovala na to, aby podnikla jakákoli opatření ve vztahu k okolnostem za období, které mínila žalovaná prověřit. Žalobkyní tvrzené kroky se totiž, jak je zjevné již z jí prezentovaných skutkových tvrzení, nijak nedotýkaly období, které bylo předmětem zkoumání a prověřování regulátora. Ani eventuální prokázání skutečné realizace žalobkyní tvrzených kroků, resp. stavu po přijetí tvrzených opatření, tak nebylo způsobilé zvrátit závěr žalované o tom, že kroky žalobkyně znemožnily ČNB efektivní dohled nad plněním jí uložených regulatorních povinností, nehledě na to, že není vůbec jednoznačné ani to, že by vytýkané nedostatky zcela odstranila alespoň do budoucna.
169. Obdobné platí i pro vývoj nového informačního systému, který žalobkyně dle svých tvrzení vyvíjí od dubna 2024, či také pro přijetí nového zaměstnance pro účely vývoje nových produktů (prosinec 2024). Kromě toho, že z jejích tvrzení ani nevyplývá, že by už vytýkaná pochybení byla zcela napravena alespoň do budoucna, netýkají se skutkových okolností, které byly žalobkyni kladeny za období, jež bylo předmětem zájmu žalované, za vinu, a které byly základem pro závěr o odnětí licence. Jak bylo zdůrazněno výše, ani eventuální prokázání realizace těchto opatření, tedy prokázání, že do budoucna odnětí dohledu nad takto zásadním okruhem chování žalobkyně, resp. nad dodržováním s tím souvisejících zákonem stanovených povinností nehrozí, samo o sobě nebylo za situace, kdy žalobkyně nadále až do vydání napadeného rozhodnutí neumožnila žalované podrobit dohledu ty okolnosti, které žalovaná zamýšlela prověřit, způsobilé vyústit v závěr o nezákonném postupu žalované. Navzdory obecným tvrzením o dílčích nápravných opatřeních v období po vydání prvostupňového rozhodnutí žalobkyně nedoložila nic, na základě čeho by regulátor mohl zkontrolovat plnění klíčových povinností nebankovního poskytovatele za sledované období. Až do vydání napadeného rozhodnutí nepředložila ani jiné podklady, kterými musela disponovat, byť by nebyly v požadované struktuře a kvalitě tak, aby si ČNB mohla bez dalšího vykonávat dohled. Mohla tak učinit např. předložením celých evidencí,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

resp. předložením kompletní dokumentace ke všem úvěrovým případům, popř. navrhnout jiné důkazní prostředky včetně výsledku svých zaměstnanců, obchodních partnerů či klientů. Pro soud tedy bylo v rámci právě popsaných úvah klíčové, že žalobkyně žalované ani zčásti neotevřela možnost dohledu nad nezanedbatelnou částí úvěrových smluv žalobkyně za sledované období. Ve světle popsané nesoučinnosti, v důsledku níž nemohla žalovaná podrobit dohledu plnění klíčových povinností nebankovního poskytovatele spotřebitelských úvěrů, tak přetrvávalo až do vydání napadeného rozhodnutí imanentní riziko, že právě v těchto evidencích by ČNB zjistila skutečnosti, které mohly svědčit o jiných pochybeních žalobkyně stran rozhodování ve věci žádostí o předčasné splacení spotřebitelského úvěru. Ač se tedy žalobkyně v řízení před soudem dovolávala v popsaném rozsahu zohlednění jejího chování poté, co spáchala přestupky, resp. chování, které přímo nesouviselo s jejími pochybením, soud byl přesvědčen, že takové chování, byť k němu dílem mělo dojít před vydáním napadeného rozhodnutí, nebylo na skutkovém půdorysu nyní posuzované věci ani v případě jeho prokázání způsobilé ovlivnit žádný ze závěrů ČNB a bankovní rady. Pro úplnost soud dodává, že ani žalobkyně přitom nevysvětlila, jak „nová“ nápravná opatření ovlivňují zjištění ČNB ohledně „původních“ pochybení, v důsledku nichž bylo velké množství úvěrových případů odňato dohledu regulátora, ani nevznesla konkrétní argumentace zaměřenou na to, proč by navzdory těmto skutečnostem měla tvrzená opatření vést ke zrušení výroku o odnětí jejího oprávnění.

170. To samé bezpečně platí o účetní závěrce za rok 2022. Žalobkyně nebyla schopna sjednat nápravu vadně vedeného účetnictví za rok 2022 před zahájením přestupkového řízení, ani poté. Nyní soudu předkládá tvrzení a důkazy, které mají prokazovat, že nápravu sjednává až nyní během řízení před soudem. Pokud by ovšem soud zohlednil takové skutečnosti, postupoval by v přímém rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s., který mu káže přezkoumávat napadené rozhodnutí k právnímu a skutkovému stavu v době vydání napadeného rozhodnutí, zde tedy k 19. 6. 2024.
171. Proto soud neprováděl dílčí důkazní návrhy, které buďto neměly relevantní vztah k předmětu řízení o přestupku (trvajícím do 24. 11. 2023) nebo – ve vztahu k námitkám stran odnětí oprávnění – měly svědčit o nových skutečnostech, které nastaly až po vydání napadeného rozhodnutí (viz také část III shora). Vedle toho pak stojí žalobkyní dokládaná nápravná opatření z roku 2021, která se patrně týkají jednání, jež ČNB vyčetla žalobkyni příkazem ze dne 27. 4. 2023, a ne tedy jednání, pro která bylo vedeno nynější řízení.
172. Soud se ovšem neztotožnil s dílčím závěrem ČNB, která při posuzování závažnosti porušení povinností přičetla žalobkyni k tíži to, že s ní bylo vedeno exekuční řízení, resp. že na sebe podala insolvenční návrh (bod 116 napadeného rozhodnutí). Tyto okolnosti, jakkoli se mohly ČNB jevit jako podstatné, nezvyšují závažnost shora vyčtených porušení právních předpisů. Lze totiž připustit i takovou verzi reality, v níž k exekučnímu a insolvenčnímu řízení došlo i bez jakéhokoli přičinění žalobkyně, resp. že by tato řízení byla mimo sféru jejího vlivu (např. by mohlo jít i o šikanózní návrhy). Závažnost protiprávního jednání žalobkyně ovšem zvyšuje to, že žalobkyně nad rámec uvedených pochybení nerespektovala ani další přímo navazující pravidla související s vedením účetnictví, a to § 21a odst. 2 zákona o účetnictví (po uplynutí další doby nezveřejnila ani neauditovanou a neschválenou účetní závěrku, jakkoli tak měla učinit). Nelze opomenout ani to, že žalobkyně nesplnila na to navazující povinnost dle § 10 odst. 4 vyhlášky č. 381/2016 Sb., jelikož nepředložila ČNB výkaz činnosti (včetně rozvahy a výkazu zisků a ztrát) s upravenými údaji společně s informací o obsahu a důvodu opravy, a to bez zbytečného odkladu (bod 74 prvostupňového

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnutí). Žalobkyně ve vztahu k žalované také opakovaně ignorovala notifikační povinnost, jelikož neoznámila pacht svého závodu GULF OIL a.s., ani to, že GULF OIL následně dále propachtovala závod žalobkyně její „partnerské“ společnosti Simfina a.s. (podrobněji viz bod 107 prvostupňového rozhodnutí a tam poznámka pod čarou 62).

173. Proto ČNB a bankovní rada správně konstatovaly, že žalobkyně závažně porušila povinnosti jí stanovené právními předpisy.
174. Zbývá posoudit, zda správní orgány nepřekročily meze správního uvážení, jelikož dle § 146 odst. 1 písm. c) ZSÚ nemusí ani po opakovaném a/nebo závažném porušení povinností nutně následovat odnětí oprávnění poskytovatele spotřebitelských úvěrů.
175. Soud ctí nelehkou úlohu ČNB při výkonu dohledu nad finančním trhem. Dále soud míní, že ČNB by měla s ultimátními dohledovými opatřeními zacházet jako se šafránem. Pokud ke stejnému či obdobnému výsledku postačuje mírnější dohledové opatření (zde by se jednalo o dočasný zákaz nebo omezení činnosti poskytovatele spotřebitelských úvěrů ve smyslu § 145 odst. 1 a 3 ZSÚ) neměla by mechanicky sahat po ultimátním řešení spočívajícím v odnětí oprávnění.
176. Jde-li o správní uvážení, ČNB ho prováděla ve dvou samostatných krocích, jednak ve vztahu k opakování porušení povinnosti stanovené právními předpisy (bod 113 prvostupňového rozhodnutí), jednak k závažnosti takového porušení povinností (body 120 a 121 téhož rozhodnutí). Soud má za to, že tyto úvahy nelze oddělovat, při ukládání dohledového opatření není mezi jedním a druhým aspektem jednání žalobkyně neoddělitelná zeď. Naopak, zjistila-li ČNB, že žalobkyně porušila své povinnosti jak opakovaně, tak závažně, bylo na místě provést jedno všezahrnující správní uvážení ohledně toho, jaké dohledové opatření bylo třeba uložit. Tak k tomu ostatně přistupoval i soud v tomto rozsudku.
177. Dlužno doplnit, že úkolem soudu není zkoumat účelnost správního uvážení či jej nahradit uvážením soudním, ale jen a pouze zkoumat, zda správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek, které stanoví zákon (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46, č. 416/2004 Sb. NSS, *PROSPERITA*, náleží Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04, či již cit. rozsudek 10 As 20/2023, *Elektrárna Chvaletice*). K tomu v tomto případě nedošlo.
178. V tomto ohledu soud neshledal, že by z mezí správní diskrece vybočila úvaha, že dlouhou dobu trvající neschopnost žalobkyně přijmout a doložit její administrativní a účetní postupy ČNB ztěžuje, resp. znemožňuje výkon dohledu. To navíc za situace, v níž zde byla blízká časová souvislost s předchozím porušením povinností stanovených ZSÚ (příkaz ze dne 27. 4. 2023). ČNB za těchto okolností dospěla k závěru, že ochranu spotřebitelů mohla zajistit jedinečně tím, že za opakované porušení zákonných povinností žalobkyni odňala oprávnění poskytovatele spotřebitelských úvěrů (bod 113 prvostupňového rozhodnutí). Jakkoli se žalobkyni tato základní úvaha jeví jako strohá či přísná, soud neshledal, že by ČNB či následně bankovní rada překročily přípustné meze správního uvážení.
179. Ve smyslu právě uvedeného je třeba pohlížet i na další úvahy ČNB vyjádřené v bodech 120 a 121 prvostupňového rozhodnutí, resp. v bodech 34 a násl. napadeného rozhodnutí. Soud neodhlížel od polemiky žalobkyně, že její pochybení dle výroku I prvostupňového rozhodnutí sama o sobě nepostačovala k odnětí oprávnění poskytovatele spotřebitelských úvěrů. Je pravdou, že v posuzovaném případě nešlo o natolik závažná pochybení jako např. ve věci řešené rozsudkem 2 Afs 304/2018, *WPB Capital, spořitelní družstvo*. V bodech 50

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

a násl. právě cit. rozsudku NSS poukázal na případ, v němž tehdejší žalobkyně (družstevní záložna) založila své podnikání na systematickém utajování skutečné podstaty jí realizovaných transakcí. Jednání družstevní záložny vykazovalo znaky důmyslného zastírání právního jednání, které ČNB odhalila jen dílem náhody. Dle NSS takové protiprávní jednání fakticky eliminovalo účinný dohled ČNB. Ve srovnání s právě cit. rozsudkem ČNB jistě měla prostor zohlednit oproti v něm řešeným pochybením nezpochybnitelně relativně „nižší“ závažnost protiprávního jednání žalobkyně, nelze jí však ve světle výše uvedeného důvodně vyčítat, že porušení přesto vnímala jako „závažné“ a že v situaci, v níž šlo současně o recidivu, žalobkyni rovnou odňala oprávnění poskytovatele.

180. Lze si jistě klást otázku, zda v situaci, kdy by žalobkyně protiprávně nejednala opakovaně, ale jednání specifikované v bodě I prvostupňového rozhodnutí by bylo jejím prvním přešlapem, nebylo odnětí oprávnění excesivní (zda by nepostačoval jen dočasný zákaz poskytovat spotřebitelské úvěry po přiměřenou dobu, v níž by žalobkyně dodatečně mohla odstranit svá pochybení). Vzhledem k výše uváděným závěrům ovšem soud tuto otázku nyní zodpovídat nemusel. Přesto v tomto kontextu uvádí, že pokud by žalobkyně shora specifikovaným jednáním porušila své povinnosti poprvé, mohlo by být (a to i v mezích mantinelů ovládajících přezkum správní diskrece) zpochybnitelné, zda by ČNB v takovém případě nezvolila nástroj nepřiměřený. V důsledku méně závažného opatření v podobě omezení či dočasného zákazu by totiž žalobkyně získala benefit jakéhosi „nastaveného času“ k přeuspořádání svých vlastních rad a zejména ke splnění svých zákonných povinností, s čímž výslovně počítá i § 145 odst. 1 a 3 ZSÚ (možnost uložit opatření k nápravě a posléze omezit či zakázat činnost). V takovém případě by odnětí oprávnění, bez předešlého omezení či dočasného zákazu činnosti, bylo možné opřít snad jen o to, že nešlo o prosté nedoložení údajů k předčasnému splacení spotřebitelských úvěrů v požadované struktuře, ale o trvající nepředložení žádných relevantních údajů ve vztahu ke konkrétnímu období, stran něhož žalobkyně svým omisivním chováním až do vydání napadeného rozhodnutí bránila výkonu dohledu regulátora nad plněním některých klíčových regulatorních povinností uložených nebankovním poskytovatelům spotřebitelských úvěrů, ani o prosté nepředložení auditované a schválené účetní závěrky, nýbrž o nepředložení účetní závěrky za situace, v níž již po akvizici žalobkyně koncem roku 2022 existovaly reálné pochybnosti o plnění kapitálových povinností dle § 14 ZSÚ, a to v důsledku akvizice žalobkyně ze strany Ekonprofi (srov. i bod 33 napadeného rozhodnutí), na něž navazovalo do vydání napadeného rozhodnutí nezhojené porušení povinnosti vyplývající žalobkyni z § 21a odst. 2 zákona o účetnictví.

181. Jak soud uvedl již shora, žalobkyně porušila povinnosti poskytovatele jak opakovaně, tak závažně. Jakkoli nelze bez dalšího říci, že žalobkyně učinila porušování povinností daných právními předpisy součástí své firemní kultury (srov. rozsudek 2 Afs 304/2018, *WPB Capital, spořitelní družstvo*, bod 58), následek, který svým jednáním způsobila, se od následků ve věci řešené rozsudkem 2 Afs 304/2018, neliší z pohledu soudu natolik zásadně, aby to odůvodňovalo ve světle popsaných východisek výjimečný zásah soudu do správního uvážení žalované. Žalobkyně svým dlouhodobým omisivním jednáním bránila ČNB v efektivním dohledu, resp. tento dohled za sledované období bez právního důvodu dílem omezila, dílem znemožnila. Vše nasvědčuje tomu, jak ostatně mezi řádky uváděla i žalovaná, že zde bylo důvodné podezření, že žalobkyně nesplněním těchto svých povinností v rámci dohledu zastírala, že v minulosti skutečně postupovala v rozporu s hmotněprávními povinnostmi, a to jak při práci s žádostmi o předčasné splacení spotřebitelských úvěrů, tak při vedení účetnictví za rok 2022. O tom svědčí i to, že žalobkyni posléze dokládána nápravná opatření vždy směřovala k plnění povinností *pro futuro*, a nikoli k sanaci původních nezákonností

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

z let 2022 a 2023 (např. nepředložila ručně zpracovaná data k předčasnému splácení úvěrů, jakkoli se jí tato možnost nabízela). Jinak si nelze vysvětlit ani to, že žalobkyně nesplnila svou povinnost dle § 21a odst. 2 zákona o účetnictví zveřejnit neauditovanou či neschválenou účetní závěrku, jakkoli v řízení opakovaně tvrdila, že všechny chyby v této účetní závěrce již napravila. Pokud by žalobkyně včas zveřejnila alespoň takovou účetní závěrku, ČNB by jistě mohla kvalifikovaněji posoudit okolnosti dotýkající se jejich podezření. Jde-li o výrok o odnětí oprávnění poskytovat spotřebitelské úvěry (nikoli výrok stran přestupku), žalobkyně pohříchu žádný ze svých dohledových prohřešků neodstranila ani do vydání napadeného rozhodnutí, jakkoli k tomu měla dostatečný prostor (viz opakovaně již shora).

182. Jde-li pak o žalobkyni častě skloňovanou nepřiměřenost uloženého dohledového opatření, NSS vysvětlil v již cit. rozsudku 2 Afs 304/2018, *WPB Capital, spořitelní družstvo*, bod 52, že posouzení závažnosti protiprávního jednání a přiměřenost zvoleného opatření jsou dvě strany téže mince. Přitom uvedl, že zákon (za jiné, avšak velmi obdobné právní úpravy) nevyžaduje, aby ČNB při odnímání licence prováděla test proporcionality, ale postačuje, aby přesvědčivě uvedla, proč zvolila právě takovéto opatření (tamtéž, bod 55). Není sporu o tom, že zde šlo o následek ohrožovacích deliktů, které žalobkyně páchala opakovaně. Znakem ohrožovacího deliktu je přitom to, že nemusí způsobit újmu a újma není rozhodná ani pro posouzení přiměřenosti reakce ze strany orgánu veřejné moci, a to ať jde o sankci za přestupek, nebo o uložení dohledového opatření (8 Afs 17/2012, *PROVENTUS Finance*, bod 205).

183. Ze shora již opakovaně uvedeného je patrné, proč protiprávní jednání naplnilo znaky závažného a opakovaného porušení povinností stanovených právními předpisy. Zjednodušeně řečeno, šlo o recidivu. U druhého přestupku pak také o vícečinný souběh protiprávního jednání. Žalobkyně jistě mohla v obecné rovině uvažovat o tom, že – pokud by čelila tvrzenému nepřátelskému převzetí a současně by po zahájení řízení dne 24. 11. 2023 řádně napravila svá pochybení – mohla mít právo pokračovat v poskytování spotřebitelských úvěrů. Taková úvaha je ovšem ryze spekulativní. Jak soud detailně vysvětlil, primární pochybení žalobkyně měla původ v době dávno před tvrzeným nepřátelským převzetím a žalobkyně tato dlouhodobě udržovala již během dohledového řízení a neodstranila je ani v průběhu řízení, které završilo vydání napadeného rozhodnutí. Nejenže tedy vytýkaná pochybení neodstranila ani v době, ve vztahu k níž ji již tvrzená paralýza z důvodu nepřátelského převzetí ani dle jejích tvrzení neomezovala, ale neučinila vůči regulátorovi do tohoto okamžiku ani takové konkrétní kroky, jež by byly způsobilé vyústit v opačný závěr; namísto toho opakovaně setrvala v rovině obecných příslibů, které ve vztahu k účetním povinnostem nesplnila nejen do vydání napadeného rozhodnutí, ale (jak vyplývá ze skutečností mezi účastníky nesporných) ani do okamžiku rozhodnutí soudu. Žalovaná poskytla žalobkyni dostatečný prostor k nápravě.

184. Nadto, soud jen pro úplnost uvádí, že již jen pochybení vyčtená ve výroku I prvostupňového rozhodnutí mohou, ve spojení s předcházejícím přestupkem žalobkyně, odůvodňovat odnětí oprávnění. I pokud by žalobkyně po zahájení řízení poskytla ČNB či bankovní radě žádané údaje stran evidence předčasného splácení úvěrů a předložila věrohodnou účetní závěrku za rok 2022, neznamenalo by to nutně, že by jí ČNB nemohla odejmout oprávnění k poskytování spotřebitelských úvěrů (srov. obdobný argument v rozsudku 4 As 57/2024, *MINIHOTOVOST*, bod 47, ale také rozsudky 8 Afs 17/2012, *PROVENTUS Finance*, bod 203, a 9 As 202/2014, *eCENTRE*, bod 96). Takovou situaci ovšem soud neřeší, jelikož, žalobkyně v tomto směru nic relevantního neučinila.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

185. Soud neodhlížel od specifických okolností na straně žalobkyně souvisejících mj. s neoprávněnou změnou jednatele, avšak ve shodě s výše již podrobně rozvedenými úvahami neshledal důvod, pro který by závěry bankovní rady neobstály. Žalobkyně měla dostatek času a prostoru k tomu, aby proaktivně a s nejvyšší prioritou ještě před zahájením řízení o odnětí oprávnění zjedнала řádnou nápravu svých pochybení. Již tehdy měla zpozornět a několik měsíců neotálet s úplnou reakcí na důvodné požadavky regulátora. Jakkoli žalobkyně jistě „vnitřně“ vyvíjela určitou míru úsilí o nápravu svých pochybení, v žádném z období (během dohledového řízení před 25. 10. 2023, po 25. 10. 2023, po zahájení řízení 24. 11. 2023 ani po znovu zapsání p. Štroneru jako jednatele v březnu 2024) až do okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nezhojila protiprávní jednání, kterých se dopustila již v roce 2022, resp. v případě nedoložení řádného účetnictví od 1. 7. 2023, a na místo toho až do vydání napadeného rozhodnutí pokračovala v bránění dohledu regulátora nad plněním klíčových povinností uložených zákonem nebankovním poskytovatelům spotřebitelských úvěrů. Jak bylo vyloženo výše, opatření, která u soudu dokládala, dílem nesměřovala k podstatě objektu zájmu regulátora, dílem se nejednalo o opatření dotýkající se relevantního období do vydání napadeného rozhodnutí. Jiná nápravná opatření ve vztahu k pochybením (která k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně neodstranila), jež v konečném důsledku vedla k odnětí oprávnění, žalobkyně konkrétně netvrdila a neprokazovala ani v řízení před správním orgánem ani v tomto soudním řízení.
186. V rámci nepřiměřenosti uloženého opatření žalobkyně rovněž poukazovala na údajný veřejný zájem na kontinuitě její činnosti. Vzhledem k výše uvedeným závěrům soud s touto tezí nesouhlasí. Na tom nic nemění ani strohá námitka stran ovlivnění osudů stovek lidí a rodin, negativního dopadu na zákazníky a investory fondu. Soud v tomto směru plně odkazuje na odpovídající pasáže napadeného rozhodnutí (body 56, 94 a násl.), které tyto námitky smysluplně vypořádaly. Na dodatečné subnámitky pak žalovaná trefně reagovala v jejích vyjádřeních v této věci.
187. Žalobkyně se konečně domnívá, že pokud by ji nepostihly okolnosti podzimu 2023, její případ byl srovnatelný s kauzou EXPOBANK, které ČNB neodňala bankovní licenci. Na základě tohoto případu se dovolávala zásady rovnosti a legitimního očekávání.
188. Ani tato výtku není důvodná. Soud se ztotožnil s vypořádáním údajného porušení těchto zásad v bodech 105 a 106 prvostupňového rozhodnutí a zejména v bodě 45 a násl. napadeného rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že každý případ je třeba posuzovat individuálně ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem (mj. rozsudek 8 Afs 17/2012, *PROVENTUS Finance*, bod 204). Žalobkyně se nemůže domoct ochrany legitimního očekávání, aniž konkrétně poukázala na stejné/obdobné aspekty kauz, s nimiž srovnává svůj případ. Na místo toho toliko ve prospěch „vnitřní uniformity“ jen velmi obecně relativizovala dílčí rozdíly mezi srovnávanými případy. Stručně namítla, že ČNB měla postupovat dle precedentu EXPOBANK. Takto vznesená námitka nemůže nic změnit na bytelných závěrech bankovní rady, která zejména v bodech 45 a 50 napadeného rozhodnutí zdůvodnila, proč se případ žalobkyně odlišuje od kauzy EXPOBANK. Zbývá dodat, že neschopnost žalobkyně zjednat rychlou nápravu (jakou sjednala EXPOBANK) nelze přičíst jen a pouze událostem „nepřátelského převzetí“, ale jak soud uváděl již výše, jde o dlouhodobý nedostatek na straně žalobkyně, za nějž nelze vinit p. Ptáčka či p. H., ale nedostatky, které trvaly až do okamžiku vydání napadeného rozhodnutí.
189. Jak soud rozvedl výše, pro zásah do správní diskrece neshledal důvod mj. i s ohledem na okolnost, že žalobkyně nebyla přestupkově zachovalá. Přestože se předcházejícího

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

protiprávního jednání dopustila cca 2 roky před tím, než spáchala nyní projednávané přestupky, nelze při správním uvážení odhlížet od toho, že žalobkyně opakovaně jednala v rozporu ze ZSÚ, ačkoliv věděla, že i při prostém opakování prohřešků proti ZSÚ ji může hrozit odnětí oprávnění poskytovat spotřebitelské úvěry. Tato skutečnost v kombinaci s tím, že ani do zahájení přestupkového řízení (tzn. po dobu několika měsíců) nebyla schopna odstranit tehdy již notnou dobu trvající protiprávní stav), a především s tím, že vytýkané nedostatky neodstranila ani do vydání napadeného rozhodnutí, je dle soudu dostačující pro respektování konečného závěru ČNB a bankovní rady o odnětí žalobkynina oprávnění. Ani ke dni rozhodování bankovní rady totiž žalobkyně nedoložila alespoň harmonogram věrohodných a řádně odůvodněných nápravných kroků. Místo toho ČNB opakovaně nabízela neurčité přísliby, že pochybení napraví, jakmile dojde k návratu „do normálu“. To, zda vůbec dojde k žalobkynin postulovanému nastolení „normálního stavu“ ovšem zůstalo po dobu celého řízení před správními orgány nejasné, stejně tak, jak to, kdy by k onomu oživení žalobkyně mělo dojít. Navíc k tomu třeba přičíst zdlouhavou a komplikovanou komunikaci žalobkyně s ČNB (obdobné tvrdil i auditor v přípisu adresovaném ČNB v květnu 2023) a neplnění notifikační povinnosti ve vztahu k změně vlastníka žalobkyně [např. § 10 odst. 1 písm. j) ZSÚ ve spojení s § 59 ZSÚ; bod 172 shora *in fine*]. Jelikož za těchto okolností žalobkyně znemožnila dohled nad plněním povinností dle 14 odst. 1 a 2 ZSÚ (stran kapitálu nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru), tak nad dodržováním povinností dle § 117 ZSÚ (stran evidence předčasně splácených úvěrů), ČNB nepostupovala v rozporu se zákonem, pokud jí odňala oprávnění poskytovat spotřebitelské úvěry.

V. Závěr a náklady řízení

190. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Se shora uvedených důvodů nevyhověl ani návrhu žalobkyně na moderaci výše uložené sankce. S ohledem na zvláštní povahu této kauzy, soud ve věci rozhodoval přednostně. Jelikož rozhodoval o věci bez zbytečného odkladu, neshledal účelným, aby v krátké době před nařízeným jednáním samostatným usnesením rozhodoval o návrhu žalované na zrušení usnesení ze dne 18. 9. 2024, kterým soud přiznal žalobě odkladný účinek.
191. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalované nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti. Soud tedy nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá NSS. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. ledna 2025

Martin Lachmann v. r.
předseda senátu